SUNCINE 33

Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient

CALAFELL | BARCELONA

Seu online · CaixaForum+

4 - 22 de novembre 2026

Deixa la teva empremta

Deja tu huella · Leave your mark

Agència de Residus de Catalunya
Generalitat de Catalunya
ecoembes
El poder de la col·laboració
Allò que llencem no desapareix.
Avui podem canviar la història
amb prevenció, reutilització i reciclatge,
per un entorn més net, sa i viu.
Persones que separen
+
Materials que es reciclen
+
Noves oportunitats

Índex

Índice | Index

Presentació
Presentación | Presentation

Jurat
Jurado | Jury

Sol D'or Especial
Sol de Oro Especial | Special Golden Sun

Secció Oficial
Sección Oficial | Official Section

Secció Oficial ñ
Sección Oficial ñ | Official Section ñ

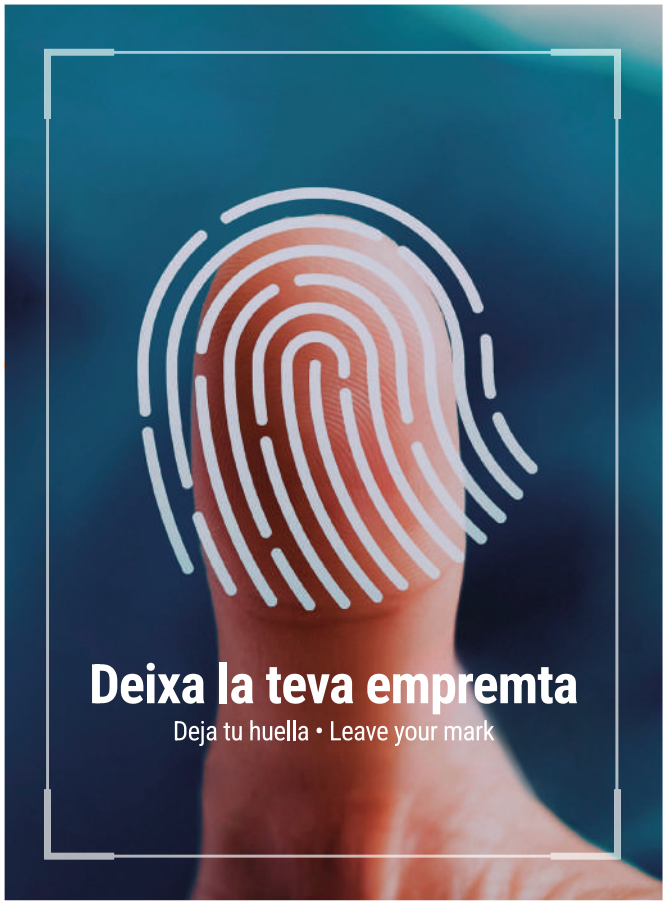
Secció Mirades
Sección Miradas | Views Section

Secció Monarca
Sección Monarca | Monarca Section

Estrenes
Estrenos | Premieres

Suncine PRO

Presentació
Presentación
Presentation

Hi ha persones que han deixat la vida defensant la vida. No és una metàfora. Aquest any, "El silenci de la terra" ens recorda aquells que es van enfrontar a interessos molt més poderosos que ells per protegir els seus territoris, les seves comunitats, els seus boscos i la seva aigua. Històries així ens tornen a situar davant d'una pregunta incòmoda: com pot ser que encara sigui necessari morir per defensar un riu, una selva, una muntanya o el dret d'una comunitat a continuar vivint a la seva pròpia terra? Aquest és un dels grans abismes del nostre temps. En un extrem, els qui protegeixen la vida. En l'altre, els qui encara consideren que qualsevol territori, espècie o comunitat pot ser sacrificat si a l'altra banda de l'equació hi ha prou diners. I entre tots dos extrems hi som tots nosaltres.

Fa més de trenta anys vam obrir una finestra anomenada SUNCINE. Des d'aleshores han passat per les nostres pantalles milers d'històries sobre boscos arrasats, oceans contaminats, espècies amenaçades, comunitats desplaçades, glaceres que retrocedeixen i fenòmens extrems que van deixar de ser excepcionals per formar part de la nostra vida quotidiana. De vegades, ho confesso, em pregunto per què continuem fent aquest festival. Després de tantes dècades alertant, explicant, sensibilitzant i educant, hi ha moments en què un sent que viu el seu propi "Dia de la Marmota": una altra denúncia, un altre incendi, una altra inundació, una altra promesa, tornar a començar una vegada més. Però aleshores recordo una cosa fonamental: la majoria de les pel·lícules que he vist durant tots aquests anys no es quedaven en la catàstrofe. Buscaven sortides, mostraven solucions, parlaven de comunitats que recuperaven els seus boscos, científics que protegien espècies, joves que imaginaven altres maneres de produir, consumir i conviure. I totes, d'una manera o altra, suaven esperança.

Per això continuem aquí. Perquè SUNCINE mai no va ser només un festival de cinema. És un lloc on es troben persones que encara creuen que canviar les coses és possible, un espai on la cultura, l'educació i el cinema es converteixen en eines de transformació. També per això cada any, quan apareix el cansament i un pensa a abaixar els braços, sorgeix algú que ens retorna l'energia: una mestra, un realitzador, una productora, un estudiant, una voluntària, un espectador que surt emocionat d'una sala. I aleshores torno a pensar el mateix: "Sí, va valer la pena. Val la pena".

Aquest any, a més, tenim una casa que ens representa especialment bé: Calafell. Una petita ciutat amb un gran cor que ens ha obert les portes i que, juntament amb Barcelona i la nostra seu online, CaixaForum+, que porta el festival a tots els racons d'Espanya, tornen a ajudar-nos a llançar aquest missatge al món. Hem triat una paraula per definir aquesta edició: PETJADA. Durant molt de temps aquesta paraula va estar associada a alguna cosa negativa: petjada ecològica, petjada de carboni, la marca d'allò que destruïm. Però també existeixen altres petjades: la de qui planta un arbre, la de qui salva una espècie, la de qui ensenya una nena o un nen a estimar la natura, la de qui fa una pel·lícula capaç de canviar la mirada de milers de persones. Sobre algunes petjades creix la destrucció. Sobre d'altres creixen arbres, coneixement, cultura, solidaritat, amor i esperança.

Aquesta és la petjada que vull i volem deixar. La que durant trenta-tres edicions han construït milers de cineastes, artistes, treballadors, voluntaris, institucions, escoles i espectadors que van decidir no resignar-se. No hem guanyat totes les batalles. Ens hem cansat moltes vegades. Però aquí continuem. I mentre hi hagi una pantalla per encendre, una història per explicar, una injustícia per denunciar, una solució per compartir i algú disposat a mirar, escoltar i actuar, aquí hi serem. Des de Calafell, des de Barcelona, des de SUNCINE, tornem a obrir la finestra. Entreu, mireu, deixeu-vos emocionar, deixeu-vos incomodar, contagieu-vos i després sortiu allà fora i feu alguna cosa. Gran o petita, no importa. Ara trieu vosaltres. Deixeu la vostra petjada.

Claudio Lauria
Fundador i President del SUNCINE
"Hi ha petjades que no destrueixen"

Presentació
Presentación
Presentation

Hay personas que han dejado la vida defendiendo la vida. No es una metáfora. Este año, "El silencio de la tierra" nos recuerda a quienes se enfrentaron a intereses mucho más poderosos que ellos para proteger sus territorios, sus comunidades, sus bosques y su agua. Historias así nos vuelven a situar ante una pregunta incómoda: ¿cómo puede ser que todavía sea necesario morir para defender un río, una selva, una montaña o el derecho de una comunidad a seguir viviendo en su propia tierra? Ese es uno de los grandes abismos de nuestro tiempo. En un extremo, quienes protegen la vida. En el otro, quienes todavía consideran que cualquier territorio, especie o comunidad puede sacrificarse si al otro lado de la ecuación hay suficiente dinero. Y entre ambos extremos estamos todos nosotros.

Hace más de treinta años abrimos una ventana llamada SUNCINE. Desde entonces han pasado por nuestras pantallas miles de historias sobre bosques arrasados, océanos contaminados, especies amenazadas, comunidades desplazadas, glaciares que retroceden y fenómenos extremos que dejaron de ser excepcionales para formar parte de nuestra vida cotidiana. A veces, lo confieso, me pregunto para qué seguimos haciendo este festival. Después de tantas décadas alertando, explicando, sensibilizando y educando, hay momentos en que uno siente que vive su propio "Día de la Marmota": otra denuncia, otro incendio, otra inundación, otra promesa, otra vez empezar. Pero entonces recuerdo algo fundamental: la mayoría de las películas que he visto durante todos estos años no se quedaban en la catástrofe. Buscaban salidas, mostraban soluciones, hablaban de comunidades que recuperaban sus bosques, científicos que protegían especies, jóvenes que imaginaban otras formas de producir, consumir y convivir. Y todas, de una manera u otra, sudaban esperanza.

Por eso seguimos aquí. Porque SUNCINE nunca fue solamente un festival de cine. Es un lugar donde se encuentran personas que todavía creen que cambiar las cosas es posible, un espacio donde la cultura, la educación y el cine se convierten en herramientas de transformación. También por eso cada año, cuando aparece el cansancio y uno piensa en bajar los brazos, surge alguien que nos devuelve la energía: una maestra, un realizador, una productora, un estudiante, una voluntaria, un espectador que sale emocionado de una sala. Y entonces vuelvo a pensar lo mismo: "Sí, valió la pena. Vale la pena".

Este año, además, tenemos una casa que nos representa especialmente bien: Calafell. Una pequeña ciudad con un gran corazón que nos ha abierto sus puertas y que, junto a Barcelona y nuestra sede online: CaixaForum+ que lleva el festival a todos los rincones de España, vuelven a ayudarnos a lanzar este mensaje al mundo. Hemos elegido una palabra para definir esta edición: HUELLA. Durante mucho tiempo esa palabra estuvo asociada a algo negativo: huella ecológica, huella de carbono, la marca de aquello que destruimos. Pero también existen otras huellas: la de quien planta un árbol, la de quien salva una especie, la de quien enseña a una niña o a un niño a amar la naturaleza, la de quien hace una película capaz de cambiar la mirada de miles de personas. Sobre algunas huellas crece la destrucción. Sobre otras crecen árboles, conocimiento, cultura, solidaridad, amor y esperanza.

Esta es la huella que quiero y queremos dejar. La que durante treinta y tres ediciones han construido miles de cineastas, artistas, trabajadores, voluntarios, instituciones, escuelas y espectadores que decidieron no resignarse. No hemos ganado todas las batallas. Nos hemos cansado muchas veces. Pero aquí seguimos. Y mientras haya una pantalla que encender, una historia que contar, una injusticia que denunciar, una solución que compartir y alguien dispuesto a mirar, escuchar y actuar, aquí estaremos. Desde Calafell, desde Barcelona, desde SUNCINE, volvemos a abrir la ventana. Entren, miren, déjense emocionar, déjense incomodar, contágiense y después salgan ahí fuera y hagan algo. Grande o pequeño, no importa.

Ahora elijan ustedes. Dejen su huella.

Claudio Lauria
Fundador y Presidente del SUNCINE
"Hay huellas que no destruyen"

Presentació
Presentación
Presentation

There are people who have given their lives defending life. It is not a metaphor. This year, "The Silence of the Earth" reminds us of those who stood up to interests far more powerful than themselves in order to protect their territories, their communities, their forests and their water. Stories like these confront us once again with an uncomfortable question: how can it still be necessary to die in order to defend a river, a rainforest, a mountain, or the right of a community to continue living on its own land? This is one of the great divides of our time. At one extreme are those who protect life. At the other, those who still believe that any territory, species or community can be sacrificed if there is enough money on the other side of the equation. And between those two extremes, there is all of us.

More than thirty years ago, we opened a window called SUNCINE. Since then, thousands of stories have passed across our screens: devastated forests, polluted oceans, threatened species, displaced communities, retreating glaciers and extreme events that have ceased to be exceptional and have become part of our everyday lives. Sometimes, I confess, I ask myself why we keep making this festival. After so many decades of warning, explaining, raising awareness and educating, there are moments when one feels trapped in a personal "Groundhog Day": another complaint, another fire, another flood, another promise, and once again starting over. But then I remember something fundamental: most of the films I have seen over all these years did not stop at catastrophe. They looked for ways forward, showed solutions, told stories of communities restoring their forests, scientists protecting species, young people imagining other ways of producing, consuming and living together. And all of them, in one way or another, were sweating hope.

That is why we are still here. Because SUNCINE has never been just a film festival. It is a place where people who still believe that change is possible come together, a space where culture, education and cinema become tools for transformation. And that is also why, every year, when exhaustion sets in and one thinks about lowering one's arms, someone appears and gives us back our energy: a teacher, a filmmaker, a producer, a student, a volunteer, a spectator who walks out of a screening deeply moved. And then I think the same thing again: "Yes, it was worth it. It is worth it."

This year, moreover, we have a home that represents us especially well: Calafell. A small city with a big heart that has opened its doors to us and that, together with Barcelona and our online venue, CaixaForum+, which takes the festival to every corner of Spain, is once again helping us send this message out into the world. We have chosen one word to define this edition: FOOTPRINT. For a long time, that word was associated with something negative: ecological footprint, carbon footprint, the mark left by what we destroy. But there are other footprints too: that of someone who plants a tree, saves a species, teaches a child to love nature, or makes a film capable of changing the way thousands of people see the world. Destruction grows from some footprints. From others grow trees, knowledge, culture, solidarity, love and hope.

This is the footprint I want, and we want, to leave. The one that, over thirty-three editions, has been built by thousands of filmmakers, artists, workers, volunteers, institutions, schools and spectators who chose not to surrender. We have not won every battle. We have grown tired many times. But we are still here. And as long as there is a screen to light up, a story to tell, an injustice to denounce, a solution to share, and someone willing to watch, listen and act, we will be here. From Calafell, from Barcelona, from SUNCINE, we open the window once again. Come in, watch, allow yourselves to be moved, allow yourselves to be challenged, let yourselves be inspired, and then go out there and do something. Big or small, it does not matter. Now it is your turn to choose. Leave your footprint.

Claudio Lauria
SUNCINE President & Founder
"There Are Footprints That Do Not Destroy"

Presentació
Presentación
Presentation

Benvolgudes amigues, benvolguts amics,

Us donem la benvinguda a la 33a edició del SUNCINE, el Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient. Una nova oportunitat per trobar-nos davant la pantalla, descobrir altres realitats i compartir històries que ens emocionen, ens interpel·len i ens conviden a actuar.

Enguany presentem una programació que reflecteix la diversitat del cinema ambiental i la seva capacitat per connectar els grans reptes del planeta amb la vida quotidiana. La biodiversitat, l'aigua, els boscos, la crisi climàtica, els residus i la nostra manera de produir i consumir conviuen amb relats sobre la defensa del territori, els drets humans, la diversitat cultural i el futur de les comunitats. Històries que ens parlen de fragilitat, però també de coneixement, cooperació i esperança.

Les seccions Oficial Internacional, Oficial Ñ, Miradas i Monarca ens apropen a mirades i sensibilitats diverses, amb una selecció que inclou estrenes exclusives al nostre país. Una ocasió per descobrir pel·lícules que difícilment arriben als circuits habituals i per compartir amb els seus creadors les preguntes i les inquietuds que hi ha darrere de cada obra.

Barcelona i Calafell són punts de trobada essencials d'aquesta edició. CaixaForum Barcelona, els Cinemes Girona, l'Institut Francès, CosmoCaixa i la Universitat de Barcelona, juntament amb el Teatre Joan Colet de Calafell, acullen una programació que busca arribar a públics de totes les edats. Les activitats a la Seu d'Urgell i la finestra digital de CaixaForum+ amplien aquest recorregut i ens permeten acostar el cinema ambiental a més persones i territoris.

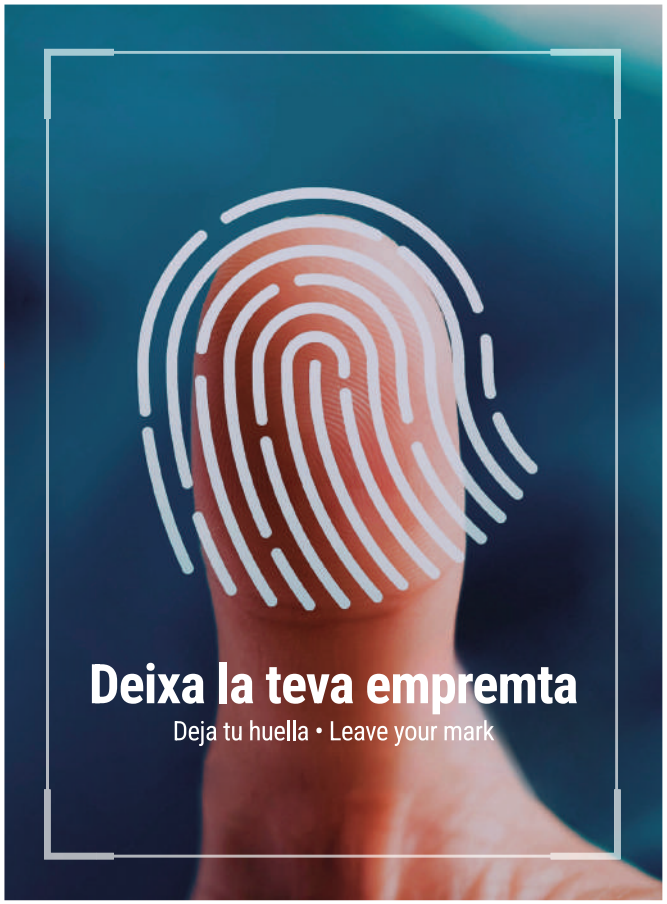
El Festival també és un espai per conversar, aprendre i reconèixer trajectòries. Les trobades amb cineastes, les propostes familiars, SUNCINE PRO i les jornades dedicades a la conservació del medi natural prolonguen el diàleg més enllà de les projeccions. En aquesta edició, el Sol d'Or Especial a José María Morales reconeix una trajectòria que ha contribuït a donar visibilitat a la natura a través del cinema.

Tot això és possible gràcies a la confiança i al compromís dels nostres patrocinadors, les institucions, les empreses i les entitats col·laboradores. A tots, i també a les seus que ens acullen, als equips de les pel·lícules, als jurats i a les persones que treballen per fer realitat el Festival, els expressem el nostre agraïment més sincer. I gràcies al públic, que dona sentit a cada projecció i fa que aquestes històries continuïn vives quan s'encenen els llums de la sala.

Us convidem a viure el SUNCINE amb curiositat i amb la voluntat de deixar-vos sorprendre. Volem que cada pel·lícula obri una conversa, desperti una nova mirada o inspiri un petit canvi. Perquè el nostre objectiu és que el cinema deixi una empremta positiva en les persones, en el territori i en el planeta.

Jaume Gil
Director Festival

Presentació
Presentación
Presentation

Queridas amigas, queridos amigos:

Os damos la bienvenida a la 33.ª edición de SUNCINE, el Festival Internacional de Cine del Medio Ambiente. Una nueva oportunidad para encontrarnos ante la pantalla, descubrir otras realidades y compartir historias que nos emocionan, nos interpelan y nos invitan a actuar.

Este año presentamos una programación que refleja la diversidad del cine ambiental y su capacidad para conectar los grandes retos del planeta con la vida cotidiana. La biodiversidad, el agua, los bosques, la crisis climática, los residuos y nuestra manera de producir y consumir conviven con relatos sobre la defensa del territorio, los derechos humanos, la diversidad cultural y el futuro de las comunidades. Historias que nos hablan de fragilidad, pero también de conocimiento, cooperación y esperanza.

Las secciones Oficial Internacional, Oficial Ñ, Miradas y Monarca nos acercan a miradas y sensibilidades diversas, con una selección que incluye estrenos exclusivos en nuestro país. Una ocasión para descubrir películas que difícilmente llegan a los circuitos habituales y para compartir con sus creadores las preguntas y las inquietudes que hay detrás de cada obra.

Barcelona y Calafell son puntos de encuentro esenciales de esta edición. CaixaForum Barcelona, los Cinemes Girona, el Institut Français, CosmoCaixa y la Universitat de Barcelona, junto con el Teatre Joan Colet de Calafell, acogen una programación que busca llegar a públicos de todas las edades. Las actividades en La Seu d'Urgell y la ventana digital de CaixaForum+ amplían este recorrido y nos permiten acercar el cine ambiental a más personas y territorios.

El Festival también es un espacio para conversar, aprender y reconocer trayectorias. Los encuentros con cineastas, las propuestas familiares, SUNCINE PRO y las jornadas dedicadas a la conservación del medio natural prolongan el diálogo más allá de las proyecciones. En esta edición, el Sol de Oro Especial a José María Morales reconoce una trayectoria que ha contribuido a dar visibilidad a la naturaleza a través del cine.

Todo esto es posible gracias a la confianza y al compromiso de nuestros patrocinadores, las instituciones, las empresas y las entidades colaboradoras. A todos ellos, y también a las sedes que nos acogen, a los equipos de las películas, a los jurados y a las personas que trabajan para hacer realidad el Festival, les expresamos nuestro más sincero agradecimiento. Y gracias al público, que da sentido a cada proyección y hace que estas historias sigan vivas cuando se encienden las luces de la sala.

Os invitamos a vivir SUNCINE con curiosidad y con la voluntad de dejaros sorprender. Queremos que cada película abra una conversación, despierte una nueva mirada o inspire un pequeño cambio. Porque nuestro objetivo es que el cine deje una huella positiva en las personas, en el territorio y en el planeta.

Jaume Gil
Director Festival

Presentació
Presentación
Presentation

Dear friends,

Welcome to the 33rd edition of SUNCINE, the International Environmental Film Festival. This is a new opportunity to come together in front of the screen, discover other realities and share stories that move us, challenge us and invite us to act.

This year's programme reflects the diversity of environmental cinema and its ability to connect the planet's greatest challenges with everyday life. Biodiversity, water, forests, the climate crisis, waste and the way we produce and consume sit alongside stories about protecting land, human rights, cultural diversity and the future of communities. These stories speak of vulnerability, but also of knowledge, cooperation and hope.

The Official International, Official Ñ, Miradas and Monarca sections bring together diverse perspectives and sensibilities, with a selection that includes exclusive premieres in Spain. This is an opportunity to discover films that rarely reach mainstream cinemas and to explore, with their creators, the questions and concerns behind each work.

Barcelona and Calafell are key meeting places for this edition. CaixaForum Barcelona, Cinemes Girona, the Institut Français, CosmoCaixa and the University of Barcelona, together with Calafell's Teatre Joan Colet, host a programme designed to reach audiences of all ages. Activities in La Seu d'Urgell and the digital platform CaixaForum+ extend that reach, bringing environmental cinema to more people and places.

The Festival is also a place for conversation, learning and recognition. Meetings with filmmakers, family events, SUNCINE PRO and the nature conservation sessions keep the dialogue going beyond the screenings. This year, the Special Golden Sun Award honours José María Morales for a career that has helped bring the natural world to wider audiences through cinema.

All of this is possible thanks to the trust and commitment of our sponsors, institutions, businesses and partner organisations. We extend our heartfelt thanks to them, to our host venues, film teams, juries and everyone who works to make the Festival happen. And we thank our audiences, who give every screening its purpose and keep these stories alive long after the lights come up.

We invite you to experience SUNCINE with curiosity and an openness to being surprised. We want every film to start a conversation, offer a fresh perspective or inspire a small change. Because our goal is for cinema to leave a positive mark on people, on the places we share and on the planet.

Jaume Gil
Director Festival

JURAT

JURADO | JURY

Jurat
Jurado
Jury

David Bassa
Oficial

Horacio Ríos
Oficial

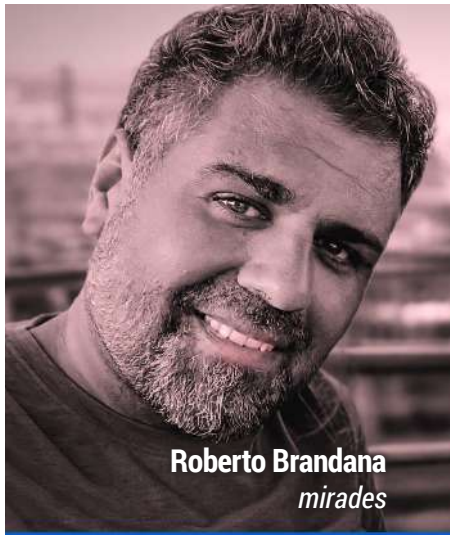

Johanna Tonini
Oficial

Pablo de la Chica
ñ

Jordi Nin
ñ

Carlos Underwood
ñ

Mireia Gubern
mirades

Roberto Brandana
mirades

Susanne Harle
mirades

Ana Menéndez Aguila
monarca

Evelyn Segura
monarca

David Fontseca
monarca

Mireia Padrós
monarca

OFICIAL JURAT
OFICIAL JURADO | OFFICIAL JURY

David Bassa

David Bassa és periodista, documentalista i director del Departament de Documentals de Televisió de Catalunya. Ha impulsat la producció i coproducció documental de 3Cat, les aliances amb altres mitjans i plataformes i la projecció internacional del documentalisme català. Anteriorment va dirigir l'Àrea d'Estratègia Transmèdia de la CCMA i els Serveis Informatius de TVC. Llicenciat en Ciències de la Comunicació per la UAB, és autor d'una desena de llibres d'assaig periodístic. També ha estat professor universitari i president del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

David Bassa es periodista, documentalista y director del Departamento de Documentales de Televisió de Catalunya. Ha impulsado la producción y coproducción documental de 3Cat, las alianzas con otros medios y plataformas y la proyección internacional del documental catalán. Anteriormente dirigió el Área de Estrategia Transmedia de la CCMA y los Servicios Informativos de TVC. Licenciado en Ciencias de la Comunicación por la UAB, es autor de una decena de libros de ensayo periodístico. También ha sido profesor universitario y presidente del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

David Bassa is a journalist, documentary filmmaker and head of the Documentary Department at Televisió de Catalunya. He has fostered documentary production and co-production at 3Cat, partnerships with other media outlets and platforms, and the international reach of Catalan documentaries. He previously led the CCMA's Transmedia Strategy Department and TVC's News Division. A Communication Sciences graduate of the Universitat Autònoma de Barcelona, he has written around ten books of journalistic essays. He has also taught at university and served as president of the Grup de Periodistes Ramon Barnils.

Johanna Tonini

Johanna Tonini és especialista en distribució cinematogràfica i fundadora de Movies for Festivals, creada el 2013 per acompanyar productores i cineastes en el circuit internacional de festivals. Llicenciada en Disseny d'Imatge i So per la Universitat de Buenos Aires, viu a Barcelona des del 2002. Ha treballat en distribució, premsa i comunicació de pel·lícules com La plaga, de Neus Ballús, i Socotra, la isla de los genios, de Jordi Esteva. Compagina aquesta activitat amb consultories, tallers i la participació en jurats. És membre de CIMA i Dones Visuals.

Johanna Tonini es especialista en distribución cinematográfica y fundadora de Movies for Festivals, creada en 2013 para acompañar a productoras y cineastas en el circuito internacional de festivales. Licenciada en Diseño de Imagen y Sonido por la Universidad de Buenos Aires, reside en Barcelona desde 2002. Ha trabajado en distribución, prensa y comunicación de películas como La plaga, de Neus Ballús, y Socotra, la isla de los genios, de Jordi Esteva. Compagina esta actividad con consultorías, talleres y la participación en jurados. Es miembro de CIMA y Dones Visuals.

Johanna Tonini is a film distribution specialist and founder of Movies for Festivals, established in 2013 to support producers and filmmakers on the international festival circuit. A graduate in Image and Sound Design from the University of Buenos Aires, she has lived in Barcelona since 2002. Her work in distribution, press and communications includes films such as La plaga by Neus Ballús and Socotra, la isla de los genios by Jordi Esteva. She also provides consultancy, leads workshops and serves on festival juries. She is a member of CIMA and Dones Visuals.

Horacio Ríos

Horacio Ríos és realitzador audiovisual, productor i docent argentí, amb una trajectòria vinculada a la comunicació i la gestió cultural. Des del 2023 dirigeix Radio y Televisión Santafesina. Va ser secretari de Cultura de Rosario i secretari de Comunicació Social de la província de Santa Fe. Format a l'Escuela Provincial de Cine y Televisión de Rosario, ha dirigit el Festival Latinoamericano de Vídeo y Artes Audiovisuales i la Videoteca Municipal, posteriorment transformada en el Centro Audiovisual Rosario. És cofundador de l'Escuela para Animadores de Rosario i ha estat jurat en festivals internacionals.

Horacio Ríos es realizador audiovisual, productor y docente argentino, con una trayectoria vinculada a la comunicación y la gestión cultural. Desde 2023 dirige Radio y Televisión Santafesina. Fue secretario de Cultura de Rosario y secretario de Comunicación Social de la provincia de Santa Fe. Formado en la Escuela Provincial de Cine y Televisión de Rosario, ha dirigido el Festival Latinoamericano de Vídeo y Artes Audiovisuales y la Videoteca Municipal, posteriormente transformada en el Centro Audiovisual Rosario. Es cofundador de la Escuela para Animadores de Rosario y ha sido jurado en festivales internacionales.

Horacio Ríos is an Argentine filmmaker, producer and educator whose career spans communications and cultural management. He has led Radio y Televisión Santafesina since 2023. He previously served as Secretary of Culture for Rosario and Secretary of Social Communication for Santa Fe province. Trained at Rosario's Escuela Provincial de Cine y Televisión, he has directed the Festival Latinoamericano de Vídeo y Artes Audiovisuales and the municipal video library, later transformed into the Centro Audiovisual Rosario. He co-founded the Escuela para Animadores de Rosario and has served on international festival juries.

LA NATURA
ET CORRESPON

QUAN CONSUMEIXES PRODUCTES FETS AL PARC, LA NATURA ET CORRESPON AMB QUALITAT

Descobreix-ho a espaisnaturals.cat

Generalitat de Catalunya

El Govern de Tothom

Ñ JURAT
Ñ JURADO | Ñ JURY

Carlos Underwood

Carlos Underwood és periodista d'investigació i director de documentals. Col·labora habitualment amb els programes Spotlight i Panorama de la BBC a Irlanda del Nord. Ha treballat en recerca i producció audiovisual en títols com Kinahan: The True Story of Ireland's Mafia, The Sewage Scandal i Covert Cops: When Spying Goes Wrong. Erosión, la seva primera pel·lícula com a codirector, va obtenir el premi al millor documental hispanoamericà al festival Contra el Silencio Todas las Voces. Posteriorment va dirigir No One Is Illegal Every Day Tomorrow, programada a SUNCINE el 2025.

Carlos Underwood es periodista de investigación y director de documentales. Colabora habitualmente con los programas Spotlight y Panorama de la BBC en Irlanda del Norte. Ha trabajado en investigación y producción audiovisual en títulos como Kinahan: The True Story of Ireland's Mafia, The Sewage Scandal y Covert Cops: When Spying Goes Wrong. Erosión, su primera película como codirector, obtuvo el premio al mejor documental hispanoamericano en el festival Contra el Silencio Todas las Voces. Posteriormente dirigió No One Is Illegal Every Day Tomorrow, programada en SUNCINE en 2025.

Carlos Underwood is an investigative journalist and documentary director who regularly contributes to the BBC's Spotlight and Panorama programmes in Northern Ireland. His research and production credits include Kinahan: The True Story of Ireland's Mafia, The Sewage Scandal and Covert Cops: When Spying Goes Wrong. Erosión, his first film as co-director, won the award for best documentary from Spanish-speaking Latin America at the Contra el Silencio Todas las Voces festival. He subsequently directed No One Is Illegal Every Day Tomorrow, which screened at SUNCINE in 2025.

Pablo de la Chica

Pablo de la Chica és director, guionista i productor, format en art dramàtic i direcció a Madrid i Toronto. Ha treballat en projectes socials internacionals vinculats a la infància en contextos de conflicte i exclusió. El 2014 va fundar Salon Indien Films i va dirigir el seu primer llargmetratge documental, The Other Kids. Entre els seus treballs destaquen la sèrie Dreams Without Borders i Mama, guanyador del Goya al millor curtmetratge documental. Com a productor, ha participat en Blue & Malone: Casos imposibles, premiat amb el Goya al millor curtmetratge d'animació.

Pablo de la Chica es director, guionista y productor, formado en arte dramático y dirección en Madrid y Toronto. Ha trabajado en proyectos sociales internacionales vinculados a la infancia en contextos de conflicto y exclusión. En 2014 fundó Salon Indien Films y dirigió su primer largometraje documental, The Other Kids. Entre sus trabajos destacan la serie Dreams Without Borders y Mama, ganador del Goya al mejor cortometraje documental. Como productor, ha participado en Blue & Malone: Casos imposibles, premiado con el Goya al mejor cortometraje de animación.

Pablo de la Chica is a director, screenwriter and producer who trained in acting and directing in Madrid and Toronto. He has worked on international social projects focused on children in contexts of conflict and exclusion. In 2014, he founded Salon Indien Films and directed his first feature documentary, The Other Kids. His work includes the series Dreams Without Borders and Mama, winner of the Goya Award for Best Documentary Short Film. His production credits include Blue & Malone: Casos imposibles, which won the Goya Award for Best Animated Short Film.

Jordi Nin

Jordi Nin és guionista, director i artista multidisciplinari, amb una trajectòria que combina cinema, fotografia i arts visuals. Des del 2015 dirigeix RTV de Calafell. Entre els seus documentals destaquen Carlos Barral, el temps de les paraules i Siegfried Wagner, l'últim romàntic. Ha desenvolupat intervencions urbanes amb projeccions arquitectòniques de gran format a Espanya i Mèxic. En fotografia, és autor de No Blood for Oil i de PELL MUTANT, un projecte europeu sobre els murs urbans com a espais de comunicació, memòria i transformació. Forma part del col·lectiu artístic ARAPAU.

Jordi Nin es guionista, director y artista multidisciplinar, con una trayectoria que combina cine, fotografía y artes visuales. Desde 2015 dirige RTV de Calafell. Entre sus documentales destacan Carlos Barral, el temps de les paraules y Siegfried Wagner, l'últim romàntic. Ha desarrollado intervenciones urbanas con proyecciones arquitectónicas de gran formato en España y México. En fotografía, es autor de No Blood for Oil y de PELL MUTANT, un proyecto europeo sobre los muros urbanos como espacios de comunicación, memoria y transformación. Forma parte del colectivo artístico ARAPAU.

Jordi Nin is a screenwriter, director and multidisciplinary artist whose work spans film, photography and visual arts. He has led RTV de Calafell since 2015. His documentaries include Carlos Barral, el temps de les paraules and Siegfried Wagner, l'últim romàntic. He has created urban interventions using large-scale architectural projections in Spain and Mexico. His photographic work includes No Blood for Oil and PELL MUTANT, a European project exploring urban walls as spaces of communication, memory and transformation. He is a member of the ARAPAU artists' collective.

MIRADAS JURAT
MIRADAS JURADO | MIRADAS JURY

Mireia Gubern

Mireia Gubern és directora de CaixaForum+, la plataforma de continguts audiovisuals dedicada a la cultura i la ciència de la Fundació "la Caixa", institució a la qual està vinculada des del 2000. Llicenciada en Humanitats, té postgraus en Museus i Educació per la Universitat de Barcelona i en Gestió de Projectes Culturals per la Universitat Pompeu Fabra. La seva tasca se centra en la producció i selecció de sèries, pòdcasts, documentals, pel·lícules, entrevistes i concerts, amb l'objectiu d'apropar el coneixement i la cultura a públics diversos.

Mireia Gubern es directora de CaixaForum+, la plataforma de contenidos audiovisuales dedicada a la cultura y la ciencia de la Fundación "la Caixa", institución a la que está vinculada desde 2000. Licenciada en Humanidades, cuenta con posgrados en Museos y Educación por la Universidad de Barcelona y en Gestión de Proyectos Culturales por la Universidad Pompeu Fabra. Su labor se centra en la producción y selección de series, pódcast, documentales, películas, entrevistas y conciertos, con el objetivo de acercar el conocimiento y la cultura a públicos diversos.

Mireia Gubern is director of CaixaForum+, the audiovisual platform dedicated to culture and science from the "la Caixa" Foundation, where she has worked since 2000. She holds a degree in Humanities and postgraduate qualifications in Museums and Education from the University of Barcelona and Cultural Project Management from Pompeu Fabra University. Her work focuses on producing and selecting series, podcasts, documentaries, films, interviews and concerts, with the aim of making knowledge and culture accessible to a wide range of audiences.

Suzanne Harle

Suzanne Harle és fundadora de Green Planet Films, una entitat sense ànim de lucre creada el 2003 per distribuir documentals sobre natura i medi ambient. La seva tasca promou l'educació ambiental a través de l'audiovisual, amb obres que aborden els grans reptes globals i donen a conèixer solucions concretes. Llicenciada en Escriptura i Comunicació Audiovisual per la Universitat de Connecticut, té una àmplia experiència en disseny de presentacions corporatives, edició de continguts i promoció cinematogràfica.

Suzanne Harle es fundadora de Green Planet Films, una entidad sin ánimo de lucro creada en 2003 para distribuir documentales sobre naturaleza y medio ambiente. Su labor promueve la educación ambiental a través del audiovisual, con obras que abordan los grandes retos globales y dan a conocer soluciones concretas. Licenciada en Escritura y Comunicación Audiovisual por la Universidad de Connecticut, cuenta con una amplia experiencia en diseño de presentaciones corporativas, edición de contenidos y promoción cinematográfica.

Suzanne Harle is the founder of Green Planet Films, a nonprofit established in 2003 to distribute nature and environmental documentaries. Her work promotes environmental education through film, highlighting pressing global challenges alongside tangible solutions. She holds a bachelor's degree in Writing and Broadcast Communications from the University of Connecticut. Her professional experience spans corporate presentation design, media publishing and film promotion, fields in which she has developed extensive expertise.

Roberto Brandana

Roberto Brandana és director i consultor audiovisual per a UNICEF a l'Amèrica Llatina. Llicenciat en Comunicació Audiovisual, té més de quinze anys d'experiència i ha dirigit produccions per a National Geographic, Arte i Netflix, a més de projectes independents, a l'Amèrica del Sud, Europa i el nord d'Àfrica. La seva obra està vinculada a la justícia social i el medi ambient. El seu documental Glaciares, huellas del tiempo va formar part de l'Any Internacional de la Conservació de les Glaceres 2025 de la UNESCO, amb projeccions a tots els continents.

Roberto Brandana es director y consultor audiovisual para UNICEF en Latinoamérica. Licenciado en Comunicación Audiovisual, cuenta con más de quince años de experiencia y ha dirigido producciones para National Geographic, Arte y Netflix, además de proyectos independientes, en América del Sur, Europa y el norte de África. Su obra está vinculada a la justicia social y el medio ambiente. Su documental Glaciares, huellas del tiempo formó parte del Año Internacional de la Conservación de los Glaciares 2025 de la UNESCO, con proyecciones en todos los continentes.

Roberto Brandana is a director and audiovisual consultant for UNICEF in Latin America. He holds a degree in Audiovisual Communication and has more than fifteen years of experience. He has directed productions for National Geographic, Arte and Netflix, alongside independent projects, across South America, Europe and North Africa. His work addresses social justice and environmental issues. His documentary Glaciares, huellas del tiempo was featured as part of UNESCO's International Year of Glaciers' Preservation 2025, with screenings on every continent.

MONARCA JURAT
MONARCA JURADO | MONARCA JURY

Ana Menéndez Aguila

Ana Menéndez Aguila és tècnica especialista de la Direcció de Gestió Local i Autonòmica d'Ecoembes a Catalunya. Desenvolupa la seva activitat en sostenibilitat, economia circular i gestió eficient dels residus. Ha col·laborat amb administracions públiques, ens locals i agents del territori en iniciatives per millorar la recollida selectiva i promoure el reciclatge. La seva experiència en polítiques ambientals, gestió municipal de residus i responsabilitat ampliada del productor aporta al jurat una perspectiva tècnica per valorar la innovació, l'impacte ambiental positiu i la contribució dels projectes al desenvolupament sostenible.

Ana Menéndez Aguila es técnica especialista de la Dirección de Gestión Local y Autonómica de Ecoembes en Cataluña. Desarrolla su actividad en sostenibilidad, economía circular y gestión eficiente de los residuos. Ha colaborado con administraciones públicas, entidades locales y agentes del territorio en iniciativas para mejorar la recogida selectiva y promover el reciclaje. Su experiencia en políticas ambientales, gestión municipal de residuos y responsabilidad ampliada del productor aporta al jurado una perspectiva técnica para valorar la innovación, el impacto ambiental positivo y la contribución de los proyectos al desarrollo sostenible.

Ana Menéndez Aguila is a technical specialist in Ecoembes' Local and Regional Management Directorate in Catalonia. Her work focuses on sustainability, the circular economy and efficient waste management. She has collaborated with public authorities, local bodies and regional stakeholders on initiatives to improve separate waste collection and promote recycling. Her experience in environmental policy, municipal waste management and extended producer responsibility brings a technical perspective to the jury's assessment of innovation, positive environmental impact and the contribution of projects to sustainable development.

Mireia Padrós

Mireia Padrós és una professional especialitzada en economia circular i prevenció de residus, amb més de vint-i-cinc anys d'experiència en la direcció i coordinació de projectes. La seva trajectòria abasta els projectes europeus, el desenvolupament de polítiques públiques, la contractació pública i la gestió pressupostària. Ha liderat equips multidisciplinaris i coordinat la col·laboració entre agents públics i privats per impulsar iniciatives estratègiques en aquests àmbits. També té una àmplia experiència en relacions institucionals i en tasques de representació en entorns nacionals i internacionals.

Mireia Padrós es una profesional especializada en economía circular y prevención de residuos, con más de veinticinco años de experiencia en la dirección y coordinación de proyectos. Su trayectoria abarca los proyectos europeos, el desarrollo de políticas públicas, la contratación pública y la gestión presupuestaria. Ha liderado equipos multidisciplinares y coordinado la colaboración entre agentes públicos y privados para impulsar iniciativas estratégicas en estos ámbitos. También cuenta con una amplia experiencia en relaciones institucionales y en labores de representación en entornos nacionales e internacionales.

Mireia Padrós is a specialist in the circular economy and waste prevention, with more than twenty-five years of experience in project management and coordination. Her work spans European projects, public policy development, public procurement and budget management. She has led multidisciplinary teams and coordinated collaboration between public and private stakeholders to advance strategic initiatives in these fields. She also has extensive experience in institutional relations and in representing organisations at both national and international levels.

Evelyn Segura

Evelyn Segura és biòloga i divulgadora científica, amb més de deu anys d'experiència en televisió com a presentadora, guionista i assessora de continguts. Ha presentat *¡Qué animal!*, de La 2 de TVE, i col·laborat en programes com *Aruser@s* i diversos espais radiofònics. És autora d'*Adaptarse o morir. Los secretos de la naturaleza para sobrevivir en el mundo animal* i coautora de llibres de divulgació científica i infantil. Ha coordinat projectes de conservació i ciència ciutadana. La seva tasca combina rigor científic i narració per despertar la curiositat i apropar les persones a la natura.

Evelyn Segura es bióloga y divulgadora científica, con más de diez años de experiencia en televisión como presentadora, guionista y asesora de contenidos. Ha presentado *¡Qué animal!*, de La 2 de TVE, y colaborado en programas como *Aruser@s* y diversos espacios radiofónicos. Es autora de *Adaptarse o morir. Los secretos de la naturaleza para sobrevivir en el mundo animal* y coautora de libros de divulgación científica e infantil. Ha coordinado proyectos de conservación y ciencia ciudadana. Su trabajo combina rigor científico y narración para despertar la curiosidad y acercar a las personas a la naturaleza.

Evelyn Segura is a biologist and science communicator with over ten years of television experience as a presenter, scriptwriter and content adviser. She has presented *¡Qué animal!* on TVE's La 2 and contributed to programmes such as *Aruser@s* and various radio shows. She is the author of *Adaptarse o morir. Los secretos de la naturaleza para sobrevivir en el mundo animal* and co-author of science books for general audiences and children. She has coordinated conservation and citizen science projects. Her work combines scientific rigour and storytelling to spark curiosity and connect people with nature.

David **Fontseca**

David Fontseca és realitzador, director i productor especialitzat en documental social i reporterisme internacional. Va iniciar la seva carrera el 1998 i ha documentat conflictes, migracions i històries d'empoderament arreu del món. És fundador i director de La Kaseta Ideas Factory. Entre els seus treballs destaquen To Kyma. Rescat al mar Egeu, sobre la tasca d'Open Arms, Qui va matar Cachou? i Moçambic, dones contra la crisi climàtica. Les seves produccions s'han emès en televisions internacionals. Ha rebut, entre altres reconeixements, el Premi José Couso al millor càmera i el Premi Ondas.

David Fontseca es realizador, director y productor especializado en documental social y reporterismo internacional. Inició su carrera en 1998 y ha documentado conflictos, migraciones e historias de empoderamiento en todo el mundo. Es fundador y director de La Kaseta Ideas Factory. Entre sus trabajos destacan To Kyma. Rescat al mar Egeu, sobre la labor de Open Arms, Qui va matar Cachou? y Moçambic, dones contra la crisi climàtica. Sus producciones se han emitido en televisiones internacionales. Ha recibido, entre otros reconocimientos, el Premio José Couso al mejor cámara y el Premio Ondas.

David Fontseca is a filmmaker, director and producer specialising in social documentaries and international reporting. He began his career in 1998 and has documented conflicts, migration and stories of empowerment around the world. He is the founder and director of La Kaseta Ideas Factory. His work includes To Kyma. Rescat al mar Egeu, about Open Arms, Qui va matar Cachou? and Moçambic, dones contra la crisi climàtica. His productions have aired on international television networks. His honours include the José Couso Award for Best Camera Operator and an Ondas Award.

SOL D'OR ESPECIAL

SOL DE ORO ESPECIAL | SPECIAL GOLDEN SUN

JOSÉ MARÍA MORALES

SOL D'OR ESPECIAL
SOL DE ORO ESPECIAL
SPECIAL GOLDEN SUN AWARD

José María Morales

UNA TRAJECTÒRIA DEDICADA AL CINEMA I A LA NATURA

CAT

La 33a edició del SUNCINE concedeix el Sol d'Or a José María Morales, fundador de Wanda Films i impulsor de Wanda Natura, en reconeixement a una trajectòria que ha unit la passió pel cinema, el suport a la creació independent i el compromís amb la divulgació i la preservació del patrimoni natural.
Des de la fundació de Wanda Films el 1992, Morales ha contribuït a fer possible un cinema amb personalitat, divers i obert al món. La seva tasca com a productor i distribuïdor ha donat suport a cineastes espanyols, europeus i llatinoamericans, facilitant que les seves històries arribessin a les pantalles i trobessin el seu públic.
Aquesta vocació pren una dimensió especialment propera als valors del SUNCINE amb Wanda Natura, que situa la biodiversitat i la nostra relació amb l'entorn al centre del relat cinematogràfic. Produccions com *Guadalquivir*, *Cantábrico* i *Dehesa*, de Joaquín Gutiérrez Acha, o *Panteras*, d'Andoni Canela, exemplifiquen una aposta sostinguda per acostar la natura al públic amb ambició cinematogràfica, sensibilitat i capacitat d'emocionar.
Amb aquest premi, el SUNCINE reconeix també la figura del productor que creu en aquestes històries i assumeix el repte de fer-les realitat. Una feina essencial perquè el cinema de natura tingui continuïtat, visibilitat i un lloc a les sales.
El Sol d'Or a José María Morales celebra una manera d'entendre el cinema com a espai de descoberta i de consciència: pel·lícules que ens conviden a observar millor el món, a comprendre la fragilitat dels ecosistemes i a reconèixer la nostra responsabilitat en la seva conservació. Una trajectòria que comparteix amb el SUNCINE la convicció que emocionar és una forma poderosa de despertar el desig de protegir.

UNA TRAYECTORIA DEDICADA AL CINE Y A LA NATURALEZA

CAS

La 33.ª edición del SUNCINE concede el Sol de Oro a José María Morales, fundador de Wanda Films e impulsor de Wanda Natura, en reconocimiento a una trayectoria que ha unido la pasión por el cine, el apoyo a la creación independiente y el compromiso con la divulgación y la preservación del patrimonio natural.
Desde la fundación de Wanda Films en 1992, Morales ha contribuido a hacer posible un cine con personalidad, diverso y abierto al mundo. Su labor como productor y distribuidor ha respaldado a cineastas españoles, europeos y latinoamericanos, facilitando que sus historias llegaran a las pantallas y encontraran a su público.
Esta vocación adquiere una dimensión especialmente cercana a los valores del SUNCINE con Wanda Natura, que sitúa la biodiversidad y nuestra relación con el entorno en el centro del relato cinematográfico. Producciones como *Guadalquivir*, *Cantábrico* y *Dehesa*, de Joaquín Gutiérrez Acha, o *Panteras*, de Andoni Canela, ejemplifican una apuesta sostenida por acercar la naturaleza al público con ambición cinematográfica, sensibilidad y capacidad de emocionar.
Con este premio, el SUNCINE reconoce también la figura del productor que cree en estas historias y asume el reto de hacerlas realidad. Una labor esencial para que el cine de naturaleza tenga continuidad, visibilidad y un lugar en las salas.
El Sol de Oro a José María Morales celebra una manera de entender el cine como espacio de descubrimiento y de conciencia: películas que nos invitan a observar mejor el mundo, a comprender la fragilidad de los ecosistemas y a reconocer nuestra responsabilidad en su conservación. Una trayectoria que comparte con el SUNCINE la convicción de que emocionar es una forma poderosa de despertar el deseo de proteger.

A CAREER DEDICATED TO CINEMA AND NATURE

ENG

The 33rd edition of SUNCINE honours José María Morales, founder of Wanda Films and the driving force behind Wanda Natura, with the Golden Sun Award in recognition of a career that brings together a passion for cinema, support for independent filmmaking and a commitment to raising awareness of and preserving our natural heritage.
Since founding Wanda Films in 1992, Morales has helped bring distinctive, diverse and internationally minded cinema to the screen. His work as a producer and distributor has supported Spanish, European and Latin American filmmakers, enabling their stories to reach cinemas and find their audiences.
Through Wanda Natura, this dedication finds an expression particularly close to SUNCINE's values, placing biodiversity and our relationship with the natural world at the heart of cinematic storytelling. Productions such as *Guadalquivir*, *Cantábrico* and *Dehesa*, directed by Joaquín Gutiérrez Acha, and *Panteras*, directed by Andoni Canela, exemplify a sustained commitment to bringing nature to audiences with cinematic ambition, sensitivity and emotional power.
With this award, SUNCINE also recognises the role of a producer who believes in these stories and takes on the challenge of bringing them to life. This work is essential to ensuring that nature filmmaking continues to thrive, gains visibility and retains a place in cinemas.
The Golden Sun Award to José María Morales celebrates a vision of cinema as a space for discovery and awareness: films that invite us to look more closely at the world, understand the fragility of ecosystems and recognise our responsibility to protect them. His career embodies a conviction shared by SUNCINE: that moving audiences is a powerful way to inspire a desire to protect the natural world.

SECCIÓ OFICIAL

SECCIÓN OFICIAL | OFFICIAL SECTION

Perquè
ens agrada
el *cinema*
HOTEL BOUTIQUE • RESTAURANT
akquaaa
DONEM SUPORT A
SUNCINE
Avda. Sant Joan de Déu 119, Calafell
akquaaa.com

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

VUIT PEL·LÍCULES, VUIT EMPREMTES

Vuit pel·lícules, vuit empremtes: la Secció Oficial de SUNCINE

La Secció Oficial de la 33a edició de SUNCINE reuneix vuit documentals de procedències, llenguatges i escales molt diferents, però units per una mateixa pregunta: quina empremta estem deixant sobre la vida —humana i no humana— i quines empremtes de resistència poden orientar encara el nostre futur?

La resposta no es formula des d'un únic paisatge ni des d'un discurs uniforme. L'Amazònia, Palestina, l'Himàlaia, els Andes bolivians, l'Àrtic, els laboratoris d'experimentació animal i comunitats ja travessades pel col·lapse climàtic componen un mapa cinematogràfic del present. No és una selecció de «pel·lícules sobre medi ambient» en el sentit convencional: és una selecció sobre poder, memòria, territori, ciència, alimentació, justícia i supervivència.

Des de 1993, SUNCINE ha defensat una idea molt precisa: el cinema ambiental no s'ha de limitar a informar, sinó que ha d'emocionar, incomodar, obrir converses i mobilitzar la ciutadania. Aquesta línia editorial, que ha acompanyat el festival des dels orígens com a FICMA fins a la seva identitat actual com a SUNCINE, troba enguany una expressió especialment coherent en el lema «El cinema que deixa empremta». Perquè cadascuna d'aquestes vuit pel·lícules deixa una empremta diferent: cultural, física, política, moral, territorial o íntima.

La selecció també confirma el lloc de SUNCINE dins el circuit internacional del documental. Hi conviuen obres estrenades a Sundance, SXSW, CPH:DOX, Thessaloniki, Trento o Adelaide amb una estrena mundial al mateix festival. Set dels vuit títols arriben com a estrena a Espanya; *Tasting the Forest* va un pas més enllà i celebra a SUNCINE la seva estrena mundial, que és també estrena europea i espanyola.

L'empremta climàtica: viure en un planeta que ja ha canviat

We Have to Survive, de Tomáš Krupa, aborda la crisi climàtica des d'una dimensió global sense convertir-la en una abstracció. La pel·lícula viatja al costat de comunitats que ja viuen les conseqüències irreversibles de l'escalfament: sequeres, alteracions dels ecosistemes, pèrdues materials i una incertesa que ha deixat de pertànyer al futur. El seu to combina gravetat, ironia i voluntat de supervivència.

Krupa, director i productor eslovac, és un dels noms consolidats del documental centreeuropeu i fundador de la productora Hailstone. La pel·lícula es va estrenar mundialment al Festival Internacional de Documental de Tessalònica i ha continuat el seu recorregut per cites com DOK.fest München. Més que il·lustrar una emergència, proposa una mirada de llarg recorregut sobre l'adaptació: què fem quan el món ja no respon a les regles amb què vam créixer.

La pel·lícula representa l'empremta climàtica com un destí compartit. No parla d'un problema llunyà, sinó de societats obligades a redefinir la manera d'habitar, produir i protegir-se.

L'empremta de l'extractivisme: el preu ocult de la transició verda

A *Materia Prima*, Jens Schanze porta l'espectador als Andes bolivians, on el liti —matèria imprescindible per a l'electrificació global— es converteix en el nou or d'una economia verda construïda, un cop més, des del Nord Global. Diplomàtics, empreses i estratègies industrials europees es creuen amb comunitats locals i una societat civil protagonitzada per dones que qüestiona el cost real d'aquesta transició.

La pel·lícula va tenir la seva estrena mundial a CPH:DOX, una de les grans trobades internacionals del documental contemporani. Schanze no és un nouvingut a aquests conflictes: la seva trajectòria inclou *La buena vida*, sobre una comunitat wayuu desplaçada per la mineria de carbó a Colòmbia, i Plug & Pray, una

pel·lícula fonamental sobre intel·ligència artificial i ètica tecnològica. A *Materia Prima* torna a situar la càmera allà on el relat del progrés acostuma a amagar les seves conseqüències.

Produïda per Mascha Film i Filmtank, i amb vendes internacionals de Taskovski Films, la pel·lícula confronta l'espectador europeu amb una pregunta incòmoda: pot existir una transició energètica justa si reprodueix les lògiques colonials d'extracció, despossessió i sacrifici territorial?

L'empremta de la conservació convertida en negoci

Trade Secret, d'Abraham Joffe, és una investigació cinematogràfica de sis anys sobre el comerç internacional d'ossos polars. Filmada en nombrosos països, la pel·lícula acompanya investigadors, defensors del medi ambient i veus indígenes que revelen com els marcs institucionals creats per protegir una espècie poden arribar a facilitar-ne l'explotació comercial.

El prestigi industrial del projecte és notable. Està produït per Abraham Joffe, Dom West i Louis Cooper Robinson, amb Adam McKay com a productor executiu. McKay, conegut per obres com *The Big Short*, *Vice* i *Don't Look Up*, aporta una sensibilitat especialment atenta als mecanismes mitjançant els quals el poder econòmic converteix els béns comuns en mercaderia. La pel·lícula va ser reconeguda amb el Change Award de l'Adelaide Film Festival i també va obtenir el premi «Giving Voice to the Voiceless» del Hamptons International Film Festival. (screenaustralia.gov.au, hamptonsfilmfest.org)

Però *Trade Secret* no és una pel·lícula de fauna convencional. L'os polar no és aquí una postal del desglaç: és el centre d'una trama complexa sobre comerç, caça, diplomàcia, turisme, legislació i poder. La seva empremta és institucional: la d'unes decisions preses lluny de l'Àrtic que condicionen la supervivència d'una espècie i la dignitat dels territoris que habita.

L'empremta moral: allò que la ciència decideix no mirar

Poques pel·lícules de la selecció plantegen una confrontació tan directa amb l'espectador com *Sentient*, de Tony Jones. La seva immersió en laboratoris d'alta seguretat i en el món de l'experimentació animal segueix la primatòloga Lisa Jones-Engel, que, després de dècades de treball amb ximpanzés i micos, afronta una revisió dolorosa de la seva pròpia trajectòria.

Estrenada mundialment a la Competició Internacional de Documentals de Sundance, *Sentient* està produïda per Ivan O'Mahoney i compta amb distribució internacional de Dogwoof, una de les companyies més influents del documental contemporani. El seu recorregut posterior per festivals de prestigi ha confirmat que no és una obra complaent: és una pel·lícula difícil, intensa i necessària. (deadline.com, screendaily.com)

L'empremta de *Sentient* és física i moral. Parla del patiment animal, però també del cost psicològic que deixa en aquells que investiguen, cuiden o sostenen un sistema científic que comença a qüestionar-se. SUNCINE no la incorpora per oferir respostes fàcils, sinó per obrir una conversa complexa sobre consciència, progrés, límits ètics i responsabilitat.

L'empremta de la convivència: qui envaeix qui?

Nuisance Bear, de Gabriela Osio Vanden i Jack Weisman, situa la seva mirada a Churchill, Manitoba, on la migració dels ossos polars travessa una ciutat organitzada al voltant de la seva presència. Turistes, agents de fauna, caçadors i habitants observen, gestionen, fotografien o desvien uns animals considerats una amenaça, tot i que la seva ruta ja existia molt abans que la ciutat.

La pel·lícula es va estrenar a Sundance, on va guanyar el Gran Premi del Jurat al Millor Documental Estatunidenc. Després d'aquest reconeixement, MUBI en va adquirir els drets mundials. És una trajectòria excepcional per a un documental que amplia un curtmetratge anterior dels seus directors i confirma la maduresa d'una mirada que combina observació, tensió narrativa i reflexió crítica. (ciffcalgary.ca, jackweisman.com)

La gran intel·ligència de *Nuisance Bear* consisteix a invertir la mirada humana. L'«os molest» no és l'invasor, sinó l'ésser obligat a travessar un paisatge alterat pel turisme, la vigilància i el canvi climàtic. La seva empremta ens obliga a revisar la nostra pròpia presència al territori.

L'empremta de les dones que protegeixen la muntanya

Snow Leopard Sisters no es limita a observar la conservació d'una espècie amenaçada. La pel·lícula, codirigida per Sonam Choekyi Lama, Ben Ayers i Andrew Lynch, acompanya Tshiring Lhamu Lama i Tenzin a les regions més remotes de l'Himàlaia, on la recerca del lleopard de les neus s'entrellaça amb l'amistat, l'emancipació femenina i la resistència davant d'un matrimoni forçat.

La seva estrena mundial va tenir lloc a SXSW, dins la competició documental de 2025. El projecte reuneix una combinació poc freqüent de coneixement local, experiència periodística i sensibilitat cinematogràfica. La participació de Sonam Choekyi Lama, vinculada personalment al territori i a les seves comunitats, evita la mirada exterior sobre l'Himàlaia i torna el protagonisme a aquells que viuen i protegeixen aquest paisatge. (filmsandfestivals.britishcouncil.org, umff.kr)

L'empremta que deixa aquesta pel·lícula és generacional. La conservació no apareix com una tasca tècnica separada de la vida, sinó com una manera de defensar la llibertat, la identitat i el futur de les dones joves de la muntanya.

L'empremta de les oliveres: terra, cultura i resistència

Land of Canaan, de Maggie Lemere, introdueix a la Secció Oficial una dimensió imprescindible: Palestina entesa no només com a escenari de conflicte, sinó com a territori viu, agrícola i cultural. Els

seus protagonistes són agricultors palestins i oliveres mil·lenàries de Cisjordània; arbres que concentren memòria, treball, aliment, pertinença i resistència davant la pèrdua de terra.

Lemere és documentalista, historiadora oral i exploradora de National Geographic. En aquesta pel·lícula treballa amb el protagonista i productor Nasser Abufarha, impulsor d'una xarxa de comerç just que articula milers de petits productors d'oli d'oliva. El film ha obtingut el Premi RAI al Millor Documental d'Actualitat al Trento Film Festival, el premi al Millor Documental de l'Arizona International Film Festival i reconeixements de públic i esperança al Climate Film Festival. (maggielemere.com, trentofestival.it)

La seva arribada a SUNCINE com a estrena a Espanya té una força especial. *Land of Canaan* recorda que cuidar un ecosistema també és cuidar una llengua, una economia, una cultura i el dret d'un poble a romandre a la seva pròpia terra. L'olivera, a la pel·lícula, deixa de ser símbol per convertir-se en testimoni.

L'empremta de l'alimentació: la selva com a coneixement viu

La gran singularitat de *Tasting the Forest*, de Carol Quintanilha, és que no entra a l'Amazònia des de l'alarma, sinó des del gust, la conversa i els sabers compartits. La reconeguda xef brasilera Bel Coelho recorre comunitats amazòniques a la recerca de l'origen dels ingredients de la seva cuina i descobreix un univers on alimentació, maternitat, desigualtat, biodiversitat i coneixement ancestral formen part d'una mateixa conversa.

La pel·lícula està construïda a partir d'un projecte col·lectiu desenvolupat per Bel Coelho juntament amb la il·lustradora Marina Aranha, la periodista Janaina Fidalgo, l'ecòleg Jerônimo Villas-Bôas i la consultora Patty Durães. Quintanilha, fotògrafa i cineasta, converteix aquesta investigació en una experiència visual i sensorial que retorna el protagonisme a les dones i comunitats que preserven el bosc a través de pràctiques quotidianes. (cookinc.it)

La seva estrena mundial a SUNCINE té un valor que va més enllà de l'exclusiva. Situa el festival com el lloc de naixement públic d'una pel·lícula que entén l'Amazònia no com una reserva de recursos ni com un paisatge llunyà, sinó com un territori viu sostingut per persones, vincles i memòries. És una de les expressions més lluminoses del lema d'enguany: l'empremta també pot ser cura, transmissió i futur.

Una selecció que no observa el planeta des de lluny

La Secció Oficial de SUNCINE construeix un recorregut on cap crisi no està aïllada de les altres. El canvi climàtic es relaciona amb la desigualtat; la transició energètica, amb l'extracció; la conservació, amb el comerç i el territori; la ciència, amb l'ètica; l'alimentació, amb la memòria; i la biodiversitat, amb els drets de les comunitats.

Per això aquestes vuit pel·lícules no ofereixen una mirada decorativa sobre la natura. Parlen dels sistemes que la condicionen i de les persones que resisteixen, investiguen, cuiden o qüestionen. Parlen de qui deixa una empremta de dany, però també de qui s'entesta a deixar-ne una altra: la de la defensa de la vida.

Al llarg de més de tres dècades d'història, SUNCINE ha vist com el cinema ambiental passava de ser un gènere perifèric a esdevenir una de les formes més urgents del cinema contemporani. Aquesta edició reafirma aquesta evolució. La Secció Oficial no proposa únicament mirar el planeta: proposa mirar què fem amb ell, què fem amb els qui l'habiten i què volem que perduri després de nosaltres.

Perquè hi ha pel·lícules que es veuen i s'obliden. I n'hi ha d'altres que, com aquestes vuit, deixen empremta.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

OCHO PELÍCULAS, OCHO HUELLAS

Ocho películas, ocho huellas: la Sección Oficial de SUNCINE

La Sección Oficial de la 33.ª edición de SUNCINE reúne ocho documentales de procedencias, lenguajes y escalas muy distintas, pero unidos por una misma pregunta: ¿qué huella estamos dejando sobre la vida —humana y no humana— y qué huellas de resistencia pueden todavía orientar nuestro futuro?

La respuesta no se formula desde un único paisaje ni desde un discurso uniforme. La Amazonía, Palestina, el Himalaya, los Andes bolivianos, el Ártico, los laboratorios de experimentación animal y comunidades ya atravesadas por el colapso climático componen un mapa cinematográfico del presente. No es una selección de «películas sobre medio ambiente» en sentido convencional: es una selección sobre poder, memoria, territorio, ciencia, alimentación, justicia y supervivencia.

Desde 1993, SUNCINE ha defendido una idea muy precisa: el cine ambiental no debe limitarse a informar, sino que debe emocionar, incomodar, abrir conversación y mover a la ciudadanía. Esa línea editorial, que ha acompañado al festival desde sus orígenes como FICMA hasta su actual identidad como SUNCINE, encuentra este año una expresión especialmente coherente en el lema «El cine que deja huella». Porque cada una de estas ocho películas deja una huella distinta: cultural, física, política, moral, territorial o íntima.

La selección también confirma el lugar de SUNCINE dentro del circuito internacional del documental. Conviven obras estrenadas en Sundance, SXSW, CPH:DOX, Thessaloniki, Trento o Adelaide con una premiere mundial en el propio festival. Siete de los ocho títulos llegan como estreno en España; *Tasting the Forest* da un paso más y celebra en SUNCINE su estreno mundial, por lo que también es estreno europeo y español.

La huella climática: vivir en un planeta que ya ha cambiado

We Have to Survive, de Tomáš Krupa, aborda la crisis climática desde una dimensión global sin convertirla en una abstracción. La película viaja junto a comunidades que ya viven las consecuencias irreversibles del calentamiento: sequías, alteraciones de los ecosistemas, pérdidas materiales y una incertidumbre que ha dejado de ser futura. Su tono combina gravedad, ironía y voluntad de supervivencia.

Krupa, director y productor eslovaco, es uno de los nombres consolidados del documental centroeuropeo y fundador de la productora Hailstone. La película tuvo su estreno mundial en el Festival Internacional de Documental de Tesalónica y ha continuado su recorrido por citas como DOK.fest München. Más que ilustrar una emergencia, propone una mirada de larga duración sobre la adaptación: qué hacemos cuando el mundo ya no responde a las reglas con las que crecimos.

La película representa la huella climática como destino compartido. No habla de un problema lejano, sino de sociedades obligadas a redefinir su manera de habitar, producir y protegerse.

La huella del extractivismo: el precio oculto de la transición verde

En *Materia Prima*, Jens Schanze lleva al espectador a los Andes bolivianos, donde el litio —materia imprescindible para la electrificación global— se convierte en el nuevo oro de una economía verde construida, una vez más, desde el Norte Global. Diplomáticos, empresas y estrategias industriales europeas se cruzan con comunidades locales y una sociedad civil protagonizada por mujeres que cuestiona el coste real de esa transición.

La película tuvo su estreno mundial en CPH:DOX, uno de los grandes encuentros internacionales del documental contemporáneo. Schanze no es un recién llegado a estos conflictos: su trayectoria incluye *La buena vida*, sobre una

comunidad wayuu desplazada por la minería de carbón en Colombia, y Plug & Pray, una película fundamental sobre inteligencia artificial y ética tecnológica. En *Materia Prima* vuelve a situar la cámara allí donde el relato del progreso suele esconder sus consecuencias.

Producida por Mascha Film y Filmtank, y con ventas internacionales de Taskovski Films, la película confronta al espectador europeo con una pregunta incómoda: ¿puede existir una transición energética justa si reproduce las lógicas coloniales de extracción, desposesión y sacrificio territorial?

La huella de la conservación convertida en negocio

Trade Secret, de Abraham Joffe, es una investigación cinematográfica de seis años sobre el comercio internacional de osos polares. Filmada en numerosos países, la película acompaña a investigadores, defensores ambientales y voces indígenas que revelan cómo los marcos institucionales creados para proteger a una especie pueden llegar a facilitar su explotación comercial.

El prestigio industrial del proyecto es notable. Está producido por Abraham Joffe, Dom West y Louis Cooper Robinson, con Adam McKay como productor ejecutivo. McKay, conocido por obras como *The Big Short*, *Vice* y *Don't Look Up*, aporta una sensibilidad especialmente atenta a los mecanismos mediante los que el poder económico convierte los bienes comunes en mercancía. La película fue reconocida con el Change Award del Adelaide Film Festival y obtuvo también el premio «Giving Voice to the Voiceless» del Hamptons International Film Festival. (screenaustralia.gov.au, hamptonsfilmfest.org)

Pero *Trade Secret* no es una película de fauna al uso. El oso polar no es aquí una postal del deshielo: es el centro de una compleja trama sobre comercio, caza, diplomacia, turismo, legislación y poder. Su huella es institucional: la de unas decisiones tomadas lejos del Ártico que condicionan la supervivencia de una especie y la dignidad de los territorios que la habitan.

La huella moral: aquello que la ciencia decide no mirar

Pocas películas de la selección plantean una confrontación tan directa con el espectador como *Sentient*, de Tony Jones. Su inmersión en laboratorios de alta seguridad y en el mundo de la experimentación animal sigue a la primatóloga Lisa Jones-Engel, quien, después de décadas de trabajo con chimpancés y monos, se enfrenta a una dolorosa revisión de su propia trayectoria.

Estrenada mundialmente en la Competición Internacional de Documentales de Sundance, *Sentient* está producida por Ivan O'Mahoney y cuenta con distribución internacional de Dogwoof, una de las compañías más influyentes del documental contemporáneo. Su recorrido posterior por festivales de prestigio ha confirmado que no es una obra complaciente: es una película difícil, intensa y necesaria. (deadline.com, screendaily.com)

La huella de *Sentient* es física y moral. Habla del sufrimiento animal, pero también del coste psicológico que deja en quienes investigan, cuidan o sostienen un sistema científico que comienza a cuestionarse. SUNCINE no la incorpora para ofrecer respuestas fáciles, sino para abrir una conversación compleja sobre conciencia, progreso, límites éticos y responsabilidad.

La huella de la convivencia: ¿quién invade a quién?

Nuisance Bear, de Gabriela Osio Vanden y Jack Weisman, sitúa su mirada en Churchill, Manitoba, donde la migración de los osos polares atraviesa una ciudad organizada alrededor de su presencia. Turistas, agentes de fauna, cazadores y habitantes observan, gestionan, fotografían o desvían a unos animales que son considerados una amenaza, aunque su ruta existía mucho antes que la ciudad.

La película tuvo su estreno en Sundance, donde ganó el Gran Premio del Jurado al Mejor Documental Estadounidense. Después de ese reconocimiento, MUBI adquirió sus derechos mundiales. Es una trayectoria excepcional para un documental que amplía un cortometraje previo de sus directores y confirma la madurez de una mirada que combina observación, tensión narrativa y reflexión crítica. (ciffcalgary.ca, jackweisman.com)

La gran inteligencia de *Nuisance Bear* consiste en invertir la mirada humana. El «oso molesto» no es el invasor, sino el ser obligado a atravesar un paisaje alterado por el turismo, la vigilancia y el cambio climático. Su huella nos obliga a revisar nuestra propia presencia en el territorio.

La huella de las mujeres que protegen la montaña

Snow Leopard Sisters no se limita a observar la conservación de una especie amenazada. La película, codirigida por Sonam Choekyi Lama, Ben Ayers y Andrew Lynch, acompaña a Tshiring Lhamu Lama y a Tenzin en las regiones más remotas del Himalaya, donde la búsqueda del leopardo de las nieves se entrelaza con la amistad, la emancipación femenina y la resistencia frente a un matrimonio forzado.

Su estreno mundial tuvo lugar en SXSW, dentro de la competición documental de 2025. El proyecto reúne una combinación poco frecuente de conocimiento local, experiencia periodística y sensibilidad cinematográfica. La participación de Sonam Choekyi Lama, vinculada personalmente al territorio y a sus comunidades, evita la mirada exterior sobre el Himalaya y devuelve protagonismo a quienes viven y protegen ese paisaje. (filmsandfestivals.britishcouncil.org, umff.kr)

La huella que deja esta película es generacional. La conservación no aparece como una tarea técnica separada de la vida, sino como una forma de defender la libertad, la identidad y el futuro de las mujeres jóvenes de la montaña.

La huella de los olivos: tierra, cultura y resistencia

Land of Canaan, de Maggie Lemere, introduce en la Sección Oficial una dimensión imprescindible: Palestina entendida no sólo como

escenario de conflicto, sino como territorio vivo, agrícola y cultural. Sus protagonistas son agricultores palestinos y olivos milenarios de Cisjordania; árboles que condensan memoria, trabajo, alimento, pertenencia y resistencia frente a la pérdida de tierra.

Lemere es documentalista, historiadora oral y exploradora de National Geographic. En esta película trabaja junto al protagonista y productor Nasser Abufarha, impulsor de una red de comercio justo que articula a miles de pequeños productores de aceite de oliva. El film ha obtenido el Premio RAI al Mejor Documental de Actualidad en el Trento Film Festival, el premio al Mejor Documental del Arizona International Film Festival y reconocimientos de público y esperanza en el Climate Film Festival. (maggielemere.com, trentofestival.it)

Su llegada a SUNCINE como estreno en España tiene una fuerza especial. *Land of Canaan* recuerda que cuidar un ecosistema es también cuidar una lengua, una economía, una cultura y el derecho de un pueblo a permanecer en su propia tierra. El olivo, en la película, deja de ser símbolo para convertirse en testigo.

La huella de la alimentación: la selva como conocimiento vivo

La gran singularidad de *Tasting the Forest*, de Carol Quintanilha, es que no entra en la Amazonía desde la alarma, sino desde el gusto, la conversación y los saberes compartidos. La reconocida chef brasileña Bel Coelho recorre comunidades amazónicas en busca del origen de los ingredientes de su cocina y descubre un universo donde alimentación, maternidad, desigualdad, biodiversidad y conocimiento ancestral forman parte de una misma conversación.

La película está construida a partir de un proyecto colectivo desarrollado por Bel Coelho junto a la ilustradora Marina Aranha, la periodista Janaina Fidalgo, el ecólogo Jerônimo Villas-Bôas y la consultora Patty Durães. Quintanilha, fotógrafa y cineasta, convierte esa investigación en una experiencia visual y sensorial que devuelve centralidad a las mujeres y comunidades que preservan el bosque a través de prácticas cotidianas. (cookinc.it)

Su estreno mundial en SUNCINE tiene un valor que va más allá de la exclusiva. Sitúa al festival como lugar de nacimiento público de una película que entiende la Amazonía no como reserva de recursos ni como paisaje lejano, sino como territorio vivo sostenido por personas, vínculos y memorias. Es una de las expresiones más luminosas del lema de este año: la huella también puede ser cuidado, transmisión y futuro.

Una selección que no observa el planeta desde lejos

La Sección Oficial de SUNCINE construye un recorrido donde ninguna crisis está aislada de las demás. El cambio climático se relaciona con la desigualdad; la transición energética, con la extracción; la conservación, con el comercio y el territorio; la ciencia, con la ética; la alimentación, con la memoria; y la biodiversidad, con los derechos de las comunidades.

Por eso estas ocho películas no ofrecen una mirada decorativa sobre la naturaleza. Hablan de los sistemas que la condicionan y de las personas que resisten, investigan, cuidan o cuestionan. Hablan de quienes dejan una huella de daño, pero también de quienes se empeñan en dejar otra: la de la defensa de la vida.

En sus más de tres décadas de historia, SUNCINE ha visto cómo el cine ambiental pasaba de ser un género periférico a convertirse en una de las formas más urgentes del cine contemporáneo. Esta edición reafirma esa evolución. La Sección Oficial no propone únicamente mirar el planeta: propone mirar qué hacemos con él, qué hacemos con quienes lo habitan y qué queremos que permanezca después de nosotros.

Porque hay películas que se ven y se olvidan. Y hay otras que, como estas ocho, dejan huella.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

EIGHT FILMS, EIGHT IMPRINTS

Eight films, eight imprints: SUNCINE's Official Selection

The Official Selection of SUNCINE's 33rd edition brings together eight documentaries of very different origins, cinematic languages and scales, united by one question: what mark are we leaving on life —human and nonhuman— and what traces of resistance might still guide our future?

There is no single landscape or uniform discourse in the answer. The Amazon, Palestine, the Himalayas, the Bolivian Andes, the Arctic, animal experimentation laboratories and communities already living through climate collapse form a cinematic map of the present. This is not a selection of "environmental films" in the conventional sense: it is a selection about power, memory, territory, science, food, justice and survival.

Since 1993, SUNCINE has championed a very specific idea: environmental cinema should not simply inform; it should move us, unsettle us, spark conversations and inspire citizens to act. That editorial commitment, which has accompanied the festival from its beginnings as FICMA to its current identity as SUNCINE, finds a particularly fitting expression this year in the motto "Cinema that leaves a mark." Each of these eight films leaves a different kind of imprint: cultural, physical, political, moral, territorial or intimate.

The selection also confirms SUNCINE's place on the international documentary circuit. Films premiered at Sundance, SXSW, CPH:DOX, Thessaloniki, Trento and Adelaide sit alongside a world premiere at the festival itself. Seven of the eight titles arrive as premieres in Spain; *Tasting the Forest* goes a step further, celebrating its world premiere at SUNCINE, which is therefore also its European and Spanish premiere.

The climate imprint: living on a planet that has already changed

We Have to Survive, by Tomáš Krupa, approaches the climate crisis on a global scale without turning it into an abstraction. The film travels alongside communities already experiencing the irreversible consequences of warming: droughts, disrupted ecosystems, material losses and uncertainty that no longer belongs to the future. Its tone combines gravity, irony and the determination to survive.

Krupa, a Slovak director and producer, is an established figure in Central European documentary and the founder of production company Hailstone. The film had its world premiere at the Thessaloniki International Documentary Festival and has continued its journey through events such as DOK.fest München. Rather than merely depicting an emergency, it takes a long-term view of adaptation: what do we do when the world no longer follows the rules we grew up with?

The film portrays the climate imprint as a shared destiny. It is not about a distant problem, but about societies forced to redefine how they live, produce and protect themselves.

The imprint of extraction: the hidden cost of the green transition

In *Materia Prima*, Jens Schanze takes viewers to the Bolivian Andes, where lithium —essential to global electrification— has become the new gold of a green economy once again designed from the Global North. Diplomats, companies and European industrial strategies intersect with local communities and a women-led civil society questioning the real cost of that transition.

The film premiered at CPH:DOX, one of the major international events in contemporary documentary cinema. Schanze is no newcomer to these conflicts: his filmography includes *La buena vida*, about a Wayuu community displaced by coal mining in Colombia, and Plug & Pray, a landmark film on artificial intelligence and technological ethics. In *Materia Prima*, he again places his camera where narratives of progress tend to conceal their consequences.

Produced by Mascha Film and Filmtank, with international sales handled by Taskovski Films, the film confronts European audiences with an uncomfortable question: can there be a just energy transition if it reproduces colonial patterns of extraction, dispossession and the sacrifice of territories?

When conservation becomes a business

Trade Secret, by Abraham Joffe, is a six-year cinematic investigation into the international trade in polar bears. Filmed across numerous countries, it follows researchers, environmental advocates and Indigenous voices revealing how institutional frameworks created to protect a species can end up facilitating its commercial exploitation.

The project has considerable standing within the industry. It is produced by Abraham Joffe, Dom West and Louis Cooper Robinson, with Adam McKay as executive producer. McKay, known for works such as *The Big Short*, *Vice* and *Don't Look Up*, brings an acute awareness of the mechanisms through which economic power turns the commons into commodities. The film received the Change Award at the Adelaide Film Festival and the "Giving Voice to the Voiceless" award at the Hamptons International Film Festival. (screenaustralia.gov.au, hamptonsfilmfest.org)

But *Trade Secret* is not a conventional wildlife film. The polar bear is not merely a postcard image of melting ice: it stands at the heart of a complex web of trade, hunting, diplomacy, tourism, legislation and power. Its imprint is institutional: decisions made far from the Arctic that shape a species' survival and the dignity of the territories it inhabits.

The moral imprint: what science chooses not to see

Few films in the selection confront viewers as directly as *Sentient*, by Tony Jones. Its immersion in high-security laboratories and the world of animal experimentation follows primatologist Lisa Jones-Engel who, after decades of working with chimpanzees and monkeys, faces a painful reassessment of her own career.

Having premiered in Sundance's World Cinema Documentary Competition, *Sentient* is produced by Ivan O'Mahoney and distributed internationally by Dogwoof, one of the most influential companies in contemporary documentary film. Its subsequent journey through prestigious festivals has confirmed that this is no comforting work: it is a difficult, intense and necessary film. (deadline.com, screendaily.com)

Sentient leaves both a physical and moral imprint. It speaks of animal suffering, but also of the psychological toll on those who research, care for or uphold a scientific system that is beginning to be questioned. SUNCINE does not include it to offer easy answers, but to open a complex conversation about consciousness, progress, ethical boundaries and responsibility.

The imprint of coexistence: who is encroaching on whom?

Nuisance Bear, by Gabriela Osio Vanden and Jack Weisman, turns its attention to Churchill, Manitoba, where migrating polar bears pass through a town organised around their presence. Tourists, wildlife officers, hunters and residents watch, manage, photograph or divert animals considered a threat, even though the bears' route existed long before the town.

The film premiered at Sundance, where it won the Grand Jury Prize for Best U.S. Documentary. Following that recognition, MUBI acquired its worldwide rights. This is an exceptional trajectory for a documentary that expands on an earlier short film by its directors and confirms the maturity of an approach combining observation, narrative tension and critical reflection. (ciffcalgary.ca, jackweisman.com)

The brilliance of *Nuisance Bear* lies in reversing the human gaze. The "nuisance bear" is not the intruder, but the being forced to cross a landscape altered by tourism, surveillance and climate change. Its imprint compels us to reconsider our own presence in the territory.

The imprint of the women protecting the mountains

Snow Leopard Sisters does more than observe the conservation of a threatened species. Co-directed by Sonam Choekyi Lama, Ben Ayers and Andrew Lynch, the film follows Tshiring Lhamu Lama and Tenzin into the most remote regions of the Himalayas, where the search for the snow leopard intertwines with friendship, female emancipation and resistance to a forced marriage.

Its world premiere took place at SXSW in the 2025 documentary competition. The project brings together an uncommon combination of local knowledge, journalistic experience and cinematic sensitivity. The involvement of Sonam Choekyi Lama, personally connected to the territory and its communities, moves beyond an outsider's view of the Himalayas and restores the central role of those who live in and protect that landscape. (filmsandfestivals.britishcouncil.org, umff.kr)

The imprint left by this film is generational. Conservation is not presented as a technical task separate from life, but as a means of defending the freedom, identity and future of young women in the mountains.

The imprint of olive trees: land, culture and resistance

Land of Canaan, by Maggie Lemere, introduces an essential dimension to the Official Selection: Palestine understood not only as a setting of conflict, but as a living agricultural and cultural territory. Its protagonists are Palestinian farmers and ancient olive trees in the West Bank; trees that embody memory, labour, food, belonging and resistance to the loss of land.

Lemere is a documentary filmmaker, oral historian and National Geographic Explorer. In this film she works alongside protagonist and producer Nasser Abufarha, who founded a fair-trade network connecting thousands of small olive-oil producers. The film has received the RAI Award for Best Current Affairs Documentary at the Trento Film Festival, Best Documentary at the Arizona International Film Festival, and audience and hope awards at the Climate Film Festival. (maggielemere.com, trentofestival.it)

Its arrival at SUNCINE as a Spanish premiere carries particular resonance. *Land of Canaan* reminds us that caring for an ecosystem also means caring for a language, an economy, a culture and a people's right to remain on their own land. In the film, the olive tree ceases to be a symbol and becomes a witness.

The imprint of food: the rainforest as living knowledge

What makes *Tasting the Forest*, by Carol Quintanilha, so distinctive is that it approaches the Amazon not through alarm, but through taste, conversation and shared knowledge. Acclaimed Brazilian chef Bel Coelho travels through Amazonian communities in search of the origins of the ingredients she uses, discovering a world where food, motherhood, inequality, biodiversity and ancestral knowledge all belong to the same conversation.

The film grew out of a collective project developed by Bel Coelho with illustrator Marina Aranha, journalist Janaina Fidalgo, ecologist Jerônimo Villas-Bôas and consultant Patty Durães. Quintanilha, a photographer and filmmaker, turns that investigation into a visual and sensory experience that restores the centrality of the women and communities preserving the forest through everyday practices. (cookinc.it)

Its world premiere at SUNCINE means more than an exclusive. It makes the festival the place where a film first meets the public —a film that understands the Amazon not as a reserve of resources or a distant landscape, but as a living territory sustained by people, relationships and memories. It is one of the most luminous expressions of this year's motto: an imprint can also mean care, transmission and a future.

A selection that does not observe the planet from afar

SUNCINE's Official Selection traces a journey in which no crisis is isolated from the others. Climate change is bound up with inequality; the energy transition with extraction; conservation with trade and territory; science with ethics; food with memory; and biodiversity with the rights of communities.

That is why these eight films offer no decorative view of nature. They speak about the systems that shape it and the people who resist, investigate, care or question. They speak of those who leave a mark of damage, but also of those determined to leave another kind of mark: one made in defence of life.

Over more than three decades, SUNCINE has witnessed environmental cinema evolve from a peripheral genre into one of the most urgent forms of contemporary filmmaking. This edition reaffirms that evolution. The Official Selection invites us not simply to look at the planet, but to consider what we do to it, what we do to those who inhabit it and what we want to endure after us.

Because some films are seen and forgotten. Others, like these eight, leave a mark.

Calafell Non Stop!

visit.calafell.cat

WE HAVE TO SURVIVE

Tomáš Krupa
AUT/FRA/SVK | 2026 | 102 min

"Un viatge cinematogràfic per comunitats que afronten les conseqüències irreversibles del canvi climàtic. Entre el pànic, l'esperança i la negació, persones d'arreu del món busquen maneres d'adaptar-se a un planeta en transformació, en un relat que combina duresa, ironia i una obstinada voluntat de supervivència."

"Un viaje cinematográfico por comunidades que afrontan las consecuencias irreversibles del cambio climático. Entre el pánico, la esperanza y la negación, personas de todo el mundo buscan formas de adaptarse a un planeta en transformación, en un relato que combina dureza, ironía y una obstinada voluntad de supervivencia."

"A cinematic journey through communities facing the irreversible consequences of climate change. Between panic, hope and denial, people around the world seek ways to adapt to a transforming planet in a story that combines harsh realities, irony and a stubborn determination to survive."

TRADE SECRET

Abraham Joffe
AUS/GBR | 2025 | 98 min

"Tres aliats inesperats investiguen el comerç internacional d'ossos polars, que permet vendre centenars d'exemplars cada any. Filmada durant sis anys en tretze països, la pel·lícula revela com els límits entre protecció i explotació es difuminen i qüestiona els interessos de les institucions encarregades de preservar l'espècie."

"Tres aliados inesperados investigan el comercio internacional de osos polares, que permite vender cientos de ejemplares cada año. Filmada durante seis años en trece países, la película revela cómo se difuminan los límites entre protección y explotación y cuestiona los intereses de las instituciones encargadas de preservar la especie."

"Three unlikely allies investigate the international trade in polar bears, which allows hundreds of animals to be sold each year. Filmed over six years across thirteen countries, the documentary exposes the blurred line between protection and exploitation and questions the interests of institutions entrusted with safeguarding the species."

SENTIENT

Tony Jones
AUS | 2026 | 106 min

"Una immersió rere les portes tancades dels laboratoris d'alta seguretat dedicats a l'experimentació animal. El film segueix la primatòloga Lisa Jones-Engel, que, després de dècades treballant amb ximpanzés i micos, afronta una dolorosa revelació sobre la seva pròpia trajectòria i els límits morals del progrés científic."

"Una inmersión tras las puertas cerradas de los laboratorios de alta seguridad dedicados a la experimentación animal. El film sigue a la primatóloga Lisa Jones-Engel, que, tras décadas trabajando con chimpancés y monos, afronta una dolorosa revelación sobre su trayectoria y los límites morales del progreso científico."

"A journey behind the locked doors of high-security animal testing laboratories. The film follows primatologist Lisa Jones-Engel, who, after decades working with chimpanzees and monkeys, confronts a painful revelation about her own career and the moral limits of scientific progress."

MATERIA PRIMA

Jens Schanze
GER | 2026 | 89 min

"Mentre el liti es converteix en el nou or de la transició energètica, diplomàtics i empreses europees miren cap als Andes bolivians. Davant aquesta nova cursa extractiva, la societat civil, liderada principalment per dones, denuncia la contradicció entre els somnis verds del Nord Global i les conseqüències locals de la industrialització."

"Mientras el litio se convierte en el nuevo oro de la transición energética, diplomáticos y empresas europeas miran hacia los Andes bolivianos. Ante esta nueva carrera extractiva, la sociedad civil, liderada principalmente por mujeres, denuncia la contradicción entre los sueños verdes del Norte Global y las consecuencias locales de la industrialización."

"As lithium becomes the new gold of the energy transition, European diplomats and corporations turn toward the Bolivian Andes. Facing a new extractive race, civil society, led largely by women, exposes the contradiction between the Global North's green ambitions and the local consequences of industrialisation."

NUISANCE BEAR

Gabriela Osio Vanden, Jack Weisman
USA/CAN | 2026 | 90 min

"A Churchill, Manitoba, la migració dels ossos polars travessa una ciutat on conviuen turistes, agents de fauna i caçadors. Amb la mirada d'un narrador inuit, el film observa com els humans vigilen, fotografien i redirigeixen els animals, i revela la complexa relació entre la comunitat i els ossos en un territori transformat per la seva presència."

"En Churchill, Manitoba, la migración de los osos polares atraviesa una ciudad donde conviven turistas, agentes de fauna y cazadores. A través de la mirada de un narrador inuit, el film observa cómo los humanos vigilan, fotografían y redirigen a los animales, revelando la compleja relación entre la comunidad y los osos en un territorio transformado por su presencia."

"In Churchill, Manitoba, migrating polar bears move through a town shared by tourists, wildlife officers and hunters. Through the perspective of an Inuit narrator, the film observes how humans monitor, photograph and redirect the animals, revealing the complex relationship between the community and the bears in a landscape shaped by their presence."

LAND OF CANAAN

Maggie Lemere
USA | 2026 | 87 min

"A Cisjordània, agricultors palestins protegeixen oliveres mil·lenàries, símbols de resistència, patrimoni i llar, mentre afronten la violència política i la pèrdua de terres. Un visionari productor d'oli reuneix milers de petits agricultors en cooperatives de comerç just que els connecten amb els mercats globals i preserven una relació ancestral amb la terra."

"En Cisjordania, agricultores palestinos protegen olivos milenarios, símbolos de resistencia, patrimonio y hogar, mientras afrontan la violencia política y la pérdida de tierras. Un visionario productor de aceite reúne a miles de pequeños agricultores en cooperativas de comercio justo que los conectan con los mercados globales y preservan una relación ancestral con la tierra."

"In the West Bank, Palestinian farmers protect ancient olive trees—symbols of resilience, heritage and home—while facing political violence and the loss of their land. A visionary olive farmer brings thousands of small-scale growers together in fair-trade cooperatives that connect them to global markets and preserve their ancestral relationship with the land."

SNOW LEOPARD SISTERS

Ben Ayers, Sonam Choekyi Lama, Andrew Lynch
GBR | 2024 | 95 min

"Als racons més remots de l'Himàlaia, la conservacionista Tshiring Lhamu Lama acompanya Tenzin, una jove que vol escapar d'un matrimoni forçat. Juntes travessen un paisatge imponent a la recerca dels últims lleopards de les neus, en una història sobre amistat, emancipació femenina i conservació comunitària."

"En los rincones más remotos del Himalaya, la conservacionista Tshiring Lhamu Lama acompaña a Tenzin, una joven que quiere escapar de un matrimonio forzado. Juntas atraviesan un paisaje imponente en busca de los últimos leopardos de las nieves, en una historia sobre amistad, emancipación femenina y conservación comunitaria."

"In one of the Himalayas' most remote regions, conservationist Tshiring Lhamu Lama mentors Tenzin, a young woman seeking to escape a forced marriage. Together they cross a breathtaking landscape in search of the last snow leopards, in a story of friendship, female empowerment and community-led conservation."

TASTING THE FOREST

Carol Quintanilha
BRA | 2025 | 80 min

"La reconeguda xef Bel Coelho viatja per l'Amazònia brasilera a la recerca de l'origen dels ingredients de la seva cuina. Entre receptes, tradicions i converses amb les comunitats, descobreix el paper essencial de les dones i reflexiona sobre alimentació, maternitat, desigualtat i el fràgil equilibri entre la selva i els seus pobles."

"La reconocida chef Bel Coelho viaja por la Amazonia brasileña en busca del origen de los ingredientes de su cocina. Entre recetas, tradiciones y conversaciones con las comunidades, descubre el papel esencial de las mujeres y reflexiona sobre alimentación, maternidad, desigualdad y el frágil equilibrio entre la selva y sus pueblos."

"Renowned chef Bel Coelho travels through the Brazilian Amazon in search of the origins of the ingredients she uses. Through recipes, traditions and conversations with local communities, she discovers women's essential role and reflects on food, motherhood, inequality and the fragile balance between the forest and its peoples."

RUBATEC

Solucions per a un demà més sostenible

Treballem per ciutats, espais i entorns més habitables, saludables i respectuosos amb el medi

Infraestructures
Per a un territori millor

Espais púiblics
Més verds i accessibles

Aigua
Gestió responsable

Manteniment
Ciutats més netes i eficients

RUBATEC amb SUNCINE

COMPROMÍS PER UN FUTUR MÉS SOSTENIBLE

SUNCINE

Serveis Integrals de Manteniment Rubatec, S.A.

SECCIÓ OFICIAL

SECCIÓN OFICIAL | OFFICIAL SECTION

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

HISTÒRIES QUE TRAVESSEN FRONTERES

SECCIÓ Ñ: històries que neixen aquí, empremtes que travessen fronteres

Vuit documentals, vuit mirades i una mateixa convicció: el nostre cinema té històries que mereixen ser explicades, conegudes i compartides més enllà de les nostres fronteres.

La Secció Ñ de la 33a edició del SUNCINE representa un dels compromisos essencials del Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient: donar suport, reconeixement i visibilitat a la producció cinematogràfica nacional.

Com a festival internacional, el SUNCINE entén que la seva responsabilitat no consisteix únicament a acostar al públic les millors produccions ambientals del món. També ha de contribuir que el cinema que es produeix al nostre país trobi el seu espai, arribi a nous espectadors i tingui l'oportunitat de travessar fronteres.

Perquè donar suport al cinema nacional és també impulsar-ne el futur.

Al nostre país hi ha talent, professionals, creativitat i una diversitat extraordinària d'històries que mereixen arribar a la gran pantalla. Relats que neixen dels nostres territoris, de les nostres preocupacions i de la mirada de cineastes capaços d'interpretar els grans reptes ambientals des de perspectives pròpies.

Històries que ens parlen de realitats properes, però que també ens porten a altres continents. Perquè el cinema produït aquí no ha de limitar els seus horitzons a les nostres fronteres geogràfiques. La seva capacitat per observar el món, investigar-ne les contradiccions i connectar amb altres cultures forma part de la seva riquesa.

La Secció Ñ neix precisament d'aquesta convicció: donar espai a aquestes obres, facilitar-ne la trobada amb el públic i contribuir que el seu reconeixement estimuli noves produccions.

Cada pel·lícula que arriba a una pantalla representa molt més que el resultat d'un procés creatiu. És també la feina de professionals que han decidit investigar, explicar una història, assumir riscos i convertir una preocupació ambiental en una experiència cinematogràfica.

I cada espectador que descobreix una d'aquestes pel·lícules pot esdevenir el començament d'una nova oportunitat per al cinema que vindrà.

En aquesta edició, vuit documentals ens conviden a recórrer un mapa divers de conflictes, paisatges i emocions. Dels nostres boscos i vinyes a l'Àrtic d'Alaska; del Mediterrani a l'Antàrtida; dels territoris amenaçats pel foc a les comunitats que pateixen la violència contra els qui defensen la natura.

Són vuit maneres d'entendre el cinema ambiental i vuit exemples d'una cinematografia que té moltes coses per explicar.

L'empremta de qui defensa la Terra: explicar allò que altres volen silenciar

A *El Silenci de la Terra*, de Frank Gutiérrez, el cinema es converteix en una eina de memòria, denúncia i justícia.

El documental recupera les històries de Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara i Aldo Zamora, tres defensors ambientals assassinats a l'Amèrica Llatina pel seu compromís amb la protecció de la Terra.

A través de les seves vides, la pel·lícula ens enfronta a una realitat incòmoda: protegir un territori pot esdevenir una activitat d'enorme risc quan entra en conflicte amb determinats interessos econòmics i polítics.

La seva empremta és també la de les veus que van intentar silenciar i que el cinema contribueix a mantenir vives.

Una dimensió diferent de la defensa del territori apareix a *Alaska Salvaje: Entre la naturaleza y el petróleo*, de Marta Bretó.

Juntament amb Tato Rosés, la directora recorre en caiac el riu Utukok, a l'Àrtic occidental d'Alaska, per documentar la biodiversitat extraordinària d'un dels espais naturals més remots del planeta.

La bellesa del paisatge i la presència de la vida salvatge contrasten amb l'amenaça de l'explotació petroliera i les conseqüències que podria tenir sobre un ecosistema excepcional.

Dues pel·lícules aparentment allunyades entre si, però unides per una mateixa preocupació: la fragilitat dels territoris davant dels interessos que n'amenacen la conservació.

I dos exemples de com el cinema produït aquí pot dirigir la nostra mirada als grans conflictes ambientals del planeta.

Perquè la defensa de la natura no entén de fronteres. I el compromís dels nostres cineastes, tampoc.

L'empremta del foc: recuperar el coneixement del territori

El foc ocupa un lloc especialment significatiu en la nostra relació amb el paisatge mediterrani.

Durant dècades hem après a identificar-lo gairebé exclusivament amb la destrucció, els incendis i la pèrdua dels nostres boscos.

Tanmateix, *Ladrones de Fuego*, de Francisco José Vaquero Robustillo, ens convida a qüestionar aquesta mirada.

A través de les veus de les persones que viuen i treballen al territori, el documental reflexiona sobre les conseqüències d'una gestió del foc allunyada dels coneixements locals i sobre la necessitat de recuperar pràctiques que permetin entendre'l també com una eina vinculada a la vida i a l'equilibri del paisatge.

Una reflexió que troba continuïtat a *Fire Wine, les Vinyes Com a Prevenció d'Incendis*, de David Fontseca Romanos.

En un context d'incendis forestals cada cop més difícils de controlar, la pel·lícula mostra com les vinyes i l'activitat agrícola poden tenir un paper important en la protecció i la gestió del territori.

Viticultors i experts ens acosten a una realitat en què el paisatge productiu i la conservació ambiental no han de ser conceptes enfrontats.

Totes dues pel·lícules parteixen d'una preocupació molt propera a la nostra realitat, però plantegen qüestions que afecten nombrosos territoris del món.

Ens recorden que la protecció ambiental també depèn de com habitem, treballem i coneixem els nostres paisatges.

L'empremta que deixa un territori no està escrita únicament en la seva geografia, sinó també en els coneixements de qui l'ha cuidat durant generacions.

L'empremta de l'aigua: un futur que ja forma part del nostre present

Pocs elements expliquen tan clarament la nostra dependència de la natura com l'aigua.

A *La Última Gota*, de Paco Ortiz, Ángeles Martínez i Antonio Gómez, el viatge de Julio Muñoz Gijón per Espanya ens convida a descobrir com l'escassetat d'aigua, el canvi climàtic i determinades decisions humanes estan transformant el nostre territori.

El documental utilitza la sàtira i l'humor per abordar un problema d'una enorme complexitat, demostrant que la denúncia ambiental també es pot construir des de la ironia i les preguntes incòmodes.

Una perspectiva diferent la trobem a *Infàncies líquides*, de Rodrigo Hernández i Adriana Cardoso.

La pel·lícula dona veu a nens i nenes del delta de l'Ebre, Bangladesh i el Txad, que comparteixen les seves experiències en territoris on el canvi climàtic ja forma part de la vida quotidiana.

En alguns llocs, l'aigua avança i amenaça d'inundar-ho tot. En d'altres, desapareix i compromet les possibilitats de futur.

Sense narradors ni experts que interpretin les seves paraules, són els mateixos infants els qui construeixen un relat sobre el territori, la pertinença i la incertesa.

Dos llenguatges cinematogràfics diferents per abordar una mateixa realitat.

Un utilitza l'humor per despertar la reflexió. L'altre confia en la mirada de la infància per acostar-nos a una crisi global des de la seva dimensió més humana.

Tots dos demostren que el nostre cinema pot explicar els grans reptes ambientals des de la creativitat, l'emoció i la diversitat narrativa.

I que les històries més properes poden connectar amb les preocupacions d'espectadors de qualsevol indret del món.

L'empremta dels oceans: allò que encara podem salvar

A *L'Odissea del Vell Marí*, de Núria Abad Rivas i Marta Hierro Bravo, la història de la foca monjo del Mediterrani es converteix en un extraordinari relat de supervivència i esperança.

Considerada extingida durant dècades en bona part del seu antic hàbitat, l'espècie va ser redescoberta en una zona remota de Mauritània.

La pel·lícula combina imatge real i animació per narrar una doble odissea: la d'una espècie perseguida i expulsada del seu entorn natural, i la dels científics que han dedicat bona part de la seva vida a evitar-ne la desaparició.

Des de les costes africanes fins als darrers refugis de Grècia i Turquia, el documental manté viu el somni del seu retorn al Mediterrani occidental.

Una història que demostra que la conservació necessita coneixement científic, compromís i perseverança, però també relats capaços d'acostar al públic la importància de protegir allò que encara podem recuperar.

Per la seva banda, *Homo Plastic*, de Julio Pérez del Campo, ens proposa un recorregut inquietant per la dimensió global de la contaminació per plàstics.

Des de les aigües gelades de l'Antàrtida fins a les costes tropicals més remotes, la pel·lícula mostra com un material que va revolucionar la nostra vida quotidiana ha acabat envaint paisatges, oceans i organismes.

Amb una mirada científica i emocional, el documental ens convida a reflexionar sobre les conseqüències d'un model de consum els residus del qual perduren molt més enllà del seu ús.

Les dues pel·lícules comparteixen una mateixa preocupació pel futur dels ecosistemes marins, però també una voluntat de sensibilització.

Una ens mostra els esforços necessaris per salvar una espècie. L'altra ens enfronta a la magnitud d'una contaminació que ja forma part de la vida del planeta.

Són històries que ens recorden que el cinema ambiental pot convertir el coneixement en emoció i l'emoció en consciència.

L'empremta del nostre cinema: talent, identitat i projecció internacional

Les vuit pel·lícules de la Secció Ñ posen de manifest una cosa que el SUNCINE considera fonamental: el cinema ambiental produït al nostre país té una diversitat temàtica, narrativa i creativa que mereix més visibilitat.

Els seus directors i equips aborden qüestions profundament actuals mitjançant llenguatges cinematogràfics diferents.

Hi ha investigació, denúncia, observació de la natura, memòria històrica, humor, ciència, aventura i compromís social.

Hi ha històries que neixen dels nostres paisatges i d'altres que ens porten a llocs aparentment llunyans. Però totes comparteixen la voluntat de comprendre millor la nostra relació amb el planeta.

Aquesta diversitat és una de les grans fortaleses de la nostra cinematografia.

Tanmateix, produir una pel·lícula és només una part del camí.

Després arriba un altre repte igualment important: aconseguir que l'obra trobi el seu públic, que circuli, que participi en espais de trobada i que tingui noves oportunitats d'exhibició.

Un festival no es pot limitar a seleccionar pel·lícules. També ha de contribuir que aquestes pel·lícules tinguin recorregut.

Per al SUNCINE, donar suport a la producció nacional significa oferir un espai de reconeixement, facilitar la trobada entre cineastes i espectadors i afavorir que les seves històries siguin conegudes més enllà del nostre territori.

Significa també contribuir a la circulació internacional del nostre cinema, creant oportunitats perquè altres públics descobreixin les mirades i els relats dels nostres creadors.

Perquè cada pel·lícula que viatja porta amb ella una part de la nostra cultura, de la nostra sensibilitat i de la nostra manera d'entendre el món.

I quan una obra troba nous espectadors, la seva història continua creixent.

L'empremta del futur: donar visibilitat per impulsar noves històries

La Secció Ñ no és únicament un aparador de la producció nacional. És també una aposta pel futur del cinema ambiental.

El SUNCINE entén que donar visibilitat a les pel·lícules existents és una manera de contribuir que en puguin néixer d'altres.

El reconeixement, el contacte amb el públic, la circulació per festivals i la trobada entre professionals poden esdevenir estímuls per a nous projectes.

Perquè darrere de cada documental hi ha una història d'esforç creatiu i de confiança en la capacitat del cinema per explicar allò que mereix ser explicat.

I darrere de cada nova producció hi ha també una oportunitat perquè nous professionals, noves veus i noves perspectives trobin el seu lloc.

El nostre país té paisatges extraordinaris, comunitats que preserven coneixements essencials, investigadors compromesos, persones que defensen els seus territoris i realitats ambientals que necessiten ser explicades.

Però té, sobretot, cineastes capaços de convertir aquestes històries en imatges que emocionen i fan reflexionar.

Hi ha talent. Hi ha històries. Hi ha mirades pròpies.

El que necessitem és continuar creant oportunitats perquè totes arribin a les pantalles.

El SUNCINE vol contribuir a aquest recorregut.

No solament mostrant allò que ja s'ha produït, sinó ajudant a construir les condicions perquè el cinema ambiental nacional continuï creixent i trobant el seu espai al món.

SECCIÓ Ñ: deixar empremta també és fer créixer el nostre cinema

Des de 1993, el SUNCINE ha entès el cinema ambiental com una eina per despertar consciències, generar coneixement i afavorir la transformació social.

Aquesta missió s'expressa també a través del seu compromís amb la producció nacional.

Perquè defensar el medi ambient i defensar el cinema que l'explica són responsabilitats que poden i han d'avançar plegades.

La Secció Ñ representa la voluntat de reconèixer aquells que posen el seu talent al servei d'històries que ens ajuden a comprendre millor el planeta i la nostra responsabilitat envers ell.

Històries que denuncien, investiguen, qüestionen, emocionen i proposen.

Històries que neixen aquí, però que tenen la capacitat de parlar al món.

L'empremta d'aquesta secció no es mesura únicament per les vuit pel·lícules que presenta, sinó també pel recorregut que puguin tenir després del seu pas pel Festival.

Per les persones que les descobreixin.

Per les converses que despertin.

Pels nous projectes que puguin inspirar.

I pels cineastes que hi trobin l'estímul per continuar creant.

Perquè donar suport al nostre cinema no és només reconèixer allò que hem estat capaços de produir.

És creure en tot allò que encara som capaços d'explicar.

I aconseguir que aquestes històries travessin fronteres, arribin a noves pantalles i deixin empremta.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

HISTORIAS QUE CRUZAN FRONTERAS

SECCIÓN Ñ: historias que nacen aquí, huellas que cruzan fronteras

Ocho documentales, ocho miradas y una misma convicción: nuestro cine tiene historias que merecen ser contadas, conocidas y compartidas más allá de nuestras fronteras.

La Sección Ñ de la 33.ª edición de SUNCINE representa uno de los compromisos esenciales del Festival Internacional de Cine del Medio Ambiente: apoyar, reconocer y dar visibilidad a la producción cinematográfica nacional.

Como festival internacional, SUNCINE entiende que su responsabilidad no consiste únicamente en acercar al público las mejores producciones ambientales del mundo. También debe contribuir a que el cine que se produce en nuestro país encuentre su espacio, llegue a nuevos espectadores y tenga la oportunidad de cruzar fronteras.

Porque apoyar el cine nacional es también impulsar su futuro.

España cuenta con talento, profesionales, creatividad y una extraordinaria diversidad de historias que merecen llegar a la gran pantalla. Relatos que nacen de nuestros territorios, de nuestras preocupaciones y de la mirada de cineastas capaces de interpretar los grandes desafíos ambientales desde perspectivas propias.

Historias que nos hablan de realidades cercanas, pero que también nos llevan a otros continentes. Porque el cine producido en nuestro país no tiene por qué limitar sus horizontes a nuestras fronteras geográficas. Su capacidad para observar el mundo, investigar sus contradicciones y conectar con otras culturas forma parte de su riqueza.

La Sección Ñ nace precisamente de esa convicción: dar espacio a estas obras, facilitar su encuentro con el público y contribuir a que su reconocimiento estimule nuevas producciones.

Cada película que consigue llegar a una pantalla representa mucho más que el resultado de un proceso creativo. Es también el trabajo de profesionales que han decidido investigar, contar una historia, asumir riesgos y convertir una preocupación ambiental en una experiencia cinematográfica.

Y cada espectador que descubre una de esas películas puede convertirse en el inicio de una nueva oportunidad para el cine que vendrá.

En esta edición, ocho documentales nos invitan a recorrer un mapa diverso de conflictos, paisajes y emociones. Desde nuestros bosques y viñedos hasta el Ártico de Alaska; desde el Mediterráneo hasta la Antártida; desde los territorios amenazados por el fuego hasta las comunidades que sufren la violencia contra quienes defienden la naturaleza.

Son ocho formas de entender el cine ambiental y ocho ejemplos de una cinematografía que tiene mucho que explicar.

La huella de quienes defienden la Tierra: contar lo que otros quieren silenciar

En *El Silenci de la Terra*, de Frank Gutiérrez, el cine se convierte en una herramienta de memoria, denuncia y justicia.

El documental recupera las historias de Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara y Aldo Zamora, tres defensores ambientales asesinados en América Latina por su compromiso con la protección de la Tierra.

A través de sus vidas, la película nos enfrenta a una realidad incómoda: proteger un territorio puede convertirse en una actividad de enorme riesgo cuando entra en conflicto con determinados intereses económicos y políticos.

Su huella es también la de las voces que intentaron silenciar y que el cine contribuye a mantener vivas.

Una dimensión diferente de la defensa del territorio aparece en *Alaska Salvaje: Entre la naturaleza y el petróleo*, de Marta Bretó.

Junto a Tato Rosés, la directora recorre en kayak el río Utukok, en el Ártico occidental de Alaska, para documentar la extraordinaria biodiversidad de uno de los espacios naturales más remotos del planeta.

La belleza del paisaje y la presencia de la vida salvaje contrastan con la amenaza de la explotación petrolera y las consecuencias que podría tener sobre un ecosistema excepcional.

Dos películas aparentemente lejanas entre sí, pero unidas por una misma preocupación: la fragilidad de los territorios frente a los intereses que amenazan su conservación.

Y dos ejemplos de cómo el cine producido en España puede llevar nuestra mirada a los grandes conflictos ambientales del planeta.

Porque la defensa de la naturaleza no entiende de fronteras. Y el compromiso de nuestros cineastas, tampoco.

La huella del fuego: recuperar el conocimiento del territorio

El fuego ocupa un lugar especialmente significativo en nuestra relación con el paisaje mediterráneo.

Durante décadas hemos aprendido a identificarlo casi exclusivamente con la destrucción, los incendios y la pérdida de nuestros bosques.

Sin embargo, *Ladrones de Fuego*, de Francisco José Vaquero Robustillo, nos invita a cuestionar esa mirada.

A través de las voces de quienes viven y trabajan en el territorio, el documental reflexiona sobre las consecuencias de una gestión del fuego alejada de los conocimientos locales y sobre la necesidad de recuperar prácticas que permitan comprenderlo también como una herramienta vinculada a la vida y al equilibrio del paisaje.

Una reflexión que encuentra continuidad en *Fire Wine, les Vinyes Com a Prevenció d'Incendis*, de David Fontseca Romanos.

En un contexto de incendios forestales cada vez más difíciles de controlar, la película nos muestra cómo los viñedos y la actividad agrícola pueden desempeñar un papel importante en la protección y gestión del territorio.

Viticultores y expertos nos acercan a una realidad donde el paisaje productivo y la conservación ambiental no tienen por qué ser conceptos enfrentados.

Ambas películas parten de una preocupación muy cercana a nuestra realidad, pero plantean cuestiones que afectan a numerosos territorios del mundo.

Nos recuerdan que la protección ambiental también depende de cómo habitamos, trabajamos y conocemos nuestros paisajes.

La huella que deja un territorio no está escrita únicamente en su geografía, sino también en los conocimientos de quienes lo han cuidado durante generaciones.

La huella del agua: un futuro que ya forma parte de nuestro presente

Pocos elementos explican con tanta claridad nuestra dependencia de la naturaleza como el agua.

En *La Última Gota*, de Paco Ortiz, Ángeles Martínez y Antonio Gómez, el viaje de Julio Muñoz Gijón por España nos invita a descubrir cómo la escasez de agua, el cambio climático y determinadas decisiones humanas están transformando nuestro territorio.

El documental utiliza la sátira y el humor para abordar un problema de enorme complejidad, demostrando que la denuncia ambiental también puede construirse desde la ironía y las preguntas incómodas.

Una perspectiva diferente encontramos en *Infàncies líquides*, de Rodrigo Hernández y Adriana Cardoso.

La película da voz a niños y niñas del delta del Ebro, Bangladesh y Chad, que comparten sus experiencias en territorios donde el cambio climático ya forma parte de la vida cotidiana.

En unos lugares, el agua avanza y amenaza con inundarlo todo. En otros, desaparece y compromete las posibilidades de futuro.

Sin narradores ni expertos que interpreten sus palabras, son los propios niños quienes construyen un relato sobre el territorio, la pertenencia y la incertidumbre.

Dos lenguajes cinematográficos distintos para abordar una misma realidad.

Uno utiliza el humor para despertar la reflexión. El otro confía en la mirada de la infancia para acercarnos a una crisis global desde su dimensión más humana.

Ambos demuestran que nuestro cine puede explicar los grandes retos ambientales desde la creatividad, la emoción y la diversidad narrativa.

Y que las historias más próximas pueden conectar con las preocupaciones de espectadores de cualquier parte del mundo.

La huella de los océanos: aquello que todavía podemos salvar

En *L'Odissea del Vell Marí*, de Núria Abad Rivas y Marta Hierro Bravo, la historia de la foca monje del Mediterráneo se convierte en un extraordinario relato de supervivencia y esperanza.

Considerada extinguida durante décadas en buena parte de su antiguo hábitat, la especie fue redescubierta en una remota zona de Mauritania.

La película combina imagen real y animación para narrar una doble odisea: la de una especie perseguida y expulsada de su entorno natural, y la de los científicos que han dedicado buena parte de sus vidas a evitar su desaparición.

Desde las costas africanas hasta los últimos refugios de Grecia y Turquía, el documental mantiene vivo el sueño de su regreso al Mediterráneo occidental.

Una historia que demuestra que la conservación necesita conocimiento científico, compromiso y perseverancia, pero también relatos capaces de acercar al público la importancia de proteger aquello que todavía podemos recuperar.

Por su parte, *Homo Plastic*, de Julio Pérez del Campo, nos propone un recorrido inquietante por la dimensión global de la contaminación por plásticos.

Desde las aguas heladas de la Antártida hasta las costas tropicales más remotas, la película muestra cómo un material que revolucionó nuestra vida cotidiana ha terminado por invadir paisajes, océanos y organismos.

A través de una mirada científica y emocional, el documental nos invita a reflexionar sobre las consecuencias de un modelo de consumo cuyos residuos permanecen mucho más allá de su utilización.

Las dos películas comparten una misma preocupación por el futuro de los ecosistemas marinos, pero también una voluntad de sensibilización.

Una nos muestra los esfuerzos necesarios para salvar una especie. La otra nos enfrenta a la magnitud de una contaminación que ya forma parte de la vida del planeta.

Son historias que nos recuerdan que el cine ambiental puede convertir el conocimiento en emoción y la emoción en conciencia.

La huella de nuestro cine: talento, identidad y proyección internacional

Las ocho películas de la Sección Ñ ponen de manifiesto algo que SUNCINE considera fundamental: el cine ambiental producido en España posee una diversidad temática, narrativa y creativa que merece una mayor visibilidad.

Sus directores y equipos abordan cuestiones profundamente actuales mediante lenguajes cinematográficos diferentes.

Hay investigación, denuncia, observación de la naturaleza, memoria histórica, humor, ciencia, aventura y compromiso social.

Hay historias que nacen de nuestros paisajes y otras que nos llevan a lugares aparentemente lejanos. Pero todas comparten la voluntad de comprender mejor nuestra relación con el planeta.

Esta diversidad es una de las grandes fortalezas de nuestra cinematografía.

Sin embargo, producir una película es solo una parte del camino.

Después llega otro desafío igualmente importante: conseguir que la obra encuentre su público, que circule, que participe en espacios de encuentro y que tenga nuevas oportunidades de exhibición.

Un festival no puede limitarse a seleccionar películas. También debe contribuir a que esas películas tengan recorrido.

Para SUNCINE, apoyar la producción nacional significa ofrecer un espacio de reconocimiento, facilitar el encuentro entre cineastas y espectadores y favorecer que sus historias sean conocidas más allá de nuestro territorio.

Significa también contribuir a la circulación internacional de nuestro cine, creando oportunidades para que otras audiencias descubran las miradas y los relatos de nuestros creadores.

Porque cada película que viaja lleva consigo una parte de nuestra cultura, de nuestra sensibilidad y de nuestra manera de entender el mundo.

Y cuando una obra encuentra nuevos espectadores, su historia continúa creciendo.

La huella del futuro: dar visibilidad para impulsar nuevas historias

La Sección Ñ no es únicamente un escaparate de la producción nacional. Es también una apuesta por el futuro del cine ambiental.

SUNCINE entiende que dar visibilidad a las películas existentes es una manera de contribuir a que puedan nacer otras nuevas.

El reconocimiento, el contacto con el público, la circulación por festivales y el encuentro entre profesionales pueden convertirse en estímulos para nuevos proyectos.

Porque detrás de cada documental hay una historia de esfuerzo creativo y de confianza en la capacidad del cine para explicar aquello que merece ser contado.

Y detrás de cada nueva producción hay también una oportunidad para que nuevos profesionales, nuevas voces y nuevas perspectivas encuentren su lugar.

Nuestro país cuenta con paisajes extraordinarios, comunidades que preservan conocimientos esenciales, investigadores comprometidos, personas que defienden sus territorios y realidades ambientales que necesitan ser explicadas.

Pero cuenta, sobre todo, con cineastas capaces de convertir esas historias en imágenes que emocionan y hacen reflexionar.

Hay talento. Hay historias. Hay miradas propias.

Lo que necesitamos es seguir creando oportunidades para que todas ellas lleguen a las pantallas.

SUNCINE quiere contribuir a ese recorrido.

No solo mostrando lo que ya se ha producido, sino ayudando a construir las condiciones para que el cine ambiental nacional continúe creciendo y encontrando su espacio en el mundo.

SECCIÓN Ñ: dejar huella también es hacer crecer nuestro cine

Desde 1993, SUNCINE ha entendido el cine ambiental como una herramienta para despertar conciencias, generar conocimiento y favorecer la transformación social.

Esa misión se expresa también a través de su compromiso con la producción nacional.

Porque defender el medio ambiente y defender el cine que lo explica son responsabilidades que pueden y deben avanzar juntas.

La Sección Ñ representa la voluntad de reconocer a quienes ponen su talento al servicio de historias que nos ayudan a comprender mejor el planeta y nuestra responsabilidad hacia él.

Historias que denuncian, investigan, cuestionan, emocionan y proponen.

Historias que nacen aquí, pero que tienen la capacidad de hablarle al mundo.

La huella de esta sección no se mide únicamente por las ocho películas que presenta, sino también por el recorrido que puedan tener después de su paso por el Festival.

Por las personas que las descubran.

Por las conversaciones que despierten.

Por los nuevos proyectos que puedan inspirar.

Y por los cineastas que encuentren en ellas el estímulo para continuar creando.

Porque apoyar nuestro cine no es solamente reconocer lo que hemos sido capaces de producir.

Es creer en todo lo que todavía somos capaces de contar.

Y conseguir que esas historias crucen fronteras, lleguen a nuevas pantallas y dejen huella.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

STORIES THAT CROSS BORDERS

SECTION Ñ: stories born here, footprints that cross borders

Eight documentaries, eight perspectives and one shared conviction: our cinema has stories that deserve to be told, discovered and shared far beyond our borders.

Section Ñ at the 33rd edition of SUNCINE represents one of the essential commitments of the International Environmental Film Festival: supporting, recognising and raising the visibility of nationally produced cinema.

As an international festival, SUNCINE believes its responsibility is not limited to bringing the world's finest environmental films to local audiences. It must also help films produced in Spain find their place, reach new viewers and gain opportunities to travel across borders.

Because supporting national cinema also means investing in its future.

Our country has talent, skilled professionals, creativity and an extraordinary diversity of stories that deserve to reach the big screen. Stories rooted in our territories, our concerns and the vision of filmmakers capable of interpreting major environmental challenges from distinctive perspectives.

They speak of realities close to home, yet often take us to other continents. Films produced here need not be limited by geographic borders. Their ability to observe the world, investigate its contradictions and connect with other cultures is part of their richness.

Section Ñ is built on precisely this conviction: to make room for these works, bring them together with audiences and help ensure that recognition encourages further productions.

Every film that reaches a screen represents far more than the outcome of a creative process. It embodies the work of professionals who have chosen to investigate, tell a story, take risks and transform environmental concerns into cinematic experiences.

And every viewer who discovers one of those films may become the beginning of a new opportunity for the cinema yet to come.

This year, eight documentaries invite us to travel through a varied landscape of conflicts, places and emotions. From our forests and vineyards to the Alaskan Arctic; from the Mediterranean to Antarctica; from landscapes threatened by fire to communities confronting violence against environmental defenders.

They represent eight ways of understanding environmental cinema and eight examples of a film culture with much to say.

The footprint of those who defend the Earth: telling stories others would silence

In *El Silenci de la Terra*, by Frank Gutiérrez, cinema becomes a means of remembrance, denunciation and justice.

The documentary recounts the stories of Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara and Aldo Zamora, three environmental defenders murdered in Latin America because of their commitment to protecting the Earth.

Through their lives, the film confronts us with an uncomfortable reality: defending land can become extraordinarily dangerous when it challenges powerful economic and political interests.

Its footprint is also that of the voices others tried to silence, voices that cinema helps keep alive.

A different dimension of defending the land emerges in *Alaska Salvaje: Entre la naturaleza y el petróleo*, by Marta Bretó.

Together with Tato Rosés, the director travels by kayak along the Utukok River in western Arctic Alaska, documenting the remarkable biodiversity of one of the most remote natural regions on the planet.

The beauty of the landscape and the presence of wildlife contrast with the threat of oil exploitation and its potential consequences for an exceptional ecosystem.

These two films may seem worlds apart, yet they share the same concern: the vulnerability of places threatened by interests that jeopardise their conservation.

Both also demonstrate how films made in Spain can direct our gaze towards the world's major environmental conflicts.

Because protecting nature knows no borders. Nor does the commitment of our filmmakers.

The footprint of fire: recovering knowledge of the land

Fire occupies a particularly significant place in our relationship with the Mediterranean landscape.

For decades, we have learned to associate it almost exclusively with destruction, wildfires and the loss of forests.

Yet *Ladrones de Fuego*, by Francisco José Vaquero Robustillo, invites us to question that perspective.

Through the voices of those who live and work on the land, the documentary examines the consequences of fire management disconnected from local knowledge, and the need to recover practices that also recognise fire as a tool linked to life and the balance of landscapes.

That reflection continues in *Fire Wine, les Vinyes Com a Prevenció d'Incendis*, by David Fontseca Romanos.

At a time when forest fires are becoming increasingly difficult to control, the film shows how vineyards and agricultural activities can play an important role in protecting and managing the land.

Winegrowers and experts reveal a world in which productive landscapes and environmental conservation need not be opposing concepts.

Both films begin with concerns close to our own experience, yet raise questions relevant to many parts of the world.

They remind us that environmental protection also depends on how we inhabit, work with and understand our landscapes.

The footprint left by a landscape is written not only in its geography, but also in the knowledge of those who have cared for it across generations.

The footprint of water: a future already part of our present

Few elements illustrate our dependence on nature as clearly as water.

In *La Última Gota*, by Paco Ortiz, Ángeles Martínez and Antonio Gómez, Julio Muñoz Gijón's journey across Spain reveals how water scarcity, climate change and human decisions are transforming the country.

The documentary uses satire and humour to tackle an immensely complex issue, demonstrating that environmental criticism can also arise through irony and uncomfortable questions.

We find a different perspective in *Infàncies líquides*, by Rodrigo Hernández and Adriana Cardoso.

The film gives a voice to children from the Ebro Delta, Bangladesh and Chad, who share their experiences of living in places where climate change is already part of everyday life.

In some places, water advances and threatens to flood everything. Elsewhere, it disappears, putting future possibilities at risk.

Without narrators or experts interpreting their words, the children themselves construct a story about land, belonging and uncertainty.

Two very different cinematic languages explore the same reality.

One uses humour to spark reflection. The other trusts the perspective of children to bring a global crisis close to us through its most human dimension.

Both show that our cinema can explain major environmental challenges through creativity, emotion and diverse approaches to storytelling.

And that stories rooted in nearby realities can connect with the concerns of audiences anywhere in the world.

The footprint of the oceans: what we can still save

In *L'Odissea del Vell Marí*, by Núria Abad Rivas and Marta Hierro Bravo, the story of the Mediterranean monk seal becomes an extraordinary account of survival and hope.

Believed extinct for decades across much of its former habitat, the species was rediscovered in a remote part of Mauritania.

Combining live-action footage and animation, the film tells a double odyssey: that of a species hunted and driven from its natural environment, and that of the scientists who have dedicated much of their lives to preventing its disappearance.

From the African coastline to the last refuges in Greece and Türkiye, the documentary keeps alive the hope of the seal's return to the western Mediterranean.

It is a story showing that conservation requires scientific knowledge, commitment and perseverance, but also narratives capable of helping audiences understand the importance of protecting what can still be restored.

Homo Plastic, by Julio Pérez del Campo, meanwhile takes us on a disturbing journey through the global scale of plastic pollution.

From Antarctica's frozen waters to the most remote tropical coasts, the film shows how a material that revolutionised everyday life has ended up invading landscapes, oceans and living organisms.

Through a scientific and emotional lens, the documentary invites us to reflect on a model of consumption whose waste persists long after its brief use.

The two films share concern for the future of marine ecosystems and a desire to raise awareness.

One shows the efforts needed to save a species. The other confronts us with the vast scale of a form of pollution that has become embedded in life on Earth.

They remind us that environmental cinema can turn knowledge into emotion, and emotion into awareness.

The footprint of our cinema: talent, identity and international reach

The eight films in Section Ñ demonstrate something SUNCINE considers fundamental: environmental cinema produced in Spain has a thematic, narrative and creative diversity that deserves much greater visibility.

Their directors and crews explore profoundly current questions through different cinematic languages.

There is investigation, denunciation, wildlife observation, historical memory, humour, science, adventure and social commitment.

Some stories emerge from our own landscapes; others take us to seemingly distant places. All, however, share the desire to better understand our relationship with the planet.

This diversity is one of the great strengths of our film culture.

Yet making a film is only one part of the journey.

Then comes another equally important challenge: ensuring the work finds an audience, travels, takes part in meeting places and receives further opportunities to be screened.

A festival cannot simply select films. It must also help those films find a life beyond their selection.

For SUNCINE, supporting national production means providing a space for recognition, enabling filmmakers and audiences to meet, and helping their stories become known beyond our borders.

It also means contributing to the international circulation of our cinema, creating opportunities for audiences elsewhere to discover the perspectives and stories of our filmmakers.

Because every travelling film carries something of our culture, our sensitivity and our way of understanding the world.

And when a work finds new viewers, its story continues to grow.

The footprint of the future: visibility that encourages new stories

Section Ñ is not merely a showcase for national production. It is also a commitment to the future of environmental cinema.

SUNCINE believes that giving existing films greater visibility can help new ones come into being.

Recognition, contact with audiences, circulation through festivals and encounters between professionals can all encourage new projects.

Because behind every documentary lies a story of creative effort and a belief in cinema's capacity to tell what deserves to be told.

And behind every new production lies an opportunity for new professionals, voices and perspectives to find their place.

Our country has remarkable landscapes, communities preserving essential knowledge, committed researchers, people defending their land and environmental realities that need to be explored.

Above all, however, it has filmmakers capable of turning those stories into images that move audiences and provoke reflection.

There is talent. There are stories. There are distinctive perspectives.

What we need is to keep creating opportunities for them to reach the screen.

SUNCINE wants to contribute to that journey.

Not only by presenting what has already been produced, but by helping create the conditions in which nationally produced environmental cinema can continue to grow and find its place in the world.

SECTION Ñ: leaving a footprint also means helping our cinema grow

Since 1993, SUNCINE has understood environmental cinema as a means of raising awareness, creating knowledge and encouraging social change.

That mission is also expressed through its commitment to national production.

Because defending the environment and defending the cinema that tells its stories are responsibilities that can, and should, go hand in hand.

Section Ñ embodies the desire to recognise those who place their talent at the service of stories that help us better understand the planet and our responsibility towards it.

Stories that expose, investigate, question, move and propose.

Stories born here, yet capable of speaking to the world.

The footprint of this section cannot be measured only by the eight films it presents, but also by the journey they may take after their time at the Festival.

By the people who discover them.

By the conversations they inspire.

By the new projects they may encourage.

And by the filmmakers who find in them the motivation to keep creating.

Because supporting our cinema is not only about recognising what we have already managed to produce.

It is about believing in everything we are still capable of telling.

And ensuring that these stories cross borders, reach new screens and leave their mark.

ALASKA SALVAJE: ENTRE LA NATURALEZA Y EL PETRÓLEO

Marta Bretó
ESP | 2026 | 64 min

"A l'Àrtic occidental d'Alaska, un dels territoris més verges del planeta, Marta Bretó i Tato Rosés recorren el riu Utukok en caiacs inflables per documentar una biodiversitat amenaçada per la pressió petroliera. Una oda a la natura salvatge i una crida urgent a preservar-la per a les generacions futures."

"En el Ártico occidental de Alaska, uno de los territorios más vírgenes del planeta, Marta Bretó y Tato Rosés recorren el río Utukok en kayaks hinchables para documentar una biodiversidad amenazada por la presión petrolera. Una oda a la naturaleza salvaje y una llamada urgente a preservarla para las generaciones futuras."

"In Alaska's western Arctic, one of the planet's most pristine regions, Marta Bretó and Tato Rosés paddle down the Utukok River in inflatable kayaks to document biodiversity threatened by oil interests. An ode to the wild and an urgent call to preserve it for future generations."

EL SILENCI DE LA TERRA

Frank Gutiérrez
ESP | 2025 | 77 min

"Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara i Aldo Zamora van donar la vida defensant la Terra. El documental investiga l'assassinat d'aquests activistes ambientals a l'Amèrica Llatina i assenyala la impunitat que envolta els interessos corporatius i locals que amenacen els territoris, el planeta i el futur de la humanitat."

"Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara y Aldo Zamora dieron la vida por defender la Tierra. El documental investiga el asesinato de estos activistas ambientales en América Latina y señala la impunidad que rodea los intereses corporativos y locales que amenazan los territorios, el planeta y el futuro de la humanidad."

"Berta Cáceres, Paulo Paulino Guajajara and Aldo Zamora gave their lives defending the Earth. The documentary investigates the murder of these environmental activists in Latin America and exposes the impunity surrounding corporate and local interests that threaten territories, the planet and humanity's future."

LADRONES DE FUEGO

Francisco José Vaquero Robustillo
ESP | 2026 | 86 min

"El documental dona veu a les persones que pateixen les conseqüències d'una gestió del foc allunyada del territori i a aquelles que reclamen recuperar-lo com a eina de vida. Una mirada crítica sobre la memòria, el paisatge i la necessitat d'entendre el foc més enllà de l'amenaça."

"El documental da voz a quienes sufren las consecuencias de una gestión del fuego alejada del territorio y a quienes reclaman recuperarlo como herramienta de vida. Una mirada crítica sobre la memoria, el paisaje y la necesidad de entender el fuego más allá de la amenaza."

"The documentary gives voice to those affected by fire management disconnected from the land, and to those calling for fire to be recovered as a tool for life. A critical look at memory, landscape and the need to understand fire as more than a threat."

INFÀNCIES LÍQUIDES

Rodrigo Hernández, Adriana Cardoso
ESP | 51 min

"Infants del delta de l'Ebre, Bangladesh i el Txad conversen sobre territoris on el canvi climàtic ja és una experiència quotidiana: el mar que avança, l'aigua que ho inunda tot o la que desapareix. Sense veu en off ni experts, el film transforma les seves paraules en un relat global sobre futur i pertinença."

"Niños y niñas del delta del Ebro, Bangladesh y Chad conversan sobre territorios donde el cambio climático ya es una experiencia cotidiana: el mar que avanza, el agua que lo inunda todo o la que desaparece. Sin voz en off ni expertos, el film convierte sus palabras en un relato global sobre futuro y pertenencia."

"Children from the Ebro Delta, Bangladesh and Chad speak about places where climate change is already part of daily life: the sea advancing, water flooding everything or disappearing altogether. With no voice-over or experts, the film turns their words into a global story about future and belonging."

L'ODISSEA DEL VELL MARÍ / LA ODISEA DE LA FOCA MONJE

Núria Abad Rivas, Marta Hierro Bravo
ESP | 2026 | 60 min

"Considerada extingida durant dècades, la foca monjo del Mediterrani va ser redescoberta en un indret remot de Mauritània. Combinant imatge real i animació, el documental narra una doble odissea: la d'una espècie perseguida i expulsada del seu hàbitat, i la dels científics que han dedicat dècades a evitar-ne la desaparició. Un viatge des de les costes africanes fins als darrers refugis de Grècia i Turquia que manté viu el somni del seu retorn al Mediterrani occidental."

"Considerada extinguida durante décadas, la foca monje del Mediterráneo fue redescubierta en un remoto rincón de Mauritania. Combinando imagen real y animación, el documental narra una doble odisea: la de una especie perseguida y expulsada de su hábitat, y la de los científicos que han dedicado décadas a evitar su desaparición. Un viaje desde las costas africanas hasta sus últimos refugios en Grecia y Turquía que mantiene vivo el sueño de su regreso al Mediterráneo occidental."

"Considered extinct for decades, the Mediterranean monk seal was rediscovered in a remote corner of Mauritania. Combining live action and animation, the documentary tells a double odyssey: that of a species hunted and displaced from its habitat, and that of the scientists who have devoted decades to preventing its disappearance. A journey from the African coast to its last refuges in Greece and Türkiye that keeps alive the dream of its return to the western Mediterranean."

LA ÚLTIMA GOTA

Paco Ortiz, Ángeles Martínez, Antonio Gómez
ESP | 2026 | 61 min

"Julio Muñoz Gijón emprèn un viatge satíric per Espanya per descobrir com l'escassetat d'aigua, el canvi climàtic, la política i les decisions humanes estan transformant el territori. Entre paisatges, trobades i preguntes incòmodes, el documental ens convida a replantejar la relació amb el nostre recurs més essencial i a assumir que el seu futur depèn de les decisions que prenguem avui."

"Julio Muñoz Gijón emprende un viaje satírico por España para descubrir cómo la escasez de agua, el cambio climático, la política y las decisiones humanas están transformando el territorio. Entre paisajes, encuentros y preguntas incómodas, el documental nos invita a replantear la relación con nuestro recurso más esencial y a asumir que su futuro depende de las decisiones que tomemos hoy."

"Julio Muñoz Gijón sets out on a satirical journey across Spain to discover how water scarcity, climate change, politics and human decisions are transforming the country. Through landscapes, encounters and uncomfortable questions, the documentary invites us to rethink our relationship with our most essential resource and recognise that its future depends on the choices we make today."

HOMO PLASTIC

Julio Pérez del Campo
ESP | 2025 | 71 min

"De les aigües gelades de l'Antàrtida fins a les costes tropicals més remotes, el plàstic ha envaït paisatges, oceans i organismes. Amb una mirada científica i emocional, el documental explora com un invent que va transformar la nostra manera de viure ha acabat alterant la vida mateixa i dibuixa el mapa d'una crisi global que ja no podem ignorar."

"Desde las aguas heladas de la Antártida hasta las costas tropicales más remotas, el plástico ha invadido paisajes, océanos y organismos. Con una mirada científica y emocional, el documental explora cómo un invento que transformó nuestra forma de vivir ha terminado alterando la vida misma y traza el mapa de una crisis global que ya no podemos ignorar."

"From the frozen waters of Antarctica to the most remote tropical shores, plastic has invaded landscapes, oceans and living organisms. Combining scientific insight with an emotional perspective, the documentary explores how an invention that transformed our way of life has ultimately altered life itself, mapping a global crisis we can no longer ignore."

FIRE WINE, LES VINYES COM A PREVENCIÓ D'INCENDIS

David Fontseca Romanos
ESP | 2026 | 43 min

"En un context d'incendis forestals cada cop més incontrolables, Fire Wine segueix viticultors i experts que mostren com les vinyes poden esdevenir una eina clau per protegir el paisatge i replantejar-nos la nostra relació amb la terra."

"En un contexto de incendios forestales cada vez más incontrolables, Fire Wine sigue a viticultores y expertos que muestran cómo los viñedos pueden convertirse en una herramienta clave para proteger el paisaje y replantearnos nuestra relación con la tierra."

"Against the backdrop of increasingly uncontrollable wildfires, Fire Wine follows winemakers and experts who demonstrate how vineyards can become a key tool for protecting the landscape and rethinking our relationship with the land."

Construïm Calafell
pensant en el demà
Transformem l'espai públic per crear
entorns més verds, accessibles i
integrats al territori
ZONA VERDA DE MAS MEL · CALAFELL
VORACYS
www.voracys.com

SECCIÓ MIRADES

SECCIÓN MIRADAS | VIEWS SECTION

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Deu documentals, deu perspectives sobre el nostre planeta i una mateixa convicció: conèixer allò que passa és el primer pas per transformar-ho.

La secció MIRADES de la 33a edició del SUNCINE neix amb un objectiu clar: oferir una mirada global i contemporània sobre el nostre planeta a través de documentals de migmetratge que ens acostin a diferents realitats ambientals, socials i humanes.

La seva vocació va més enllà de mostrar els problemes que afecten la Terra. MIRADES també vol descobrir les respostes, les propostes i les iniciatives que sorgeixen a diferents indrets del món per protegir la natura, recuperar ecosistemes i construir formes de vida més sostenibles i respectuoses amb l'entorn.

Perquè l'educació ambiental no consisteix únicament a comprendre allò que estem perdent, sinó també a descobrir tot allò que encara podem canviar.

A través de deu documentals de procedències diverses, la secció ens convida a recórrer territoris, conèixer comunitats i acostar-nos a persones que, des de realitats molt diferents, comparteixen una voluntat de transformació.

Des de la resistència dels bous mesquers a l'Àrtic fins als boscos ancestrals del Canadà; des dels santuaris d'animals de les illes Shetland fins a les iniciatives de conservació impulsades per joves a Colòmbia; des de les contradiccions de la transició energètica fins als qui dediquen la vida a netejar el Mediterrani.

Cada pel·lícula ens ofereix una perspectiva diferent sobre el present, però totes comparteixen una mateixa idea: el nostre futur no depèn únicament dels problemes que heretem, sinó també de les decisions que prenem per afrontar-los.

És precisament aquí on MIRADES connecta amb l'esperit del SUNCINE i amb el lema d'aquesta edició: «El cinema que deixa empremta».

Perquè algunes empremtes ens recorden les conseqüències de les nostres accions. D'altres ens mostren els camins que encara podem recórrer.

L'empremta de la supervivència: la natura davant dels seus propis límits

A *Muskox: Survival in the Arctic*, de Chris Schmid, ens endinsem en un dels ecosistemes més extrems del planeta. Durant diversos anys, la càmera segueix un ramat de bous mesquers que afronten el fred, l'escassetat d'aliment i l'amenaça constant dels depredadors.

Més enllà de l'extraordinari espectacle visual, la pel·lícula ens recorda que la supervivència depèn d'equilibris naturals extraordinàriament delicats.

L'Àrtic es converteix en un escenari on cada decisió pot significar la diferència entre viure i desaparèixer.

La seva empremta és la resistència d'una espècie ancestral que ha après a conviure amb un territori extrem i l'existència de la qual ens convida a reflexionar sobre la fragilitat dels ecosistemes.

L'empremta dels boscos: conservar també vol dir escoltar

Falldown, de Bill Heath, ens trasllada als boscos antics de la Colúmbia Britànica, al Canadà, on comunitats indígenes, científics i habitants del territori s'enfronten a les conseqüències de l'explotació forestal industrial.

El documental no es limita a mostrar l'amenaça que suposa la pèrdua d'aquests ecosistemes. També ens acosta a una altra manera d'entendre la natura, basada en el coneixement tradicional, la restauració ecològica i la responsabilitat compartida.

Davant d'una visió del bosc com a recurs econòmic, la pel·lícula proposa reconèixer-lo com un espai viu, ple de relacions i coneixements que mereixen ser preservats.

Una mirada que recorda que la conservació no es pot construir al marge de les persones que coneixen, habiten i cuiden el territori.

La seva empremta és col·lectiva: la de comunitats que defensen una manera diferent de relacionar-se amb la Terra.

L'empremta de la cura: una nova relació amb els animals

A les illes Shetland, *Hillswick: Beyond the Tides,* de Roman Willi i Matteo Clarke, ens introdueix en l'univers del Hillswick Wildlife Sanctuary. La història de l'Otto, una llúdriga rescatada, s'entrellaça amb el llegat de Jan i Pete Bevington, que han dedicat la seva vida a protegir i rehabilitar animals salvatges.

A *Forever Home,* d'Allison Argo, aquesta mateixa sensibilitat pren una dimensió sorprenent. A Carolina del Nord, Lenore Braford i l'arquitecte Paul Drake han creat el Piedmont Farm Animal Refuge, un santuari on els animals de granja rescatats no s'han d'adaptar als edificis: **són els edificis els que s'adapten a ells.**

Espais en alçada per a les cabres, galliners que aprofiten la llum del sol i refugis dissenyats segons el comportament de cada espècie ens mostren una arquitectura que situa els animals al centre.

Més enllà del rescat, la pel·lícula proposa una transformació profunda de la nostra mirada: reconèixer els animals de granja com a éssers amb necessitats, preferències i una vida pròpia.

Dues històries que ens recorden que protegir no és només salvar una vida, sinó oferir-li les condicions per viure-la amb benestar i dignitat.

La seva empremta és la d'una empatia que es transforma en acció.

L'empremta de les noves generacions: aprendre a conservar

A *El Canto de las Aves*, de Muriel Barra, viatgem a Colòmbia, un dels països amb més biodiversitat del planeta.

Allà coneixem en Harrison i en Mateo, dos joves apassionats pels ocells que formen part dels Bird Guardians, una iniciativa que converteix l'observació d'aus en una eina de coneixement, educació i conservació.

La pel·lícula demostra que protegir la biodiversitat comença moltes vegades amb una cosa tan senzilla com aprendre a observar.

Reconèixer una espècie, comprendre'n els hàbits o descobrir el valor d'un ecosistema pot convertir-se en el primer pas cap a un compromís ambiental durador.

L'empremta que deixa aquest documental també és generacional.

Perquè despertar l'interès dels joves per la natura significa sembrar les bases d'una societat més conscient i compromesa amb el seu futur.

L'empremta de la transició energètica: un futur verd per a tothom?

Power in the Desert, d'Emiliano Rodriguez Nuesch, ens condueix des de Califòrnia fins al Triangle del Liti sud-americà per explorar algunes de les contradiccions de la transició energètica.

Tres comunitats mostren les conseqüències que la demanda creixent de recursos minerals pot tenir sobre els territoris i les persones que els habiten.

La pel·lícula planteja una qüestió fonamental: es pot considerar veritablement sostenible una transformació energètica que no tingui en compte els seus impactes socials i ambientals?

Lluny de qüestionar la necessitat d'avançar cap a energies més netes, el documental convida a reflexionar sobre com fer-ho d'una manera justa.

La seva empremta ens recorda que la sostenibilitat no es pot mesurar únicament per les emissions que evitem, sinó també per les conseqüències que les nostres decisions generen en altres llocs del planeta.

L'empremta de la regeneració: no n'hi ha prou amb deixar de destruir

A *Becoming Nature Positive*, de Marco Lambertini, Colin Butfield, Gemma Parkes i Ed Charles, la mirada es desplaça cap a una qüestió decisiva per al futur del planeta: la necessitat de superar una concepció de la sostenibilitat basada exclusivament a reduir els danys.

A través de diverses veus vinculades a la conservació i la sostenibilitat global, el documental planteja la importància de recuperar ecosistemes, restaurar la biodiversitat i situar la regeneració de la natura al centre de les nostres decisions.

No es tracta només de contaminar menys, consumir menys recursos o reduir la nostra pressió sobre el medi natural.

Es tracta també de retornar a la natura una part d'allò que hem perdut.

Una proposta que connecta directament amb la filosofia de MIRADES: no quedar-se únicament en la diagnosi, sinó obrir camins cap a solucions reals.

La seva empremta és la d'un canvi de perspectiva: passar d'intentar fer menys mal a contribuir activament a la recuperació del planeta.

L'empremta de les nostres decisions: viure d'una altra manera

Greenfield, de Rob Herring, segueix Robin *Greenfield* en un recorregut des del Canadà fins a Mèxic en què decideix desprendre's de les seves possessions materials.

El seu viatge es converteix en un experiment personal sobre els límits del consum, la llibertat i la nostra relació amb les necessitats que considerem imprescindibles.

A través d'una experiència radical, la pel·lícula ens convida a qüestionar hàbits profundament arrelats a la nostra societat.

Quant necessitem realment per viure? Fins a quin punt les nostres possessions condicionen la nostra llibertat? És possible construir una vida més senzilla i coherent amb els nostres valors?

El documental no pretén oferir un model universal, sinó obrir una reflexió sobre les decisions quotidianes i el seu impacte ambiental.

Perquè les nostres empremtes no depenen només dels grans esdeveniments, sinó també de la manera com triem viure cada dia.

L'empremta dels qui no es rendeixen: actuar per protegir el mar

A *OXYGÈNE*, de Roxane Perrot i Ugo Isoard, un grup d'apneistes voluntaris se submergeix durant una setmana a les aigües del Mediterrani per retirar plàstics, xarxes i altres residus acumulats al fons marí.

La pel·lícula combina la bellesa de l'univers submarí amb la duresa d'una realitat que sembla repetir-se sense descans.

Els residus que avui es recullen poden tornar demà. La contaminació continua arribant al mar i l'esforç de qui intenta combatre-la sembla, de vegades, insuficient.

Però precisament aquí rau la força del documental.

Per què continuem actuant quan sabem que el problema no desapareixerà immediatament?

OXYGÈNE ens recorda que el compromís ambiental no sempre neix de la certesa d'aconseguir resultats definitius, sinó de la convicció que mantenir-se indiferent no és una opció.

La seva empremta és la de la perseverança i la responsabilitat compartida.

L'empremta de la crisi climàtica: dones, territori i resistència

Voces en Resistencia, Mujeres y migración climática en Colombia y Honduras, de Climalab ONG, el Centro de Desarrollo Humano de Honduras i Christian Aid, ens acosta a comunitats marcades per les conseqüències dels huracans Iota i Julia.

A través dels testimonis de dones i poblacions afectades, el documental explora la relació entre crisi climàtica, desplaçaments humans, pèrdua del territori i reconstrucció comunitària.

La pel·lícula posa rostre a una realitat que massa sovint s'explica únicament mitjançant estadístiques.

Darrere de cada desplaçament hi ha una història, una família, una comunitat i un vincle amb el lloc que s'han vist obligats a abandonar.

Però també existeixen xarxes de suport, noves formes d'organització i estratègies d'adaptació que neixen dels mateixos territoris.

La seva empremta és la de les dones i les comunitats que, davant de l'adversitat, continuen construint possibilitats de futur.

MIRADES: observar per comprendre, comprendre per actuar

Les deu pel·lícules de MIRADES ens ofereixen un recorregut global per alguns dels grans desafiaments ambientals del nostre temps.

La supervivència de les espècies, la conservació dels boscos, el benestar animal, l'educació ambiental, la transició energètica, la regeneració dels ecosistemes, els models de consum, la contaminació dels oceans i les conseqüències socials del canvi climàtic.

Són realitats diferents, però profundament connectades.

Allò que passa a l'Àrtic té relació amb les nostres decisions. La transformació d'un bosc afecta els qui l'habiten. L'energia que consumim pot generar conseqüències en territoris llunyans. I els efectes del canvi climàtic es manifesten de manera desigual sobre les comunitats més vulnerables.

Tanmateix, MIRADES no vol construir únicament un mapa d'amenaces.

La seva veritable vocació és mostrar que, al costat de cada desafiament, hi ha persones que investiguen, cuiden, protegeixen, eduquen, restauren i proposen altres maneres d'actuar.

Des dels seus orígens el 1993, SUNCINE ha entès el cinema ambiental com una eina de coneixement, sensibilització i transformació social.

MIRADES representa una expressió especialment clara d'aquest compromís.

Els seus documentals ens conviden a descobrir el planeta des de perspectives diferents, però també a reconèixer-nos com a part dels seus problemes i de les possibles solucions.

Perquè mirar és el primer pas per comprendre.

Comprendre ens permet qüestionar.

I qüestionar ens pot portar a actuar.

Hi ha mirades que ens descobreixen el món.

I hi ha mirades que ens animen a canviar-lo.

Totes dues deixen empremta.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Diez documentales, diez perspectivas sobre nuestro planeta y una misma convicción: conocer lo que ocurre es el primer paso para transformarlo.

La sección MIRADES de la 33.ª edición de SUNCINE nace con un objetivo claro: ofrecer una mirada global y contemporánea sobre nuestro planeta a través de documentales de mediometraje que nos acerquen a diferentes realidades ambientales, sociales y humanas.

Su vocación va más allá de mostrar los problemas que afectan a la Tierra. MIRADES quiere también descubrir las respuestas, las propuestas y las iniciativas que están surgiendo en distintos rincones del mundo para proteger la naturaleza, recuperar ecosistemas y construir formas de vida más sostenibles y respetuosas con el entorno.

Porque la educación ambiental no consiste únicamente en comprender lo que estamos perdiendo, sino también en descubrir todo aquello que todavía podemos cambiar.

A través de diez documentales de distintas procedencias, la sección nos invita a recorrer territorios, conocer comunidades y acercarnos a personas que, desde realidades muy diferentes, comparten una voluntad de transformación.

Desde la resistencia de los bueyes almizcleros en el Ártico hasta los bosques ancestrales de Canadá; desde los santuarios de animales en las islas Shetland hasta las iniciativas de conservación impulsadas por jóvenes en Colombia; desde las contradicciones de la transición energética hasta quienes dedican su vida a limpiar el Mediterráneo.

Cada película nos ofrece una perspectiva distinta sobre el presente, pero todas comparten una misma idea: nuestro futuro no depende únicamente de los problemas que heredamos, sino también de las decisiones que tomamos para afrontarlos.

Es precisamente ahí donde MIRADES conecta con el espíritu de SUNCINE y con el lema de esta edición: «El cine que deja huella».

Porque algunas huellas nos recuerdan las consecuencias de nuestras acciones. Otras nos muestran los caminos que todavía podemos recorrer.

La huella de la supervivencia: la naturaleza frente a sus propios límites

En *Muskox: Survival in the Arctic*, de Chris Schmid, nos adentramos en uno de los ecosistemas más extremos del planeta. Durante varios años, la cámara sigue a una manada de bueyes almizcleros que afronta el frío, la escasez de alimento y la amenaza constante de los depredadores.

Más allá del extraordinario espectáculo visual, la película nos recuerda que la supervivencia depende de equilibrios naturales extraordinariamente delicados.

El Ártico se convierte en un escenario donde cada decisión puede significar la diferencia entre vivir o desaparecer.

Su huella es la de la resistencia de una especie ancestral que ha aprendido a convivir con un territorio extremo y cuya existencia nos invita a reflexionar sobre la fragilidad de los ecosistemas.

La huella de los bosques: conservar también significa escuchar

Falldown, de Bill Heath, nos traslada a los bosques antiguos de la Columbia Británica, en Canadá, donde comunidades indígenas, científicos y habitantes del territorio se enfrentan a las consecuencias de la explotación forestal industrial.

El documental no se limita a mostrar la amenaza que supone la pérdida de estos ecosistemas. Nos acerca también a otra manera de comprender la naturaleza, basada en el conocimiento tradicional, la restauración ecológica y la responsabilidad compartida.

Frente a una visión del bosque como recurso económico, la película propone reconocerlo como un espacio vivo, lleno de relaciones y conocimientos que merecen ser preservados.

Una mirada que recuerda que la conservación no puede construirse al margen de quienes conocen, habitan y cuidan el territorio.

Su huella es colectiva: la de comunidades que defienden una manera diferente de relacionarse con la Tierra.

La huella del cuidado: una nueva relación con los animales

En las islas Shetland, *Hillswick: Beyond the Tides,* de Roman Willi y Matteo Clarke, nos introduce en el universo del Hillswick Wildlife Sanctuary. La historia de Otto, una nutria rescatada, se entrelaza con el legado de Jan y Pete Bevington, quienes han dedicado su vida a proteger y rehabilitar animales salvajes.

En *Forever Home,* de Allison Argo, esa misma sensibilidad adquiere una dimensión sorprendente. En Carolina del Norte, Lenore Braford y el arquitecto Paul Drake han creado Piedmont Farm Animal Refuge, un santuario donde los animales de granja rescatados no tienen que adaptarse a los edificios: **son los edificios los que se adaptan a ellos.**

Espacios elevados para las cabras, gallineros que aprovechan la luz del sol y refugios diseñados según el comportamiento de cada especie nos muestran una arquitectura que sitúa a los animales en el centro.

Más allá del rescate, la película propone una transformación profunda de nuestra mirada: reconocer a los animales de granja como seres con necesidades, preferencias y una vida propia.

Dos historias que nos recuerdan que proteger no significa únicamente salvar una vida, sino ofrecerle las condiciones necesarias para vivirla con bienestar y dignidad.

Su huella es la de una empatía que se transforma en acción.

La huella de las nuevas generaciones: aprender a conservar

En *El Canto de las Aves*, de Muriel Barra, viajamos a Colombia, uno de los países con mayor biodiversidad del planeta.

Allí conocemos a Harrison y Mateo, dos jóvenes apasionados por los pájaros que forman parte de Bird Guardians, una iniciativa que convierte la observación de aves en una herramienta de conocimiento, educación y conservación.

La película demuestra que proteger la biodiversidad comienza muchas veces con algo tan sencillo como aprender a observar.

Reconocer una especie, comprender sus hábitos o descubrir el valor de un ecosistema puede convertirse en el primer paso hacia un compromiso ambiental duradero.

La huella que deja este documental es también generacional.

Porque despertar el interés de los jóvenes por la naturaleza significa sembrar las bases de una sociedad más consciente y comprometida con su futuro.

La huella de la transición energética: ¿un futuro verde para todos?

Power in the Desert, de Emiliano Rodriguez Nuesch, nos conduce desde California hasta el Triángulo del Litio sudamericano para explorar algunas de las contradicciones de la transición energética.

Tres comunidades muestran las consecuencias que la creciente demanda de recursos minerales puede tener sobre los territorios y las personas que los habitan.

La película plantea una cuestión fundamental: ¿puede considerarse verdaderamente sostenible una transformación energética que no tenga en cuenta sus impactos sociales y ambientales?

Lejos de cuestionar la necesidad de avanzar hacia energías más limpias, el documental invita a reflexionar sobre cómo hacerlo de una manera justa.

Su huella nos recuerda que la sostenibilidad no puede medirse únicamente por las emisiones que evitamos, sino también por las consecuencias que nuestras decisiones generan en otros lugares del planeta.

La huella de la regeneración: no basta con dejar de destruir

En *Becoming Nature Positive*, de Marco Lambertini, Colin Butfield, Gemma Parkes y Ed Charles, la mirada se desplaza hacia una cuestión decisiva para el futuro del planeta: la necesidad de superar una concepción de la sostenibilidad basada exclusivamente en reducir los daños.

A través de diferentes voces vinculadas a la conservación y la sostenibilidad global, el documental plantea la importancia de recuperar ecosistemas, restaurar la biodiversidad y situar la regeneración de la naturaleza en el centro de nuestras decisiones.

No se trata solamente de contaminar menos, consumir menos recursos o reducir nuestra presión sobre el medio natural.

Se trata también de devolverle a la naturaleza parte de aquello que hemos perdido.

Una propuesta que conecta directamente con la filosofía de MIRADES: no quedarse únicamente en el diagnóstico, sino abrir caminos hacia soluciones reales.

Su huella es la de una transformación de perspectiva: pasar de intentar hacer menos daño a contribuir activamente a la recuperación del planeta.

La huella de nuestras decisiones: vivir de otra manera

Greenfield, de Rob Herring, sigue a Robin *Greenfield* en un recorrido desde Canadá hasta México en el que decide desprenderse de sus posesiones materiales.

Su viaje se convierte en un experimento personal sobre los límites del consumo, la libertad y nuestra relación con las necesidades que consideramos imprescindibles.

A través de una experiencia radical, la película nos invita a cuestionar hábitos profundamente arraigados en nuestra sociedad.

¿Cuánto necesitamos realmente para vivir? ¿Hasta qué punto nuestras pertenencias condicionan nuestra libertad? ¿Es posible construir una vida más sencilla y coherente con nuestros valores?

El documental no pretende ofrecer un modelo universal, sino abrir una reflexión sobre las decisiones cotidianas y su impacto ambiental.

Porque nuestras huellas no dependen únicamente de grandes acontecimientos, sino también de la manera en que elegimos vivir cada día.

La huella de quienes no se rinden: actuar para proteger el mar

En *OXYGÈNE*, de Roxane Perrot y Ugo Isoard, un grupo de apneístas voluntarios se sumerge durante una semana en las aguas del Mediterráneo para retirar plásticos, redes y otros residuos acumulados en el fondo marino.

La película combina la belleza del universo submarino con la dureza de una realidad que parece repetirse sin descanso.

Los residuos que hoy se recogen pueden volver mañana. La contaminación continúa llegando al mar y el esfuerzo de quienes intentan combatirla parece, en ocasiones, insuficiente.

Pero precisamente ahí reside la fuerza del documental.

¿Por qué seguimos actuando cuando sabemos que el problema no desaparecerá de inmediato?

OXYGÈNE nos recuerda que el compromiso ambiental no siempre nace de la certeza de conseguir resultados definitivos, sino de la convicción de que permanecer indiferentes no es una opción.

Su huella es la de la perseverancia y la responsabilidad compartida.

La huella de la crisis climática: mujeres, territorio y resistencia

Voces en Resistencia, Mujeres y migración climática en Colombia y Honduras, de Climalab ONG, el Centro de Desarrollo Humano de Honduras y Christian Aid, nos acerca a comunidades marcadas por las consecuencias de los huracanes Iota y Julia.

A través de los testimonios de mujeres y poblaciones afectadas, el documental explora la relación entre crisis climática, desplazamientos humanos, pérdida del territorio y reconstrucción comunitaria.

La película pone rostro a una realidad que con demasiada frecuencia se explica únicamente mediante estadísticas.

Detrás de cada desplazamiento hay una historia, una familia, una comunidad y un vínculo con el lugar que se ha visto obligado a abandonar.

Pero también existen redes de apoyo, nuevas formas de organización y estrategias de adaptación que nacen desde los propios territorios.

Su huella es la de las mujeres y comunidades que, frente a la adversidad, continúan construyendo posibilidades de futuro.

MIRADES: observar para comprender, comprender para actuar

Las diez películas de MIRADES nos ofrecen un recorrido global por algunos de los grandes desafíos ambientales de nuestro tiempo.

La supervivencia de las especies, la conservación de los bosques, el bienestar animal, la educación ambiental, la transición energética, la regeneración de los ecosistemas, los modelos de consumo, la contaminación de los océanos y las consecuencias sociales del cambio climático.

Son realidades diferentes, pero profundamente conectadas.

Lo que ocurre en el Ártico tiene relación con nuestras decisiones. La transformación de un bosque afecta a quienes lo habitan. La energía que consumimos puede generar consecuencias en territorios lejanos. Y los efectos del cambio climático se manifiestan de manera desigual sobre las comunidades más vulnerables.

Sin embargo, MIRADES no quiere construir únicamente un mapa de amenazas.

Su verdadera vocación es mostrar que, junto a cada desafío, existen personas que investigan, cuidan, protegen, educan, restauran y proponen otras maneras de actuar.

Desde sus orígenes en 1993, SUNCINE ha entendido el cine ambiental como una herramienta de conocimiento, sensibilización y transformación social.

MIRADES representa una expresión especialmente clara de ese compromiso.

Sus documentales nos invitan a descubrir el planeta desde distintas perspectivas, pero también a reconocernos como parte de sus problemas y de sus posibles soluciones.

Porque mirar es el primer paso para comprender.

Comprender nos permite cuestionar.

Y cuestionar puede llevarnos a actuar.

Hay miradas que nos descubren el mundo.

Y hay miradas que nos animan a cambiarlo.

Ambas dejan huella.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Ten documentaries, ten perspectives on our planet and one shared conviction: understanding what is happening is the first step towards changing it.

The MIRADES section of the 33rd edition of SUNCINE has a clear aim: to offer a global, contemporary perspective on our planet through medium-length documentaries that bring us closer to a wide range of environmental, social and human realities.

Its purpose goes beyond showing the problems affecting the Earth. MIRADES also seeks out the responses, proposals and initiatives emerging in different corners of the world to protect nature, restore ecosystems and develop ways of living that are more sustainable and respectful of our surroundings.

Environmental education is not only about understanding what we are losing; it is also about discovering everything we can still change.

Through ten documentaries from different places, the section invites us to explore territories, meet communities and encounter people who, despite their very different circumstances, share a determination to bring about change.

From musk oxen struggling to survive in the Arctic to Canada's ancient forests; from animal sanctuaries in the Shetland Islands to conservation initiatives led by young people in Colombia; from the contradictions of the energy transition to those who devote their lives to cleaning the Mediterranean.

Each film offers a distinct view of the present, but they all share one idea: our future depends not only on the problems we inherit but also on the decisions we make to address them.

This is where MIRADES connects with the spirit of SUNCINE and this edition's motto: “Cinema that leaves a mark”.

Some footprints remind us of the consequences of our actions. Others reveal the paths we can still choose to follow.

The footprint of survival: nature facing its own limits

In *Muskox: Survival in the Arctic*, Chris Schmid takes us into one of the most extreme ecosystems on the planet. Over several years, the camera follows a herd of musk oxen confronting cold, food shortages and the constant threat of predators.

Beyond its extraordinary visual spectacle, the film reminds us that survival depends on remarkably delicate natural balances.

The Arctic becomes a setting where each decision can mean the difference between life and disappearance.

Its footprint is the resilience of an ancient species that has learned to live in an extreme environment, inviting us to reflect on the fragility of ecosystems.

The footprint of forests: conservation also means listening

Falldown, by Bill Heath, takes us to the old-growth forests of British Columbia, Canada, where Indigenous communities, scientists and local residents confront the consequences of industrial logging.

The documentary does more than reveal the threat posed by the loss of these ecosystems. It also introduces another way of understanding nature, grounded in traditional knowledge, ecological restoration and shared responsibility.

Instead of seeing a forest merely as an economic resource, the film asks us to recognise it as a living place, rich in relationships and knowledge worth protecting.

It reminds us that conservation cannot be achieved without those who know, inhabit and care for the land.

Its footprint is collective: that of communities defending a different relationship with the Earth.

The footprint of care: a new relationship with animals

In the Shetland Islands, *Hillswick: Beyond the Tides,* by Roman Willi and Matteo Clarke, takes us into the world of Hillswick Wildlife Sanctuary. The story of Otto, a rescued otter, intertwines with the legacy of Jan and Pete Bevington, who have devoted their lives to protecting and rehabilitating wild animals.

In *Forever Home,* by Allison Argo, that same sensitivity takes on a surprising new dimension. In North Carolina, Lenore Braford and architect Paul Drake have created Piedmont Farm Animal Refuge, a sanctuary where rescued farm animals do not have to adapt to buildings: **the buildings are designed to adapt to them.**

Elevated spaces for goats, chicken houses that welcome the sunlight, and shelters designed around each species' natural behaviour reveal an approach to architecture that places animals at its centre.

Beyond rescue, the film proposes a profound shift in perspective: recognising farm animals as individuals with their own needs, preferences and lives.

Two stories reminding us that protection means more than saving a life. It also means creating the conditions for that life to be lived with wellbeing and dignity.

Their footprint is one of empathy transformed into action.

The footprint of new generations: learning to conserve

In *El Canto de las Aves*, by Muriel Barra, we travel to Colombia, one of the most biodiverse countries on the planet.

There we meet Harrison and Mateo, two young bird enthusiasts who belong to Bird Guardians, an initiative that turns birdwatching into a tool for knowledge, education and conservation.

The film shows that protecting biodiversity often begins with something as simple as learning to observe.

Recognising a species, understanding its habits or discovering an ecosystem's value can be the first step towards a lasting environmental commitment.

The footprint of this documentary is generational, too.

Inspiring young people's interest in nature means laying the foundations of a society that is more aware of, and committed to, its future.

The footprint of the energy transition: a green future for everyone?

Power in the Desert, by Emiliano Rodriguez Nuesch, takes us from California to South America's Lithium Triangle to explore some of the contradictions of the energy transition.

Three communities reveal the effects that growing demand for mineral resources can have on territories and the people who live there.

The film asks a fundamental question: can an energy transition truly be called sustainable if it ignores its social and environmental impacts?

Far from challenging the need to move towards cleaner energy, the documentary invites us to consider how this transition can be made fair.

Its footprint reminds us that sustainability cannot be measured solely by the emissions we avoid, but also by the consequences our choices have in other parts of the planet.

The footprint of regeneration: doing less harm is not enough

In *Becoming Nature Positive*, by Marco Lambertini, Colin Butfield, Gemma Parkes and Ed Charles, attention turns to a decisive question for the planet's future: the need to move beyond an understanding of sustainability based exclusively on reducing damage.

Through voices connected with conservation and global sustainability, the documentary explores the importance of recovering ecosystems, restoring biodiversity and placing the regeneration of nature at the heart of our decisions.

It is not simply a matter of polluting less, consuming fewer resources or reducing our pressure on the natural world.

It is also about giving nature back some of what has been lost.

This proposal connects directly with the philosophy of MIRADES: not stopping at diagnosis, but opening paths towards real solutions.

Its footprint is a shift in perspective: from trying to do less harm to actively contributing to the planet's recovery.

The footprint of our choices: living differently

Greenfield, by Rob Herring, follows Robin *Greenfield* on a journey from Canada to Mexico during which he decides to let go of his material possessions.

His journey becomes a personal experiment on the limits of consumption, freedom and our relationship with the things we consider essential.

Through this radical experience, the film invites us to question habits deeply rooted in our society.

How much do we really need to live? To what extent do our belongings shape our freedom? Can we build a simpler life that is more consistent with our values?

The documentary does not seek to offer a universal model; rather, it opens a reflection on everyday decisions and their environmental impact.

Our footprints are shaped not only by major events, but also by the way we choose to live each day.

The footprint of those who refuse to give up: protecting the sea

In *OXYGÈNE*, by Roxane Perrot and Ugo Isoard, a group of volunteer freedivers spends a week in the Mediterranean removing plastics, fishing nets and other waste from the seabed.

The film combines the beauty of the underwater world with the harshness of a reality that seems to repeat itself endlessly.

Waste collected today may return tomorrow. Pollution continues to reach the sea, and the efforts of those trying to stop it can sometimes seem insufficient.

But that is precisely where the documentary finds its strength.

Why do we continue to act when we know the problem will not disappear overnight?

OXYGÈNE reminds us that environmental commitment does not always spring from a certainty of achieving final results, but from the conviction that indifference is not an option.

Its footprint is one of perseverance and shared responsibility.

The footprint of the climate crisis: women, territory and resistance

Voces en Resistencia, Mujeres y migración climática en Colombia y Honduras, by Climalab ONG, the Centro de Desarrollo Humano de Honduras and Christian Aid, brings us closer to communities marked by the consequences of Hurricanes Iota and Julia.

Through the testimony of women and affected populations, the documentary examines the connections between the climate crisis, human displacement, loss of territory and community rebuilding.

The film gives a human face to a reality too often explained only through statistics.

Behind every displacement are a story, a family, a community and a bond with the place people have been forced to leave.

Yet there are also support networks, new ways of organising and adaptation strategies that emerge from the communities themselves.

Its footprint belongs to the women and communities who, in the face of adversity, continue to create possibilities for the future.

MIRADES: observing to understand, understanding to act

The ten films in MIRADES take us on a global journey through some of the major environmental challenges of our time.

Species survival, forest conservation, animal welfare, environmental education, the energy transition, ecosystem regeneration, patterns of consumption, ocean pollution and the social consequences of climate change.

These are different but profoundly connected realities.

What happens in the Arctic is linked to our decisions. Changes to a forest affect those who inhabit it. The energy we consume can have consequences in distant territories. And the impacts of climate change fall unevenly on the most vulnerable communities.

Yet MIRADES does not simply seek to draw a map of threats.

Its real ambition is to show that alongside every challenge are people who research, care, protect, educate, restore and propose other ways of acting.

Since its beginnings in 1993, SUNCINE has understood environmental cinema as a tool for knowledge, awareness and social transformation.

MIRADES is a particularly clear expression of that commitment.

Its documentaries invite us to discover the planet from different perspectives, while recognising ourselves as part of both its problems and their possible solutions.

Looking is the first step towards understanding.

Understanding enables us to question.

And questioning can lead us to act.

Some perspectives reveal the world to us.

Others inspire us to change it.

Both leave a mark.

MUSKOX: SURVIVAL IN THE ARCTIC

Chris Schmid
Switzerland | 2026 | 52 min

Al cor de l'Àrtic, un ramat de bous mesquers afronta el fred, la fam i l'amenaça constant dels depredadors. Filmada durant diversos anys, la pel·lícula retrata la resistència d'una espècie ancestral en un ecosistema fràgil, on cada decisió pot marcar la supervivència.

En el corazón del Ártico, una manada de bueyes almizcleros afronta el frío, el hambre y la amenaza constante de los depredadores. Filmada durante varios años, la película retrata la resistencia de una especie ancestral en un ecosistema frágil, donde cada decisión puede marcar la supervivencia.

Deep in the Arctic, a herd of musk oxen faces cold, hunger and the constant threat of predators. Filmed over several years, the documentary portrays the resilience of an ancient species in a fragile ecosystem, where every decision can determine survival.

FALLDOWN

Bill Heath
Canada | 2026 | 30 min

Als boscos antics de la Colúmbia Britànica, pobles indígenes, científics i comunitats locals defensen un territori amenaçat per la tala industrial. La pel·lícula proposa una nova relació amb la natura, basada en el coneixement tradicional, la restauració ecològica i la cura compartida de la terra.

En los bosques antiguos de la Columbia Británica, pueblos indígenas, científicos y comunidades locales defienden un territorio amenazado por la tala industrial. La película propone una nueva relación con la naturaleza, basada en el conocimiento tradicional, la restauración ecológica y el cuidado compartido de la tierra.

In British Columbia's ancient forests, Indigenous peoples, scientists and local communities defend a territory threatened by industrial logging. The film proposes a new relationship with nature, rooted in traditional knowledge, ecological restoration and a shared commitment to caring for the land.

HILLSWICK: BEYOND THE TIDES

Roman Willi, Matteo Clarke
United Kingdom | 2025 | 43 min

A les illes Shetland, la història d'Otto, una llúdriga rescatada i rehabilitada, s'entrellaça amb el llegat de Jan i Pete Bevington al Hillswick Wildlife Sanctuary. Un retrat emotiu sobre la cura animal, la memòria i la necessitat de preservar un projecte de conservació únic.

En las islas Shetland, la historia de Otto, una nutria rescatada y rehabilitada, se entrelaza con el legado de Jan y Pete Bevington en el Hillswick Wildlife Sanctuary. Un retrato emotivo sobre el cuidado animal, la memoria y la necesidad de preservar un proyecto de conservación único.

In the Shetland Islands, the story of Otto, a rescued and rehabilitated otter, intertwines with Jan and Pete Bevington's legacy at Hillswick Wildlife Sanctuary. An emotional portrait of animal care, memory and the need to preserve a unique conservation project.

EL CANTO DE LAS AVES

Muriel Barra
France | 2026 | 52 min

Harrison i Mateo, dos joves apassionats pels ocells, formen part dels Bird Guardians a Colòmbia, un dels països amb més biodiversitat del planeta. A través del seu viatge, el film mostra com l'observació d'aus pot esdevenir una eina de conservació, educació i futur sostenible.

Harrison y Mateo, dos jóvenes apasionados por las aves, forman parte de los Bird Guardians en Colombia, uno de los países con mayor biodiversidad del planeta. A través de su viaje, el film muestra cómo la observación de aves puede convertirse en una herramienta de conservación, educación y futuro sostenible.

Harrison and Mateo, two young bird enthusiasts, are part of the Bird Guardians in Colombia, one of the most biodiverse countries on Earth. Through their journey, the film shows how birdwatching can become a tool for conservation, education and a more sustainable future.

POWER IN THE DESERT

Emiliano Rodriguez Nuesch
Argentina, Chile, United States | 2025 | 60 min

De Califòrnia al Triangle del Liti sud-americà, tres comunitats viuen els impactes invisibles de la transició energètica. El documental qüestiona el boom del liti i planteja fins a quin punt el desenvolupament sostenible pot ser just si no escolta els territoris afectats.

De California al Triángulo del Litio sudamericano, tres comunidades viven los impactos invisibles de la transición energética. El documental cuestiona el auge del litio y plantea hasta qué punto el desarrollo sostenible puede ser justo si no escucha a los territorios afectados.

From California to South America's Lithium Triangle, three communities experience the hidden impacts of the energy transition. The documentary questions the lithium boom and asks whether sustainable development can truly be fair if it fails to listen to the affected territories.

BECOMING NATURE POSITIVE

Marco Lambertini, Colin Butfield, Gemma Parkes, Ed Charles
United Kingdom | 2025 | 30 min

Què vol dir ser "nature positive" i per què és urgent? A partir de veus destacades de la sostenibilitat global, el film explora una nova manera de mesurar el progrés: no només reduir el dany a la natura, sinó regenerar-la i situar-la al centre del futur.

¿Qué significa ser "nature positive" y por qué es urgente? A partir de voces destacadas de la sostenibilidad global, el film explora una nueva forma de medir el progreso: no solo reducir el daño a la naturaleza, sino regenerarla y situarla en el centro del futuro.

What does "nature positive" mean, and why is it urgent? Through leading voices in global sustainability, the film explores a new way to measure progress: not only reducing harm to nature, but restoring it and placing it at the heart of the future.

VOCES EN RESISTENCIA, MUJERES Y MIGRACIÓN CLIMÁTICA EN COLOMBIA Y HONDURAS

Climalab ONG, CDH - Centro de Desarrollo Humano de Honduras, Christian Aid
Colombia, Honduras | 2025 | 32 min

Després dels huracans Iota i Julia, comunitats de Colòmbia i Hondures afronten les conseqüències de la crisi climàtica i la migració forçada. A través de veus de dones i territoris afectats, el film mostra resistència, reconstrucció i recerca de noves formes d'adaptació.

Tras los huracanes Iota y Julia, comunidades de Colombia y Honduras afrontan las consecuencias de la crisis climática y la migración forzada. A través de voces de mujeres y territorios afectados, el film muestra resistencia, reconstrucción y búsqueda de nuevas formas de adaptación.

After Hurricanes Iota and Julia, communities in Colombia and Honduras face the consequences of the climate crisis and forced migration. Through the voices of women and affected territories, the film reveals resistance, reconstruction and the search for new ways to adapt.

OXYGÈNE

Roxane Perrot, Ugo Isoard
France | 2026 | 52 min

Durant una setmana, un grup d'apneistes voluntaris es submergeix a la Mediterrània per retirar plàstics, xarxes i residus del fons marí. Entre l'esforç físic i el desànim, el documental pregunta per què continuem actuant quan sabem que la contaminació tornarà.

Durante una semana, un grupo de apneístas voluntarios se sumerge en el Mediterráneo para retirar plásticos, redes y residuos del fondo marino. Entre el esfuerzo físico y el desaliento, el documental pregunta por qué seguimos actuando cuando sabemos que la contaminación volverá.

For one week, a group of volunteer freedivers dives into the Mediterranean to remove plastics, nets and waste from the seabed. Between physical effort and discouragement, the documentary asks why we keep acting when we know pollution will return.

GREENFIELD

Rob Herring
United States | 2025 | 34 min

Robin Greenfield, conegut pels seus experiments ambientals radicals, camina des del Canadà fins a Mèxic desprenent-se de totes les seves possessions. El film és una mirada íntima a la simplicitat extrema i una invitació a repensar què necessitem realment per viure lliures.

Robin Greenfield, conocido por sus experimentos ambientales radicales, camina desde Canadá hasta México desprendiéndose de todas sus posesiones. El film es una mirada íntima a la simplicidad extrema y una invitación a repensar qué necesitamos realmente para vivir libres.

Robin Greenfield, known for his radical environmental experiments, walks from Canada to Mexico while letting go of all his possessions. The film offers an intimate look at extreme simplicity and invites us to rethink what we truly need in order to live freely.

FOREVER HOME

Allison Argo
United States | 2025 | 56 min

Una jove parella crea un refugi on els animals de granja rescatats no viuen en estables convencionals, sinó en espais pensats per a les seves necessitats. Amb imaginació i empatia, el film celebra una arquitectura centrada en els animals i una nova idea de llar.

Una joven pareja crea un refugio donde los animales de granja rescatados no viven en establos convencionales, sino en espacios pensados para sus necesidades. Con imaginación y empatía, el film celebra una arquitectura centrada en los animales y una nueva idea de hogar.

A young couple creates a refuge where rescued farm animals do not live in conventional barns, but in spaces designed around their needs. With imagination and empathy, the film celebrates animal-centered architecture and a new understanding of home.

SECCIÓ MONARCA

SECCIÓN MONARCA | MONARCA SECTION

PORT
SEGUR-CALAFELL
Compromesos amb el medi ambient
L'Aigua és la força motriu de tota la naturalesa
(Leonardo Da Vinci)
PORT SEGUR-CALAFELL * Tel. +34 977 15 91 19 * capitania@portsegurcalafell.com * www.portsegurcalafell.com

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Vint-i-una pel·lícules, dos llenguatges i una mateixa pregunta: quina empremta deixem al món i quina volem que perduri?

La secció MONARCA de la 33a edició del SUNCINE té una vocació clara: apropar el cinema ambiental a nous públics, especialment a les generacions més joves, i despertar-los l'interès per un gènere capaç d'emocionar, generar coneixement i transformar la nostra manera de mirar el planeta.

A través d'una selecció de curtmetratges documentals i d'animació, MONARCA proposa una porta d'entrada al cinema ambiental. Històries breus, diverses i accessibles que volen estimular la curiositat, fomentar el pensament crític i crear un vincle durador amb aquest tipus de cinema. Una invitació a descobrir-lo, gaudir-ne i continuar explorant-lo.

L'educació ambiental constitueix un dels pilars d'aquesta secció. El documental ens acosta a territoris, espècies, comunitats i persones reals, mentre que l'animació obre noves possibilitats expressives mitjançant la ficció, la imaginació, la ironia i la crítica. Dos llenguatges que permeten abordar qüestions complexes des de mirades complementàries i connectar amb sensibilitats diverses.

Hi ha històries que necessiten recórrer continents per explicar una realitat. D'altres només requereixen uns minuts, una imatge, un gest o una mirada per transformar la nostra percepció del món.

Les vint-i-una pel·lícules de MONARCA comparteixen una mateixa convicció: les grans qüestions ambientals també es poden explicar a través de petites històries.

Des dels Pirineus fins a Fukushima, des dels oceans del Pacífic fins als aiguamolls colombians, des d'una comunitat que recupera aliments descartats fins a una llavor que sobreviu en un planeta devastat per la tecnologia, MONARCA construeix un mosaic de vides, territoris i decisions que parlen de la nostra relació amb la Terra.

No es tracta únicament de mostrar l'empremta que la humanitat deixa sobre el planeta. Es tracta també de descobrir les empremtes dels qui el cuiden, el defensen, l'imaginen i es resisteixen a acceptar que el seu futur ja estigui escrit.

Aquesta és l'essència del lema que acompanya el SUNCINE enguany: «El cinema que deixa empremta».

MONARCA DOCUMENTAL: les empremtes dels qui transformen el món

Onze curtmetratges documentals ens acosten a realitats en què la conservació de la natura, la defensa del territori i la responsabilitat individual esdevenen històries profundament humanes.

L'empremta d'allò que llencem: quan els residus recuperen el seu valor

A *A Food Story*, de Pablo Aira, una comunitat de Tenerife transforma els residus alimentaris d'un supermercat en menjar, compost i oportunitats de convivència. Allò que per a uns ha perdut el valor es converteix per a altres en aliment, solidaritat i vida.

Una reflexió que troba el seu ressò a *Many Happy Returns*, de Christopher Thomas Kepple, on Jay Lustgarten desafia els prejudicis d'una societat acostumada a consumir i descartar. La seva vida com a reciclador, escriptor i activista demostra que la coherència quotidiana també pot ser una forma de resistència.

I a *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière*, d'Adrien Boutry, els plàstics que arriben a la costa atlàntica adquireixen una nova dimensió a través de l'art. La contaminació es transforma en creació, i allò que abandonem torna per interpel·lar-nos.

Tres pel·lícules que plantegen una pregunta compartida: en quin moment decidim que alguna cosa deixa de tenir valor?

L'empremta de la biodiversitat: defensar les vides que no veiem

Als Pirineus, *Gypaetus: The Last Bone Breaker*, de Juan de la Cueva Aldea, ens acosta a l'univers del trencalòs, una espècie

emblemàtica la supervivència de la qual depèn de l'equilibri delicat d'un ecosistema.

A Tailàndia, *Sanctuary of the Leatherback*, d'Alongkot Chukaew, parteix de la mort d'una tortuga llaüt i de les seves cries per reclamar una protecció més eficaç dels hàbitats que garanteixen la continuïtat de l'espècie.

I als Llanos Orientales de Colòmbia, *Armadillos, la voz bajo el suelo*, d'Alejandro Calderón, ens convida a descobrir l'extraordinària riquesa que s'amaga sota la sabana. L'armadillo es converteix en guia d'un món invisible on aiguamolls, fauna, comunitats indígenes i científics comparteixen un mateix territori.

Tres mirades que ens recorden que la biodiversitat no és una col·lecció d'espècies aïllades, sinó una xarxa complexa de relacions de la qual nosaltres també formem part.

L'empremta de la nostra presència pot alterar aquest equilibri. Però la nostra responsabilitat també pot ajudar a preservar-lo.

L'empremta del territori: memòria, identitat i resistència

A *Fuimos mar, somos río*, d'Andrea Villarreal Rodríguez, el riu Santa Catarina de Monterrey deixa de ser un espai ignorat per convertir-se en un ecosistema viu que mereix ser protegit. L'art de Mar Aguilar impulsa una nova mirada ciutadana sobre el paisatge i el seu futur.

Alice Pataxó & The Call of the Sea, de Thiago Sampaio, ens condueix al Brasil, on una jove líder indígena torna al mar per retrobar-se amb la memòria del seu poble. Les ferides de la colonització i de la contaminació conviuen amb un relat d'identitat, escolta i sanació.

I a *In Mexico City, Farmers Grow Food on Water*, la recuperació de les chinampas, l'històric sistema agrícola de conreu sobre l'aigua, demostra que els coneixements ancestrals poden oferir respostes als desafiaments contemporanis.

Les tres pel·lícules coincideixen en una idea essencial: protegir un territori també significa preservar-ne la memòria, la cultura i els vincles de les persones que l'habiten.

L'empremta de les decisions: petites revolucions quotidianes

En una comunitat de Xangai, *When Solar Lights Upon the Community*, de Tianjun Ma, mostra com un grup de dones impulsa l'energia solar i transforma el seu barri mitjançant iniciatives col·lectives.

Al Japó, *Momo Garden: The Cows Who Survived Fukushima*, de Ryuji Chua, recupera la història de Satsuki Tani, que, després del desastre nuclear, va decidir salvar un grup de vaques abandonades i oferir-los un refugi.

Són històries molt diferents, però totes dues comparteixen una convicció poderosa: fins i tot davant de problemes que semblen inabastables, una decisió individual o col·lectiva pot obrir possibilitats de futur.

La seva empremta no es mesura únicament per la dimensió dels resultats, sinó per la capacitat de demostrar que actuar continua tenint sentit.

MONARCA ANIMACIÓ: les empremtes de la imaginació

Si el documental observa el món per descobrir-ne les contradiccions i possibilitats, l'animació pot transformar-lo per fer-nos veure allò que la realitat quotidiana ens impedeix reconèixer.

Les deu obres de MONARCA Animació exploren la crisi ambiental, la relació amb els animals, la fragilitat dels ecosistemes i els límits de la nostra societat a través de llenguatges visuals, metàfores i universos imaginats.

L'empremta del canvi climàtic: aprendre a viure en un món vulnerable

A *The Drifting Winds*, d'Ishani Mody, les inundacions i la transformació de l'entorn es converteixen en l'escenari d'una història sobre amistat, natura i supervivència.

Full Nest, d'Elena Walf, ens presenta un esquirol que intenta protegir-se de l'hivern acumulant objectes, fins que una inundació l'obliga a descobrir que la solidaritat pot ser el refugi més valuós.

I a *Iridescence*, d'Adrien Lhoste, una petita gota d'aigua protagonitza un viatge per un futur marcat per l'escassetat hídrica i el control dels recursos.

Tres aproximacions que, des de l'emoció, la tendresa o la ironia, converteixen les grans amenaces ambientals en experiències properes i recognoscibles.

L'empremta invisible: oceans, animals i ecosistemes

A *When the Tides Comes*, de Fêt-Nat Bailly, el viatge d'una petita tortuga marina cap a l'oceà ens descobreix la fragilitat dels sistemes dunars i la riquesa de la biodiversitat costanera.

Nothing Is Foreign Here, de Chih Hao Shen, utilitza un llenguatge experimental i contemplatiu per explorar la relació entre la humanitat i els ecosistemes marins, evocant les transformacions provocades per la nostra presència.

A *Siderius*, de Sofia Villarosa Coruña, les fronteres entre humans i ocells es desdibuixen per revelar vincles que van més enllà de les diferències entre espècies.

I *Like Friend, Like Deer*, de Malek Eghbali, parteix d'un enfrontament entre un guarda forestal i un caçador furtiu per endinsar-se en qüestions més complexes: la violència, la protecció i els vincles que ens uneixen al món natural.

Són pel·lícules que proposen una cosa tan senzilla com revolucionària: deixar d'observar la natura com una cosa aliena i començar a reconèixer-nos com a part d'ella.

L'empremta del consum: allò que roman després de nosaltres

A *The Imperishable*, de Chih Hao Shen, la persistència dels materials sintètics contrasta amb la vulnerabilitat dels ecosistemes marins. Una metàfora visual sobre uns residus que sobreviuen a qui els produeix.

E-RIAL, de Jhonattan Sarmiento, imagina un planeta devastat pels residus tecnològics on una llavor representa l'última possibilitat de vida. En el seu relat, la tecnologia no ha de ser només una amenaça: també pot participar en la regeneració.

Per la seva banda, *The Girl Who Cried Pearls*, de Chris Lavis i Maciek Szczerbowski, transcendeix l'ecologia en el seu sentit més convencional per abordar qüestions de valor, ètica, desig i sostenibilitat humana.

Les tres obres amplien el significat de la nostra empremta: no només importa allò que consumim o produïm, sinó també els valors que determinen les nostres decisions.

Perquè la sostenibilitat no és exclusivament una qüestió ambiental. És també una manera d'entendre les nostres relacions amb els altres i amb el futur.

Dos llenguatges, una mateixa empremta

La singularitat de MONARCA rau precisament en el diàleg entre dues maneres de narrar i comprendre el món.

El documental ens situa davant de persones, espècies i territoris reals. Ens mostra projectes de conservació, iniciatives comunitàries, conflictes ambientals i gestos de resistència que ja estan tenint lloc.

L'animació, en canvi, obre les portes a mons simbòlics on una gota d'aigua, una tortuga, un ocell, un esquirol o una llavor poden expressar les grans contradiccions del nostre temps.

Un documenta les empremtes existents. L'altre imagina les que podríem deixar.

Però tots dos comparteixen una mateixa capacitat: transformar la nostra mirada.

En una societat saturada d'imatges i missatges, el curtmetratge conserva una virtut extraordinària. Pot aturar-nos uns minuts, emocionar-nos, incomodar-nos i acompanyar-nos molt més enllà de la seva durada.

No necessita grans discursos per plantejar grans preguntes.

MONARCA: el valor de les petites empremtes

Des dels seus orígens el 1993, SUNCINE ha defensat que el cinema ambiental ha d'anar més enllà de la denúncia. Ha de generar coneixement, despertar emocions i contribuir que la ciutadania es reconegui com a protagonista dels canvis necessaris.

MONARCA representa una expressió especialment propera d'aquesta filosofia. Una secció que aposta pels nous públics, per l'educació ambiental i pel potencial del curtmetratge per despertar l'interès per un cinema compromès amb el nostre temps.

Les seves vint-i-una pel·lícules ens recorden que la transformació ambiental no depèn únicament dels grans acords internacionals o de les decisions polítiques. També es construeix en una comunitat que comparteix aliments, en una dona que protegeix animals abandonats, en els qui recuperen un riu, en una artista que transforma residus o en algú que decideix conservar un coneixement ancestral.

Són empremtes que neixen de la responsabilitat, la cura, la memòria, la imaginació i la capacitat d'actuar.

Algunes són petites. D'altres amb prou feines són visibles.

Però totes poden deixar una marca duradora.

Perquè no totes les empremtes tenen la mateixa mida. Ni totes les pel·lícules necessiten la mateixa durada.

El que importa és allò que perdura quan la història s'acaba.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Veintiuna películas, dos lenguajes y una misma pregunta: ¿qué huella dejamos en el mundo y cuál queremos que permanezca?

La sección MONARCA de la 33.ª edición de SUNCINE tiene una vocación clara: acercar el cine ambiental a nuevos públicos, especialmente a las generaciones más jóvenes, y despertar su interés por un género capaz de emocionar, generar conocimiento y transformar nuestra manera de mirar el planeta.

A través de una selección de cortometrajes documentales y de animación, MONARCA propone una puerta de entrada al cine ambiental. Historias breves, diversas y accesibles que buscan estimular la curiosidad, fomentar el pensamiento crítico y crear un vínculo duradero con este tipo de cinematografía. Una invitación a descubrirla, disfrutarla y seguir explorándola.

La educación ambiental constituye uno de los pilares de esta sección. El documental nos acerca a territorios, especies, comunidades y personas reales, mientras que la animación abre nuevas posibilidades expresivas mediante la ficción, la imaginación, la ironía y la crítica. Dos lenguajes que permiten abordar cuestiones complejas desde miradas complementarias y conectar con diferentes sensibilidades.

Hay historias que necesitan recorrer continentes para explicar una realidad. Otras apenas requieren unos minutos, una imagen, un gesto o una mirada para transformar nuestra percepción del mundo.

Las veintiuna películas de MONARCA comparten una misma convicción: las grandes cuestiones ambientales también se explican a través de las pequeñas historias.

Desde los Pirineos hasta Fukushima, desde los océanos del Pacífico hasta los humedales colombianos, desde una comunidad que recupera alimentos desechados hasta una semilla que sobrevive en un planeta devastado por la tecnología, MONARCA construye un mosaico de vidas, territorios y decisiones que hablan de nuestra relación con la Tierra.

No se trata únicamente de mostrar la huella que la humanidad deja sobre el planeta. Se trata también de descubrir las huellas de quienes lo cuidan, lo defienden, lo imaginan y se resisten a aceptar que su futuro esté escrito.

Esa es la esencia del lema que acompaña a SUNCINE este año: «El cine que deja huella».

MONARCA DOCUMENTAL: las huellas de quienes transforman el mundo

Once cortometrajes documentales nos acercan a realidades donde la conservación de la naturaleza, la defensa del territorio y la responsabilidad individual se convierten en historias profundamente humanas.

La huella de lo que desechamos: cuando los residuos recuperan su valor

En *A Food Story*, de Pablo Aira, una comunidad de Tenerife transforma los residuos alimentarios de un supermercado en comida, compost y oportunidades de convivencia. Lo que para unos ha perdido su valor se convierte para otros en alimento, solidaridad y vida.

Una reflexión que encuentra su eco en *Many Happy Returns*, de Christopher Thomas Kepple, donde Jay Lustgarten desafía los prejuicios de una sociedad acostumbrada a consumir y descartar. Su vida como reciclador, escritor y activista demuestra que la coherencia cotidiana puede ser también una forma de resistencia.

Y en *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière*, de Adrien Boutry, los plásticos que llegan a la costa atlántica adquieren una nueva dimensión a través del arte. La contaminación se transforma en creación, y aquello que abandonamos regresa para interpelarnos.

Tres películas que plantean una pregunta compartida: ¿en qué momento decidimos que algo deja de tener valor?

La huella de la biodiversidad: defender las vidas que no vemos

En los Pirineos, *Gypaetus: The Last Bone Breaker*, de Juan de la Cueva Aldea, nos acerca al universo del quebrantahuesos, una especie emblemática cuya supervivencia depende del delicado equilibrio de un ecosistema.

En Tailandia, *Sanctuary of the Leatherback*, de Alongkot Chukaew, parte de la muerte de una tortuga laúd y sus crías para reclamar una protección más eficaz de los hábitats que garantizan la continuidad de la especie.

Y en los Llanos Orientales de Colombia, *Armadillos, la voz bajo el suelo*, de Alejandro Calderón, nos invita a descubrir la extraordinaria riqueza que se esconde bajo la sabana. El armadillo se convierte en guía de un mundo invisible donde humedales, fauna, comunidades indígenas y científicos comparten un mismo territorio.

Tres miradas que nos recuerdan que la biodiversidad no es una colección de especies aisladas, sino una compleja red de relaciones de la que también formamos parte.

La huella de nuestra presencia puede alterar ese equilibrio. Pero nuestra responsabilidad también puede contribuir a preservarlo.

La huella del territorio: memoria, identidad y resistencia

En *Fuimos mar, somos río*, de Andrea Villarreal Rodríguez, el río Santa Catarina de Monterrey deja de ser un espacio ignorado para convertirse en un ecosistema vivo que merece ser protegido. El arte de Mar Aguilar impulsa una nueva mirada ciudadana sobre el paisaje y su futuro.

Alice Pataxó & The Call of the Sea, de Thiago Sampaio, nos conduce a Brasil, donde una joven líder indígena regresa al mar para reencontrarse con la memoria de su pueblo. Las heridas de la colonización y de la contaminación conviven con un relato de identidad, escucha y sanación.

Y en *In Mexico City, Farmers Grow Food on Water*, la recuperación de las chinampas, el histórico sistema agrícola de cultivo sobre el agua, demuestra que los conocimientos ancestrales pueden ofrecer respuestas a desafíos contemporáneos.

Las tres películas coinciden en una idea esencial: proteger un territorio significa también preservar su memoria, su cultura y los vínculos de quienes lo habitan.

La huella de las decisiones: pequeñas revoluciones cotidianas

En una comunidad de Shanghái, *When Solar Lights Upon the Community*, de Tianjun Ma, muestra cómo un grupo de mujeres impulsa la energía solar y transforma su barrio mediante iniciativas colectivas.

En Japón, *Momo Garden: The Cows Who Survived Fukushima*, de Ryuji Chua, recupera la historia de Satsuki Tani, quien, tras el desastre nuclear, decidió salvar a un grupo de vacas abandonadas y ofrecerles un refugio.

Son historias muy diferentes, pero ambas comparten una poderosa convicción: incluso frente a problemas que parecen inabarcables, una decisión individual o colectiva puede abrir posibilidades de futuro.

Su huella no se mide únicamente por la dimensión de sus resultados, sino por la capacidad de demostrar que actuar sigue teniendo sentido.

MONARCA ANIMACIÓN: las huellas de la imaginación

Si el documental observa el mundo para descubrir sus contradicciones y posibilidades, la animación puede transformarlo para hacernos ver aquello que la realidad cotidiana nos impide reconocer.

Las diez obras de MONARCA Animación exploran la crisis ambiental, la relación con los animales, la fragilidad de los ecosistemas y los límites de nuestra sociedad a través de lenguajes visuales, metáforas y universos imaginados.

La huella del cambio climático: aprender a vivir en un mundo vulnerable

En *The Drifting Winds*, de Ishani Mody, las inundaciones y la transformación del entorno se convierten en el escenario de una historia sobre amistad, naturaleza y supervivencia.

Full Nest, de Elena Walf, nos presenta a una ardilla que intenta protegerse del invierno acumulando objetos, hasta que una inundación la obliga a descubrir que la solidaridad puede ser el refugio más valioso.

Y en *Iridescence*, de Adrien Lhoste, una pequeña gota de agua protagoniza un viaje por un futuro marcado por la escasez hídrica y el control de los recursos.

Tres aproximaciones que, desde la emoción, la ternura o la ironía, convierten las grandes amenazas ambientales en experiencias cercanas y reconocibles.

La huella invisible: océanos, animales y ecosistemas

En *When the Tides Comes*, de Fêt-Nat Bailly, el viaje de una pequeña tortuga marina hacia el océano nos descubre la fragilidad de los sistemas dunares y la riqueza de la biodiversidad costera.

Nothing Is Foreign Here, de Chih Hao Shen, utiliza un lenguaje experimental y contemplativo para explorar la relación entre la humanidad y los ecosistemas marinos, evocando las transformaciones provocadas por nuestra presencia.

En *Siderius*, de Sofia Villarosa Coruña, las fronteras entre humanos y aves se desdibujan para revelar vínculos que van más allá de las diferencias entre especies.

Y *Like Friend, Like Deer*, de Malek Eghbali, parte de un enfrentamiento entre un guarda forestal y un cazador furtivo para adentrarse en cuestiones más complejas: la violencia, la protección y los vínculos que nos unen al mundo natural.

Son películas que proponen algo tan sencillo como revolucionario: dejar de observar la naturaleza como algo ajeno y comenzar a reconocernos como parte de ella.

La huella del consumo: aquello que permanece después de nosotros

En *The Imperishable*, de Chih Hao Shen, la persistencia de los materiales sintéticos contrasta con la vulnerabilidad de los ecosistemas marinos. Una metáfora visual sobre los residuos que sobreviven a quienes los producen.

E-RIAL, de Jhonattan Sarmiento, imagina un planeta devastado por los desechos tecnológicos donde una semilla representa la última posibilidad de vida. En su relato, la tecnología no tiene por qué ser únicamente una amenaza: también puede participar en la regeneración.

Por su parte, *The Girl Who Cried Pearls*, de Chris Lavis y Maciek Szczerbowski, trasciende la ecología en su sentido más convencional para abordar cuestiones de valor, ética, deseo y sostenibilidad humana.

Las tres obras amplían el significado de nuestra huella: no solo importa aquello que consumimos o producimos, sino también los valores que determinan nuestras decisiones.

Porque la sostenibilidad no es exclusivamente una cuestión ambiental. Es también una manera de entender nuestras relaciones con los demás y con el futuro.

Dos lenguajes, una misma huella

La singularidad de MONARCA reside precisamente en el diálogo entre dos formas de narrar y comprender el mundo.

El documental nos sitúa frente a personas, especies y territorios reales. Nos muestra proyectos de conservación, iniciativas comunitarias, conflictos ambientales y gestos de resistencia que ya están ocurriendo.

La animación, en cambio, abre las puertas a mundos simbólicos donde una gota de agua, una tortuga, un ave, una ardilla o una semilla pueden expresar las grandes contradicciones de nuestro tiempo.

Uno documenta las huellas existentes. El otro imagina las que podríamos dejar.

Pero ambos comparten una misma capacidad: transformar nuestra mirada.

En una sociedad saturada de imágenes y mensajes, el cortometraje conserva una virtud extraordinaria. Puede detenernos unos minutos, emocionarnos, incomodarnos y acompañarnos mucho más allá de su duración.

No necesita grandes discursos para plantear grandes preguntas.

MONARCA: el valor de las pequeñas huellas

Desde sus orígenes en 1993, SUNCINE ha defendido que el cine ambiental debe ir más allá de la denuncia. Debe generar conocimiento, despertar emociones y contribuir a que la ciudadanía se reconozca como protagonista de los cambios necesarios.

MONARCA representa una expresión especialmente cercana de esa filosofía. Una sección que apuesta por nuevos públicos, por la educación ambiental y por el potencial del cortometraje para despertar el interés por un cine comprometido con nuestro tiempo.

Sus veintiuna películas nos recuerdan que la transformación ambiental no depende únicamente de los grandes acuerdos internacionales o de las decisiones políticas. También se construye en una comunidad que comparte alimentos, en una mujer que protege animales abandonados, en quienes recuperan un río, en una artista que transforma residuos o en alguien que decide conservar un conocimiento ancestral.

Son huellas que nacen de la responsabilidad, el cuidado, la memoria, la imaginación y la capacidad de actuar.

Algunas son pequeñas. Otras apenas resultan visibles.

Pero todas pueden dejar una marca duradera.

Porque no todas las huellas tienen el mismo tamaño. Ni todas las películas necesitan la misma duración.

Lo importante es lo que permanece cuando la historia termina.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

UNA MIRADA QUE DEIXA EMPREMTA

Twenty-one films, two cinematic languages and one shared question: what footprint do we leave on the world, and which do we want to remain?

The MONARCA section of the 33rd edition of SUNCINE has a clear purpose: to bring environmental cinema closer to new audiences, especially younger generations, and inspire an interest in a genre capable of moving us, creating knowledge and transforming the way we see the planet.

Through a selection of documentary and animated short films, MONARCA offers a gateway to environmental cinema. These short, varied and accessible stories seek to spark curiosity, encourage critical thinking and build a lasting connection with this kind of filmmaking. An invitation to discover it, enjoy it and keep exploring it.

Environmental education is one of the section's foundations. Documentary brings us closer to real territories, species, communities and people, while animation opens new expressive possibilities through fiction, imagination, irony and critique. Two cinematic languages that approach complex issues from complementary perspectives and connect with different sensibilities.

Some stories need to travel across continents to explain a reality. Others need only a few minutes, an image, a gesture or a glance to transform our perception of the world.

The twenty-one films that make up MONARCA share a conviction: major environmental questions can also be told through small stories.

From the Pyrenees to Fukushima, from the Pacific Ocean to Colombia's wetlands, from a community recovering discarded food to a seed surviving on a planet devastated by technology, MONARCA assembles a mosaic of lives, territories and decisions that speak to our relationship with the Earth.

It is not only about revealing the footprint humanity leaves on the planet. It is also about recognising the footprints of those who care for it, defend it, imagine it and refuse to accept that its future is already written.

This is the essence of the motto accompanying SUNCINE this year: “Cinema that leaves a mark”.

MONARCA DOCUMENTARY: the footprints of those changing the world

Eleven documentary shorts bring us closer to realities in which nature conservation, the defence of territory and personal responsibility become deeply human stories.

The footprint of what we discard: when waste finds new value

In *A Food Story*, by Pablo Aira, a community in Tenerife transforms a supermarket's food waste into meals, compost and opportunities for social connection. What has lost its value for some becomes food, solidarity and life for others.

This reflection echoes through *Many Happy Returns*, by Christopher Thomas Kepple, in which Jay Lustgarten challenges the prejudices of a society accustomed to consuming and discarding. His life as a recycler, writer and activist demonstrates that consistency in everyday actions can also be a form of resistance.

And in *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière*, by Adrien Boutry, plastics washed onto the Atlantic coast take on new meaning through art. Pollution becomes creativity, and what we have abandoned returns to challenge us.

Three films posing one shared question: when do we decide that something no longer has value?

The footprint of biodiversity: defending lives we do not see

In the Pyrenees, *Gypaetus: The Last Bone Breaker*, by Juan de la Cueva Aldea, takes us into the world of the bearded vulture, an emblematic species whose survival depends on the delicate balance of an ecosystem.

In Thailand, *Sanctuary of the Leatherback*, by Alongkot Chukaew, begins with the death of a leatherback turtle and her offspring to call for more effective protection of the habitats on which the species' future depends.

And in Colombia's Eastern Plains, *Armadillos, la voz bajo el suelo*, by Alejandro Calderón, invites us to discover the extraordinary richness hidden beneath the savannah. The armadillo guides us through an unseen world in which wetlands, wildlife, Indigenous communities and scientists share the same territory.

Three perspectives reminding us that biodiversity is not a collection of isolated species, but a complex web of relationships to which we, too, belong.

Our presence can disturb that balance. Yet our sense of responsibility can also help preserve it.

The footprint of territory: memory, identity and resistance

In *Fuimos mar, somos río*, by Andrea Villarreal Rodríguez, the Santa Catarina River in Monterrey ceases to be an overlooked space and emerges as a living ecosystem worthy of protection. Mar Aguilar's art encourages a renewed civic perspective on the landscape and its future.

Alice Pataxó & The Call of the Sea, by Thiago Sampaio, takes us to Brazil, where a young Indigenous leader returns to the ocean to reconnect with her people's memory. The wounds of colonisation and pollution coexist with a story of identity, listening and healing.

And in *In Mexico City, Farmers Grow Food on Water*, the revival of chinampas, the historic agricultural system of cultivating crops on water, demonstrates that ancestral knowledge can offer answers to today's challenges.

All three films converge on an essential idea: protecting a territory also means preserving its memory, its culture and the ties of those who live there.

The footprint of decisions: small everyday revolutions

In a Shanghai neighbourhood, *When Solar Lights Upon the Community*, by Tianjun Ma, shows how a group of women promotes solar energy and transforms their community through collective initiatives.

In Japan, *Momo Garden: The Cows Who Survived Fukushima*, by Ryuji Chua, revisits the story of Satsuki Tani, who decided to save a group of abandoned cows after the nuclear disaster and give them a sanctuary.

These stories are very different, but both share a powerful conviction: even when problems seem overwhelming, an individual or collective decision can open up possibilities for the future.

Their footprint is measured not only by the scale of their results but by their ability to show that taking action still matters.

MONARCA ANIMATION: the footprints of imagination

While documentary observes the world to reveal its contradictions and possibilities, animation can transform it to help us see what everyday reality may prevent us from recognising.

The ten works in MONARCA Animation explore the environmental crisis, our relationship with animals, the fragility of ecosystems and the limits of our society through visual languages, metaphors and imagined worlds.

The footprint of climate change: learning to live in a vulnerable world

In *The Drifting Winds*, by Ishani Mody, flooding and changes to the environment provide the setting for a story about friendship, nature and survival.

Full Nest, by Elena Walf, introduces a squirrel trying to prepare for winter by hoarding objects, until a flood forces it to discover that solidarity may be the most valuable shelter of all.

And in *Iridescence*, by Adrien Lhoste, a tiny drop of water journeys through a future marked by water scarcity and control over resources.

Three approaches that transform major environmental threats into intimate, recognisable experiences through emotion, tenderness or irony.

The invisible footprint: oceans, animals and ecosystems

In *When the Tides Comes*, by Fêt-Nat Bailly, a small sea turtle's journey towards the ocean reveals the fragility of dune systems and the richness of coastal biodiversity.

Nothing Is Foreign Here, by Chih Hao Shen, uses an experimental, contemplative language to explore humanity's relationship with marine ecosystems and evoke the changes brought about by our presence.

In *Siderius*, by Sofia Villarosa Coruña, the boundaries between humans and birds blur, revealing connections that transcend differences between species.

And *Like Friend, Like Deer*, by Malek Eghbali, begins with a confrontation between a forest ranger and a poacher, then moves into more complex questions: violence, protection and the ties that connect us to the natural world.

These films propose a shift that is as simple as it is revolutionary: stop treating nature as something apart from us and begin recognising that we belong to it.

The footprint of consumption: what remains after us

In *The Imperishable*, by Chih Hao Shen, the persistence of synthetic materials contrasts with the vulnerability of marine ecosystems. A visual metaphor for waste that outlives those who produce it.

E-RIAL, by Jhonattan Sarmiento, imagines a planet devastated by technological waste, where a seed represents the last possibility of life. In this story, technology need not be only a threat: it can also play a part in regeneration.

The Girl Who Cried Pearls, by Chris Lavis and Maciek Szczerbowski, moves beyond ecology in its conventional sense to explore value, ethics, desire and human sustainability.

Together, these three works broaden the meaning of our footprint: not only what we consume or produce matters, but also the values that shape our choices.

For sustainability is not exclusively an environmental issue. It is also a way of understanding our relationships with others and with the future.

Two languages, one shared footprint

MONARCA's distinctiveness lies in the dialogue between two ways of telling stories and understanding the world.

Documentary places us before real people, species and territories. It shows conservation projects, community initiatives, environmental conflicts and acts of resistance already taking place.

Animation, by contrast, opens doors to symbolic worlds where a drop of water, a turtle, a bird, a squirrel or a seed can express the great contradictions of our time.

One documents the footprints that exist. The other imagines those we might leave.

Yet both share the same power: to transform our gaze.

In a society saturated with images and messages, the short film retains an extraordinary virtue. It can make us stop for a few minutes, move us, unsettle us and stay with us long after its running time has ended.

It does not need grand speeches to ask big questions.

MONARCA: the value of small footprints

Since its beginnings in 1993, SUNCINE has maintained that environmental cinema must go beyond denunciation. It should generate knowledge, stir emotions and help citizens see themselves as protagonists of necessary change.

MONARCA is a particularly close expression of that philosophy. A section committed to new audiences, environmental education and the short film's potential to awaken an interest in cinema engaged with our times.

Its twenty-one films remind us that environmental transformation does not depend solely on major international agreements or political decisions. It also takes shape in a community sharing food, a woman protecting abandoned animals, people restoring a river, an artist transforming waste or someone determined to preserve ancestral knowledge.

These are footprints born of responsibility, care, memory, imagination and the capacity to act.

Some are small. Others are almost invisible.

But all can leave a lasting mark.

Not all footprints are the same size. Nor do all films need the same running time.

What matters is what remains when the story ends.

A FOOD STORY

Pablo Aira
ESP | 2025 | 15 min

"A Tenerife, una comunitat transforma els residus alimentaris d'un supermercat en menjar, compost i vida compartida. Cada dia, aquest gest sosté fins a 40 persones i 400 animals, demostrant el valor social i ambiental d'allò que sovint llencem."

"En Tenerife, una comunidad transforma los residuos alimentarios de un supermercado en comida, compost y vida compartida. Cada día, este gesto sostiene hasta a 40 personas y 400 animales, demostrando el valor social y ambiental de aquello que a menudo desechamos."

"In Tenerife, a community turns one supermarket's food waste into meals, compost and shared life. Each day, this simple system supports up to 40 people and 400 animals, revealing the social and environmental value of what is too often thrown away."

GYPAETUS: THE LAST BONE BREAKER

Juan de la Cueva Aldea
ESP/GBR | 2024 | 18 min

"Als Pirineus, el trencalòs lluita per sobreviure en un ecosistema compartit amb voltors i altres carronyaires. Amb una mirada íntima i espectacular, el film retrata la jerarquia de l'alimentació i la resistència d'una espècie emblemàtica."

"En los Pirineos, el quebrantahuesos lucha por sobrevivir en un ecosistema compartido con buitres y otros carroñeros. Con una mirada íntima y espectacular, el film retrata la jerarquía de la alimentación y la resistencia de una especie emblemática."

"In the Pyrenees, the bearded vulture struggles to survive in an ecosystem shared with vultures and other scavengers. Through intimate and striking images, the film portrays feeding hierarchies and the resilience of an emblematic species."

SANCTUARY OF THE LEATHERBACK

Alongkot Chukaew
THA | 2024 | 9 min

"Després de la mort d'una tortuga llaüt i de les seves cries no nascudes, el film reclama ampliar la protecció del Parc Nacional Khao Lampi-Hat Thai Mueang. Una crida urgent per preservar els hàbitats marins i terrestres d'una espècie en perill crític."

"Tras la muerte de una tortuga laúd y de sus crías no nacidas, el film reclama ampliar la protección del Parque Nacional Khao Lampi-Hat Thai Mueang. Una llamada urgente para preservar los hábitats marinos y terrestres de una especie en peligro crítico."

"After the death of a leatherback turtle and her unborn hatchlings, the film calls for expanding protection around Khao Lampi-Hat Thai Mueang National Park. It is an urgent plea to safeguard the marine and coastal habitats of a critically endangered species."

ARMADILLOS, LA VOZ BAJO EL SUELO

Alejandro Calderón
COL | 2026 | 10 min

"Als Llanos Orientals de Colòmbia, l'armadillo ens guia pel món ocult sota la sabana. Des dels seus túnels, revela la riquesa dels aiguamolls i el paper de científics, pagesos i pobles indígenes en la protecció d'aquest territori fràgil."

"En los Llanos Orientales de Colombia, el armadillo nos guía por el mundo oculto bajo la sabana. Desde sus túneles, revela la riqueza de los humedales y el papel de científicos, campesinos y pueblos indígenas en la protección de este territorio frágil."

"In Colombia's Eastern Llanos, the armadillo guides us through the hidden world beneath the savanna. From its tunnels, it reveals the richness of the wetlands and the role of scientists, farmers and Indigenous communities in protecting this fragile landscape."

ALICE PATAXÓ & THE CALL OF THE SEA

Thiago Sampaio
BRA | 2025 | 8 min

"Alice Pataxó, jove líder indígena, torna al mar, un espai de memòria, dolor i vida per al seu poble. Entre les ferides de la colonització i el vessament de petroli del 2019, el film construeix un relat poètic de retorn, escolta i sanació."

"Alice Pataxó, joven líder indígena, regresa al mar, un espacio de memoria, dolor y vida para su pueblo. Entre las heridas de la colonización y el vertido de petróleo de 2019, el film construye un relato poético de retorno, escucha y sanación."

"Alice Pataxó, a young Indigenous leader, returns to the sea, a place of memory, pain and life for her people. Between the wounds of colonization and the 2019 oil spill, the film builds a poetic story of return, listening and healing."

FUIMOS MAR, SOMOS RÍO

Andrea Villarreal Rodríguez
MEX | 2025 | 12 min

"A Monterrey, la biòloga i artista Mar Aguilar descobreix al riu Santa Catarina un ecosistema ple de vida. A través de l'art, revela la seva bellesa invisible i impulsa un moviment ciutadà per protegir-lo de l'expansió urbana."

"En Monterrey, la bióloga y artista Mar Aguilar descubre en el río Santa Catarina un ecosistema lleno de vida. A través del arte, revela su belleza invisible e impulsa un movimiento ciudadano para protegerlo de la expansión urbana."

"In Monterrey, biologist and artist Mar Aguilar discovers that the Santa Catarina River is an ecosystem full of life. Through art, they reveal its hidden beauty and help spark a citizen movement to protect it from urban expansion."

IN MEXICO CITY, FARMERS GROW FOOD ON WATER

MEX | 2025 | 7 min

"De tornada a Mèxic, Cassandra Garduño troba les chinampas de la seva infància abandonades i contaminades. En lloc de rendir-se, recupera la terra i s'uneix a agricultors que reviuen aquest sistema asteca de cultiu sobre l'aigua."

"De regreso a México, Cassandra Garduño encuentra las chinampas de su infancia abandonadas y contaminadas. En lugar de rendirse, recupera la tierra y se une a agricultores que reviven este sistema azteca de cultivo sobre el agua."

"Returning to Mexico, Cassandra Garduño finds the chinampas of her childhood polluted and abandoned. Instead of walking away, she restores the land and joins farmers reviving this ancient Aztec system of growing food on water."

MANY HAPPY RETURNS

Christopher Thomas Kepple
USA | 2026 | 21 min

"Jay Lustgarten viu en resistència contra una societat marcada pel malbaratament. A través de la seva feina com a reciclador, escriptor i activista, el documental qüestiona els prejudicis sobre qui recull ampolles i quin impacte pot tenir una vida coherent."

"Jay Lustgarten vive en resistencia contra una sociedad marcada por el despilfarro. A través de su trabajo como reciclador, escritor y activista, el documental cuestiona los prejuicios sobre quienes recogen botellas y qué impacto puede tener una vida coherente."

"Jay Lustgarten lives in resistance to a wasteful society. Through his work as a recycler, writer and activist, the documentary challenges assumptions about bottle collectors and asks what impact one consistent life can have."

PLASTICIENNE, UN PORTRAIT DE SIXTINE SÉVRIÈRE

Adrien Boutry
FRA | 2026 | 10 min

"A la costa atlàntica, l'artista visual Sixtine Sévrière transforma els plàstics que arriben del mar en obres d'art. El seu procés revela la bellesa oculta dels residus i ens convida a repensar la relació entre consum, vida i medi ambient."

"En la costa atlántica, la artista visual Sixtine Sévrière transforma los plásticos que llegan del mar en obras de arte. Su proceso revela la belleza oculta de los residuos y nos invita a repensar la relación entre consumo, vida y medio ambiente."

"On the Atlantic coast, visual artist Sixtine Sévrière transforms plastic washed ashore into works of art. Her process reveals the hidden beauty of waste and invites us to rethink the relationship between consumption, life and the environment."

WHEN SOLAR LIGHTS UPON THE COMMUNITY

Tianjun Ma
CHN | 2025 | 13 min

"En una antiga comunitat de Xangai, un grup de dones impulsa l'energia solar en la vida quotidiana. Jardins, escultures reciclades i iniciatives veïnals mostren com la llum renovable pot transformar un barri i inspirar nous futurs."

"En una antigua comunidad de Shanghái, un grupo de mujeres impulsa la energía solar en la vida cotidiana. Jardines, esculturas recicladas e iniciativas vecinales muestran cómo la luz renovable puede transformar un barrio e inspirar nuevos futuros."

"In an old Shanghai community, a group of women brings solar energy into everyday life. Gardens, recycled sculptures and neighborhood initiatives show how renewable light can transform a district and inspire new futures."

MOMO GARDEN: THE COWS WHO SURVIVED FUKUSHIMA

Ryuji Chua
JPN | 2026 | 11 min

"Després de l'accident nuclear de Fukushima, molts animals de granja van ser abandonats o sacrificats. Satsuki Tani es va negar a acceptar-ho i va rescatar un grup de vaques, donant-los una nova vida en un jardí de memòria i resistència."

"Tras el accidente nuclear de Fukushima, muchos animales de granja fueron abandonados o sacrificados. Satsuki Tani se negó a aceptarlo y rescató a un grupo de vacas, dándoles una nueva vida en un jardín de memoria y resistencia."

"After the Fukushima nuclear accident, many farm animals were abandoned or culled. Satsuki Tani refused to accept this and rescued a group of cows, giving them a new life in a garden of memory and resistance."

THE DRIFTING WINDS

Ishani Mody
IND | 2026 | 10 min

Un relat visual sobre el canvi climàtic, les inundacions i la supervivència, on la natura i l'amistat esdevenen espais de resistència. Una proposta d'identitat pròpia que convida a reflexionar sobre la resiliència davant d'un entorn cada vegada més vulnerable.

Un relato visual sobre el cambio climático, las inundaciones y la supervivencia, donde la naturaleza y la amistad se convierten en espacios de resistencia. Una propuesta con identidad propia que invita a reflexionar sobre la resiliencia ante un entorno cada vez más vulnerable.

A visual story about climate change, floods and survival, where nature and friendship become spaces of resistance. With a distinctive identity, the film invites reflection on resilience in an increasingly vulnerable environment.

WHEN THE TIDE COMES

Fêt-Nat Bailly
GBR | 2025 | 10 min

Una cria de tortuga marina emprèn el camí de tornada a l'oceà a través d'un sistema dunar habitat per diverses espècies. El seu viatge obre una mirada sensible sobre la biodiversitat costanera, la fragilitat dels hàbitats i la necessitat de protegir-los.

Una cría de tortuga marina emprende el camino de regreso al océano a través de un sistema dunar habitado por diversas especies. Su viaje abre una mirada sensible sobre la biodiversidad costera, la fragilidad de los hábitats y la necesidad de protegerlos.

A baby sea turtle makes its way back to the ocean through a dune system inhabited by different species. Its journey offers a sensitive look at coastal biodiversity, fragile habitats and the urgent need to protect them.

THE GIRL WHO CRIED PEARLS

Chris Lavis, Maciek Szczerbowski
CAN | 2025 | 17 min

Sense abordar l'ecologia de manera directa, el curt planteja una reflexió sobre sostenibilitat humana, ètica i econòmica. Una faula contemporània sobre el valor, la fragilitat i les decisions que poden marcar la manera com construïm una societat més justa.

Sin abordar la ecología de forma directa, el corto plantea una reflexión sobre la sostenibilidad humana, ética y económica. Una fábula contemporánea sobre el valor, la fragilidad y las decisiones que pueden marcar cómo construimos una sociedad más justa.

Without addressing ecology directly, the short reflects on human, ethical and economic sustainability. A contemporary fable about value, fragility and the choices that shape how we build a fairer society.

NOTHING IS FOREIGN HERE

Chih Hao Shen
GRC/TWN | 2026 | 5 min

Una peça experimental i contemplativa que explora la relació fràgil entre l'ésser humà i el món que habita. A través d'un llenguatge simbòlic, el film evoca la transformació dels ecosistemes marins i l'empremta de l'activitat humana.

Una pieza experimental y contemplativa que explora la frágil relación entre el ser humano y el mundo que habita. A través de un lenguaje simbólico, el film evoca la transformación de los ecosistemas marinos y la huella de la actividad humana.

An experimental and contemplative work exploring the fragile relationship between human beings and the world they inhabit. Through symbolic language, the film evokes the transformation of marine ecosystems and the impact of human activity.

SIDERIUS

Sofia Villarosa Coruña
PHL | 2026 | 4 min

A partir d'una idea senzilla i poderosa, el curt trenca la frontera entre humans i aus per parlar dels vincles que compartim. Una proposta emocional i metafòrica sobre pertinença, ecosistema i sensibilització ambiental.

A partir de una idea sencilla y poderosa, el corto rompe la frontera entre humanos y aves para hablar de los vínculos que compartimos. Una propuesta emocional y metafórica sobre pertenencia, ecosistema y sensibilización ambiental.

Built on a simple yet powerful idea, the short dissolves the boundary between humans and birds to explore the bonds we share. An emotional and metaphorical reflection on belonging, ecosystems and environmental awareness.

E-RIAL

Jhonattan Sarmiento
COL | 2025 | 5 min

En un planeta devastat pels residus tecnològics, una llavor es converteix en l'últim signe de vida. El curt reflexiona sobre la innovació, no com a amenaça, sinó com una eina que pot posar-se al servei de la regeneració ambiental.

En un planeta devastado por los residuos tecnológicos, una semilla se convierte en el último signo de vida. El corto reflexiona sobre la innovación, no como amenaza, sino como una herramienta que puede ponerse al servicio de la regeneración ambiental.

On a planet devastated by technological waste, a seed becomes the last sign of life. The short reflects on innovation not as a threat, but as a tool that can be placed at the service of environmental regeneration.

THE IMPERISHABLE

Chih Hao Shen
TWN | 2026 | 7 min

La permanència dels materials sintètics contrasta amb la fragilitat dels ecosistemes naturals. El film construeix una metàfora potent sobre la contaminació per plàstics, els residus persistents i la responsabilitat humana davant la crisi dels oceans.

La permanencia de los materiales sintéticos contrasta con la fragilidad de los ecosistemas naturales. El film construye una potente metáfora sobre la contaminación por plásticos, los residuos persistentes y la responsabilidad humana ante la crisis de los océanos.

The permanence of synthetic materials contrasts with the fragility of natural ecosystems. The film creates a powerful metaphor about plastic pollution, persistent waste and human responsibility in the face of the ocean crisis.

IRIDESCENCE

Adrien Lhoste
FRA | 2025 | 5 min

Una gota d'aigua protagonitza un viatge per un futur marcat per l'escassetat hídrica i el control corporatiu dels recursos. Amb ironia, el curt posa el focus en les persones més vulnerables i en els éssers vius exclosos del sistema.

Una gota de agua protagoniza un viaje por un futuro marcado por la escasez hídrica y el control corporativo de los recursos. Con ironía, el corto pone el foco en las personas más vulnerables y en los seres vivos excluidos del sistema.

A drop of water travels through a future shaped by water scarcity and corporate control of resources. With irony, the short focuses on the most vulnerable people and on living beings excluded from the system.

FULL NEST

Elena Walf
HRV/DEU | 2025 | 5 min

En ple hivern, el niu d'un esquirol s'omple d'objectes robats per protegir-se del fred. Quan una inundació obliga els animals del bosc a refugiar-se a la granja de la Lena, l'esquirol descobreix que compartir pot ser la millor manera de construir un veritable refugi.

En pleno invierno, el nido de una ardilla se llena de objetos robados para protegerse del frío. Cuando una inundación obliga a los animales del bosque a refugiarse en la granja de Lena, la ardilla descubre que compartir puede ser la mejor forma de construir un verdadero hogar.

In the depths of winter, a squirrel fills its nest with stolen objects to keep warm. When a flood forces the forest animals to seek shelter on Lena's farm, the squirrel discovers that sharing may be the best way to build a true home.

LIKE FRIEND, LIKE DEER

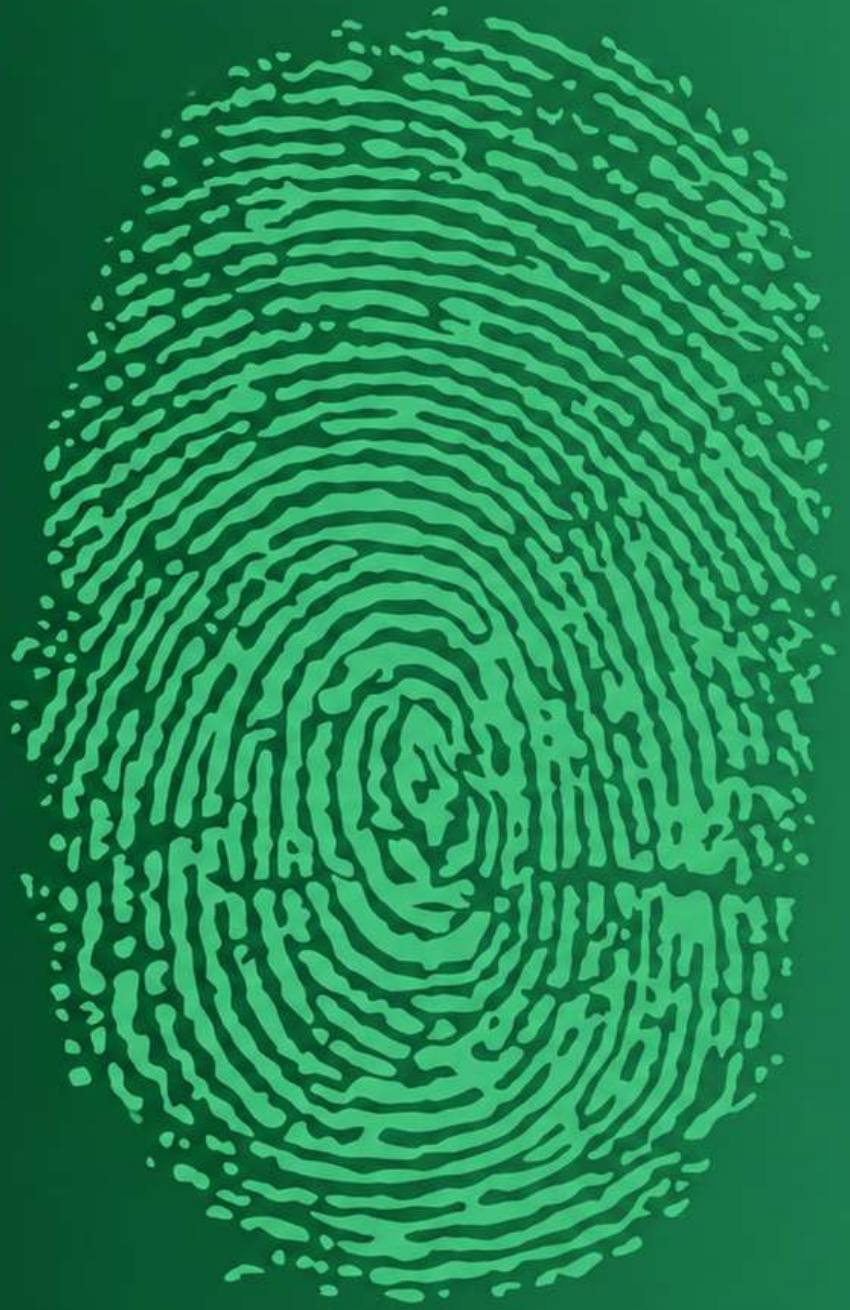
Malek Eghbali
IRN | 2025 | 13 min

Un guarda forestal mata un caçador furtiu en una situació límit. A partir d'aquest enfrontament, el curt explora els vincles invisibles entre humans, animals i territori, i planteja una reflexió sobre la violència, la protecció i la nostra relació amb la natura.

Un guarda forestal mata a un cazador furtivo en una situación límite. A partir de este enfrentamiento, el corto explora los vínculos invisibles entre humanos, animales y territorio, y propone una reflexión sobre la violencia, la protección y nuestra relación con la naturaleza.

A wildlife ranger kills an illegal hunter in a critical confrontation. Through this encounter, the short explores the invisible bonds between humans, animals and territory, reflecting on violence, protection and our relationship with nature.

ESTRENES ESPECIALS

ESTRENOS ESPECIALES | SPECIAL PREMIERES

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

CINEMA QUE DEIXA EMPREMTA

dues pel·lícules, dues mirades, una mateixa empremta

El cinema que ens convida a reflexionar sobre les nostres decisions i ens recorda que transformar el futur comença per comprendre el present.

El Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient SUNCINE ha defensat, des dels seus orígens, que el cinema ambiental és molt més que una finestra des de la qual observar el planeta. És una eina per generar coneixement, despertar emocions, fomentar el pensament crític i contribuir a transformar la nostra relació amb el món que habitem.

En la seva 33a edició, SUNCINE presenta dues projeccions especials fora de concurs que representen d'una manera especialment significativa aquesta filosofia: *The Lake*, d'Abby Ellis, i *Trash*, de Francesco Dafano i Luca Della Grotta.

Dues pel·lícules dels Estats Units i d'Itàlia, amb llenguatges cinematogràfics, públics i plantejaments molt diferents, però unides per una mateixa convicció: **el cinema ens pot ajudar a comprendre les conseqüències de les nostres accions i a reconèixer la nostra capacitat de canviar-les.**

Les Projeccions Especials permeten al Festival ampliar la mirada més enllà de la competició cinematogràfica, creant espais de trobada, reflexió i sensibilització ciutadana.

A *The Lake*, el documental ens confronta amb una emergència ambiental real i amb la complexitat de les decisions polítiques, científiques i socials necessàries per evitar una catàstrofe anunciada.

A *Trash*, l'animació converteix els residus en protagonistes d'una aventura que convida els més petits i les seves famílies a qüestionar la cultura d'un sol ús i a descobrir el valor dels recursos que consumim.

Una ens mostra què passa quan les decisions s'ajornen massa temps. L'altra ens ensenya que mai no és massa aviat per començar a prendre decisions diferents.

La primera apel·la a la responsabilitat col·lectiva. La segona sembra les bases d'una consciència ambiental des de la infància.

Totes dues demostren que l'empremta que deixem sobre el planeta també depèn de la nostra capacitat d'aprendre, comprendre i actuar.

Amb aquestes dues propostes, SUNCINE reafirma el seu compromís amb un cinema que no es limita a mostrar problemes, sinó que convida a imaginar solucions i a participar en la construcció d'un futur més sostenible.

Perquè el cinema que deixa empremta no s'acaba quan s'encenen els llums de la sala. El seu veritable recorregut comença quan allò que hem vist ens acompanya fora d'ella.

THE LAKE — L'empremta de les nostres decisions

Un llac que desapareix, milions de vides amenaçades i una pregunta que travessa fronteres: què fem quan coneixem les conseqüències dels nostres actes i encara som a temps de canviar-les?

La 33a edició de SUNCINE clou la programació a Calafell amb *The Lake*, el documental de la cineasta nord-americana Abby Ellis, reconegut amb el Premi Especial del Jurat a l'Impacte per al Canvi a Sundance 2026 i que compta amb Leonardo DiCaprio entre els seus productors executius.

La pel·lícula ens condueix fins al Gran Llac Salat d'Utah, un dels ecosistemes més singulars d'Amèrica del Nord, on el retrocés progressiu de les aigües amenaça la biodiversitat, l'equilibri ecològic i la vida de les comunitats que en depenen.

Durant dècades, l'extracció d'aigua, els canvis en els usos del territori i les transformacions ambientals han contribuït a alterar profundament aquest paisatge.

La desaparició progressiva de l'aigua no representa únicament la pèrdua d'un ecosistema. També pot deixar al descobert sediments amb substàncies potencialment perilloses, comprometre els hàbitats de nombroses espècies i transformar les condicions de vida de milions de persones.

Però *The Lake* no és només la història d'una catàstrofe ambiental anunciada.

És, sobretot, la història de qui es nega a acceptar-la.

L'empremta del coneixement: quan la ciència s'ha de convertir en acció

A través de la microbiòloga Bonnie Baxter, l'ecòleg Ben Abbott i el comissionat del Gran Llac Salat Brian Steed, la pel·lícula ens introdueix en una lluita que es desenvolupa lluny dels grans gestos heroics.

La seva feina consisteix a investigar, explicar, convèncer, negociar i trobar camins per transformar les advertències científiques en decisions concretes.

Abby Ellis construeix un relat on la ciència, la política, les creences i els interessos econòmics conviuen en un escenari d'enorme complexitat.

Els protagonistes coneixen les conseqüències de la crisi, però aquest coneixement, per si sol, no garanteix que es produeixin els canvis necessaris.

La pel·lícula planteja així una reflexió molt contemporània: per què és tan difícil actuar fins i tot quan disposem de prou informació per comprendre un problema?

Una pregunta que travessa les fronteres d'Utah i connecta amb nombrosos reptes ambientals del nostre temps.

La crisi climàtica, la pèrdua de biodiversitat, la gestió de l'aigua i la transformació dels nostres models productius comparteixen una dificultat: la distància que massa sovint separa el coneixement científic de la capacitat de prendre decisions.

The Lake ens recorda que la sostenibilitat requereix investigació i recursos, però també diàleg, responsabilitat, voluntat política i compromís ciutadà.

Perquè conèixer una amenaça és important. Però decidir actuar davant seu és allò que en pot canviar el desenllaç.

L'empremta de Leonardo DiCaprio: amplificar les veus dels qui defensen el planeta

La participació de Leonardo DiCaprio com a productor executiu de *The Lake* connecta el documental amb una trajectòria de compromís ambiental en què el cinema ha tingut un paper significatiu.

Des de fa dècades, l'actor i productor ha utilitzat la seva projecció internacional per contribuir a donar visibilitat a qüestions com el canvi climàtic, la conservació de la biodiversitat i la protecció dels ecosistemes.

La participació en projectes com *Before the Flood* demostra el potencial de la indústria audiovisual per apropar els grans debats ambientals a públics internacionals.

A *The Lake*, aquesta vinculació contribueix a situar una crisi territorial concreta dins una conversa molt més àmplia sobre la responsabilitat de les nostres societats davant del deteriorament del planeta.

Però la veritable força de la pel·lícula rau en la mirada d'Abby Ellis i en les persones que protagonitzen la seva història.

Són elles qui investiguen, dialoguen, s'enfronten a obstacles i mantenen viva la possibilitat d'evitar el desastre.

El reconeixement rebut a Sundance, amb el Premi Especial del Jurat *Impact for Change*, posa precisament l'accent en aquesta capacitat de mostrar com les comunitats poden treballar plegades, fins i tot des de posicions diferents, per afrontar una amenaça compartida.

L'empremta de l'esperança: encara podem decidir

Hi ha documentals que ens confronten amb problemes aparentment irreversibles.

The Lake pertany també a una altra categoria: la de les pel·lícules que, sense amagar la gravetat de la situació, troben en el compromís humà una raó per mantenir viva l'esperança.

El seu relat no promet solucions fàcils ni presenta el futur com una certesa.

Ens recorda, més aviat, que la transformació exigeix perseverança i que les decisions col·lectives poden modificar el curs d'esdeveniments que semblaven inevitables.

Amb la seva projecció com a pel·lícula de cloenda a Calafell, SUNCINE proposa tancar la 33a edició amb una mirada cap al futur.

Una invitació a preguntar-nos quines conseqüències tindran les nostres decisions i quina responsabilitat volem assumir davant les generacions que vindran.

Perquè l'empremta que deixem no depèn únicament d'allò que fem. També depèn d'allò que decidim no fer.

Hi ha empremtes que anuncien la desaparició d'un paisatge. I n'hi ha d'altres que neixen de la voluntat de salvar-lo.

TRASH — L'empremta d'allò que deixem enrere

Una aventura d'animació que ens convida a descobrir que els residus no desapareixen quan deixem de veure'ls, i que les nostres decisions quotidianes poden canviar-ne el destí.

Cada dia utilitzem objectes que amb prou feines passen uns minuts a les nostres mans. Envasos, ampolles, embolcalls i altres productes que formen part de la nostra vida quotidiana i que, un cop utilitzats, desapareixen de la nostra vista.

Però què passa després? Què passa amb allò que llencem? On acaba el seu recorregut? I quina responsabilitat tenim sobre els residus que generem?

La 33a edició de SUNCINE troba a *Trash*, la pel·lícula italiana d'animació dirigida per Francesco Dafano i Luca Della Grotta, una oportunitat per acostar aquestes preguntes als públics més joves i a les seves famílies, fent servir l'humor, la imaginació i l'aventura com a eines d'educació ambiental.

La pel·lícula ens introdueix en un univers on els objectes abandonats prenen vida. Slim, una caixa de cartró deteriorada, ha perdut l'esperança de trobar una nova utilitat. Tanmateix, l'aparició d'Spark, una capseta, l'arrossega cap a una aventura a la recerca de

la llegendària Piràmide Màgica, un lloc on allò que ha estat rebutjat pot trobar una segona oportunitat.

Darrere aquesta història s'amaga una reflexió que connecta directament amb un dels grans reptes ambientals del nostre temps: **la cultura de fer servir i llençar i les seves conseqüències sobre el planeta.**

L'empremta d'allò que llencem: allò que no veiem també existeix

Una de les grans virtuts de *Trash* és la seva capacitat per canviar la nostra perspectiva sobre els residus.

Els objectes que normalment ignorem es converteixen en personatges amb emocions, expectatives i desitjos. Allò que consideràvem inútil pren protagonisme i ens obliga a observar d'una altra manera la nostra relació amb les coses.

Mitjançant la ficció, la pel·lícula introdueix conceptes com l'aprofitament dels recursos, la reutilització i el reciclatge, i demostra que fins i tot les qüestions ambientals més complexes es poden abordar des d'un llenguatge cinematogràfic proper i accessible.

Però el seu missatge també ens porta cap a una reflexió més profunda.

Durant massa temps hem associat el problema dels residus exclusivament a la manera de gestionar-los un cop generats. Tanmateix, la transformació comença molt abans: en les decisions de consum, en la tria dels productes i en la nostra capacitat d'evitar allò que no necessitem.

Perquè el millor residu és el que no arribem a generar.

Aquesta idea pren una rellevància especial quan parlem dels plàstics d'un sol ús, coneguts com a SUP (*Single-Use Plastics*), productes concebuts per a una utilització breu que poden deixar conseqüències ambientals duradores.

L'empremta dels plàstics d'un sol ús: petits gestos, grans conseqüències

Ampolles, gots, determinats envasos i embolcalls formen part d'una realitat quotidiana que sovint passa desapercebuda.

La seva comoditat i disponibilitat han contribuït a normalitzar hàbits de consum basats en l'ús immediat i el rebuig.

Tanmateix, quan aquests residus no es prevenen o gestionen adequadament, poden acabar abandonats en espais naturals, rius, costes i mars, i afectar els ecosistemes i les espècies que hi habiten.

La problemàtica dels SUP ens recorda que hi ha una diferència fonamental entre el temps durant el qual utilitzem un producte i l'empremta ambiental que pot deixar.

Davant d'aquesta realitat, l'educació i la sensibilització ciutadana són essencials per promoure un canvi d'hàbits.

Reduir el consum innecessari, prioritzar els productes reutilitzables i separar correctament els residus que no hem pogut evitar són accions que formen part d'una responsabilitat compartida.

Trash ens ofereix un punt de partida especialment valuós per transmetre aquests conceptes a les noves generacions.

Perquè comprendre què passa amb els residus significa també començar a preguntar-nos com podem evitar generar-los.

Del cinema a l'acció: una col·laboració per despertar consciència ambiental

En el marc de la seva 33a edició, SUNCINE, de la mà de l'**Agència de Residus de Catalunya i Ecoembes**, impulsa la conscienciació ciutadana sobre els residus, amb una atenció especial als plàstics d'un sol ús i a la necessitat de fomentar hàbits de consum més responsables.

Aquesta col·laboració respon a una convicció compartida: l'educació ambiental ha de ser una eina propera, participativa i capaç de connectar amb persones de totes les edats.

I el cinema constitueix un llenguatge extraordinari per aconseguir-ho.

Les projeccions familiars de *Trash* a Calafell i al CosmoCaixa Barcelona permeten acostar a infants i adults una reflexió sobre els residus des de l'emoció i l'entreteniment.

Una proposta que troba continuïtat en les activitats educatives del Festival, com el taller sobre residus organitzat al CosmoCaixa, on els participants poden experimentar, descobrir i reflexionar sobre noves maneres de relacionar-se amb els materials que utilitzem.

D'aquesta manera, SUNCINE proposa un recorregut educatiu que comença a la pantalla i continua a través de la participació.

Primer, el cinema desperta la curiositat. Després, l'experiència ajuda a transformar-la en coneixement i consciència.

No es tracta únicament d'explicar els problemes que generen els residus, sinó d'oferir a la ciutadania eines per comprendre'ls i reconèixer la seva capacitat d'actuar.

Una mirada transversal: moltes pel·lícules, una mateixa preocupació

La conscienciació sobre els residus i, especialment, sobre els plàstics d'un sol ús no es limita a una única pel·lícula o activitat dins de SUNCINE.

És una preocupació present en diferents seccions del Festival, que troba en el cinema múltiples maneres d'acostar-se a la ciutadania.

Documentals com *Homo Plastic*, de la Secció Ñ, ens confronten amb la dimensió global de la contaminació per plàstics.

OXYGÈNE, de la secció MIRADES, mostra el compromís dels qui treballen per retirar residus acumulats al Mediterrani.

A MONARCA Documental, *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière* explora com els plàstics recollits a les costes es poden transformar mitjançant la creació artística.

També l'animació, amb propostes com *The Imperishable*, contribueix a reflexionar sobre la persistència dels materials sintètics i les seves conseqüències sobre els ecosistemes.

Des de perspectives diferents, aquestes pel·lícules complementen el missatge de *Trash* i permeten abordar la problemàtica dels residus des de la investigació, la denúncia, la creativitat, l'emoció i l'educació.

No totes tracten específicament els plàstics d'un sol ús, però totes contribueixen a una reflexió més àmplia sobre els nostres models de consum, els residus que generem i la necessitat de reduir la pressió que exercim sobre el planeta.

D'aquesta manera, **SUNCINE converteix la programació en un espai transversal de sensibilització ambiental**, ampliant l'abast d'aquesta iniciativa a públics d'edats diferents.

Una aposta que, de la mà de l'Agència de Residus de Catalunya i Ecoembes, connecta el cinema amb l'educació ambiental i la participació ciutadana.

L'empremta de les noves generacions: aprendre avui per transformar demà

La infància ocupa un lloc fonamental en qualsevol procés de transformació ambiental.

Els hàbits que adquirim de petits condicionen la manera com consumim, ens relacionem amb els recursos i comprenem la nostra responsabilitat envers l'entorn.

Per això, acostar l'educació ambiental als infants a través del cinema significa molt més que transmetre coneixements. Significa despertar preguntes.

Per què utilitzem tants envasos? Podem donar una segona vida als objectes? Cal consumir i llençar contínuament? Què podem fer per generar menys residus?

L'animació permet plantejar aquestes qüestions sense recórrer a discursos alarmistes i afavoreix que els més petits desenvolupin reflexions pròpies i les comparteixin amb les seves famílies.

Trash és, en aquest sentit, una invitació a mirar el nostre entorn d'una altra manera.

I també un recordatori que la transformació ambiental necessita coneixement, però sobretot persones disposades a modificar els seus hàbits.

TRASH: l'empremta que volem deixar

Des dels seus orígens, SUNCINE ha defensat que el cinema ambiental ha de contribuir a generar coneixement, despertar emocions i promoure la participació ciutadana.

La col·laboració amb l'Agència de Residus de Catalunya i Ecoembes al voltant de la sensibilització sobre els residus SUP representa una aplicació concreta d'aquesta filosofia.

La pel·lícula ens convida a reflexionar sobre allò que llencem. Les activitats educatives ens permeten descobrir com actuar. I l'experiència compartida entre infants i adults contribueix a traslladar aquest aprenentatge a la vida quotidiana.

Perquè els canvis ambientals també comencen en les decisions més senzilles.

En un envàs que evitem utilitzar. En un objecte al qual donem una segona vida. En un residu que dipositem correctament. En una conversa que desperta una nova consciència.

Són petites empremtes que, multiplicades, poden contribuir a transformar la nostra relació amb el planeta.

Perquè volem deixar empremta en les consciències, no residus al planeta.

DUES PEL·LÍCULES, UNA MATEIXA RESPONSABILITAT

The Lake i *Trash* ens parlen de realitats aparentment molt diferents, però profundament connectades.

Una ens confronta amb les conseqüències que poden tenir dècades de decisions sobre un ecosistema i sobre les comunitats que en depenen.

L'altra ens recorda que les nostres accions quotidianes, per petites que semblin, també contribueixen a determinar el futur del planeta.

Una mostra la complexitat de transformar el coneixement científic en polítiques i compromisos col·lectius.

L'altra situa l'educació ambiental al centre d'una transformació que comença a la infància i s'estén a les famílies i a la societat.

Totes dues representen dues dimensions inseparables de la sostenibilitat: la responsabilitat de les institucions i la responsabilitat de la ciutadania.

Amb aquestes Projeccions Especials, SUNCINE vol demostrar que el cinema ambiental pot emocionar, entretenir, qüestionar i inspirar accions des de llenguatges i perspectives molt diferents.

Perquè protegir el planeta requereix decisions col·lectives, però també canvis individuals. Requereix coneixement, educació, compromís i capacitat per imaginar altres maneres de relacionar-nos amb l'entorn.

Hi ha pel·lícules que ens mostren l'empremta que estem deixant. I n'hi ha que ens ajuden a descobrir la que encara podem deixar.

Aquest és el cinema que SUNCINE vol impulsar.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

CINE QUE DEJA HUELLA

dos películas, dos miradas, una misma huella

El cine que nos invita a reflexionar sobre nuestras decisiones y nos recuerda que transformar el futuro comienza por comprender el presente.

El Festival Internacional de Cine del Medio Ambiente SUNCINE ha defendido, desde sus orígenes, que el cine ambiental es mucho más que una ventana desde la que observar el planeta. Es una herramienta para generar conocimiento, despertar emociones, fomentar el pensamiento crítico y contribuir a transformar nuestra relación con el mundo que habitamos.

En su 33.ª edición, SUNCINE presenta dos proyecciones especiales fuera de concurso que representan de manera especialmente significativa esta filosofía: *The Lake*, de Abby Ellis, y *Trash*, de Francesco Dafano y Luca Della Grotta.

Dos películas procedentes de Estados Unidos e Italia, con lenguajes cinematográficos, públicos y planteamientos muy diferentes, pero unidas por una misma convicción: **el cine puede ayudarnos a comprender las consecuencias de nuestras acciones y a reconocer nuestra capacidad para cambiarlas.**

Las Proyecciones Especiales permiten al Festival ampliar su mirada más allá de la competición cinematográfica, creando espacios para el encuentro, la reflexión y la sensibilización ciudadana.

En *The Lake*, el documental nos enfrenta a una emergencia ambiental real y a la complejidad de las decisiones políticas, científicas y sociales necesarias para evitar una catástrofe anunciada.

En *Trash*, la animación convierte los residuos en protagonistas de una aventura que invita a los más pequeños y a sus familias a cuestionar la cultura de usar y tirar y descubrir el valor de los recursos que consumimos.

Una nos muestra lo que sucede cuando las decisiones se posponen durante demasiado tiempo. La otra nos enseña que nunca es demasiado pronto para comenzar a tomar decisiones diferentes.

La primera apela a nuestra responsabilidad colectiva. La segunda siembra las bases de una conciencia ambiental desde la infancia.

Ambas demuestran que la huella que dejamos sobre el planeta también depende de nuestra capacidad para aprender, comprender y actuar.

Con estas dos propuestas, SUNCINE reafirma su compromiso con un cine que no se limita a mostrar problemas, sino que invita a imaginar soluciones y a participar en la construcción de un futuro más sostenible.

Porque el cine que deja huella no termina cuando se encienden las luces de la sala. Su verdadero recorrido comienza cuando aquello que hemos visto nos acompaña fuera de ella.

THE LAKE — La huella de nuestras decisiones

Un lago que desaparece, millones de vidas amenazadas y una pregunta que trasciende fronteras: ¿qué hacemos cuando conocemos las consecuencias de nuestros actos y todavía estamos a tiempo de cambiarlas?

La 33.ª edición de SUNCINE clausura su programación en Calafell con *The Lake*, el documental de la cineasta estadounidense Abby Ellis, reconocido con el Premio Especial del Jurado al Impacto para el Cambio en Sundance 2026 y que cuenta con Leonardo DiCaprio entre sus productores ejecutivos.

La película nos conduce hasta el Gran Lago Salado de Utah, uno de los ecosistemas más singulares de Norteamérica, cuyo progresivo retroceso amenaza la biodiversidad, el equilibrio ecológico y la vida de las comunidades que dependen de él.

Durante décadas, la extracción de agua, los cambios en los usos del territorio y las transformaciones ambientales han contribuido a alterar profundamente este paisaje.

La desaparición progresiva de las aguas no representa únicamente la pérdida de un ecosistema. También puede dejar al descubierto sedimentos que contienen sustancias potencialmente peligrosas, comprometer los hábitats de numerosas especies y transformar las condiciones de vida de millones de personas.

Pero *The Lake* no es solamente la historia de una catástrofe ambiental anunciada.

Es, sobre todo, la historia de quienes se niegan a aceptarla.

La huella del conocimiento: cuando la ciencia necesita convertirse en acción

A través de la microbióloga Bonnie Baxter, el ecólogo Ben Abbott y el comisionado del Gran Lago Salado Brian Steed, la película nos introduce en una lucha que se desarrolla lejos de los grandes gestos heroicos.

Su trabajo consiste en investigar, explicar, convencer, negociar y encontrar caminos para transformar las advertencias científicas en decisiones concretas.

Abby Ellis construye un relato donde la ciencia, la política, las creencias y los intereses económicos conviven en un escenario de enorme complejidad.

Los protagonistas conocen las consecuencias de la crisis, pero ese conocimiento, por sí solo, no garantiza que se produzcan los cambios necesarios.

La película plantea así una reflexión profundamente contemporánea: ¿por qué resulta tan difícil actuar incluso cuando disponemos de información suficiente para comprender un problema?

Una pregunta que trasciende las fronteras de Utah y conecta con numerosos desafíos ambientales de nuestro tiempo.

La crisis climática, la pérdida de biodiversidad, la gestión del agua y la transformación de nuestros modelos productivos comparten una dificultad: la distancia que con demasiada frecuencia existe entre el conocimiento científico y la capacidad de tomar decisiones.

The Lake nos recuerda que la sostenibilidad requiere investigación y recursos, pero también diálogo, responsabilidad, voluntad política y compromiso ciudadano.

Porque conocer una amenaza es importante. Pero decidir actuar frente a ella es lo que puede cambiar su desenlace.

La huella de Leonardo DiCaprio: amplificar las voces de quienes defienden el planeta

La participación de Leonardo DiCaprio como productor ejecutivo de *The Lake* conecta el documental con una trayectoria de compromiso ambiental en la que el cine ha desempeñado un papel significativo.

Desde hace décadas, el actor y productor ha utilizado su proyección internacional para contribuir a dar visibilidad a cuestiones como el cambio climático, la conservación de la biodiversidad y la protección de los ecosistemas.

Su participación en proyectos como *Before the Flood* demuestra el potencial que puede tener la industria audiovisual para acercar los grandes debates ambientales a públicos internacionales.

En *The Lake*, esa vinculación contribuye a situar una crisis territorial concreta dentro de una conversación mucho más amplia sobre la responsabilidad de nuestras sociedades frente al deterioro del planeta.

Pero la verdadera fuerza de la película reside en la mirada de Abby Ellis y en las personas que protagonizan su historia.

Son ellas quienes investigan, dialogan, se enfrentan a obstáculos y mantienen viva la posibilidad de evitar el desastre.

El reconocimiento recibido en Sundance, donde obtuvo el Premio Especial del Jurado *Impact for Change*, pone precisamente el acento en esa capacidad para mostrar cómo las comunidades pueden trabajar juntas, incluso desde posiciones diferentes, para afrontar una amenaza compartida.

La huella de la esperanza: todavía podemos decidir

Hay documentales que nos enfrentan a problemas aparentemente irreversibles.

The Lake pertenece también a otra categoría: la de aquellas películas que, sin ocultar la gravedad de la situación, encuentran en el compromiso humano una razón para mantener viva la esperanza.

Su relato no promete soluciones fáciles ni presenta el futuro como una certeza.

Nos recuerda, más bien, que la transformación exige perseverancia y que las decisiones colectivas pueden modificar el curso de acontecimientos que parecían inevitables.

Con su proyección como película de clausura en Calafell, SUNCINE propone cerrar su 33.ª edición con una mirada dirigida hacia el futuro.

Una invitación a preguntarnos qué consecuencias tendrán nuestras decisiones y qué responsabilidad queremos asumir ante las generaciones que vendrán.

Porque la huella que dejamos no depende únicamente de aquello que hacemos. También depende de aquello que decidimos no hacer.

Hay huellas que anuncian la desaparición de un paisaje. Y hay otras que nacen de la voluntad de salvarlo.

TRASH — La huella de aquello que dejamos atrás

Una aventura de animación que nos invita a descubrir que los residuos no desaparecen cuando dejamos de verlos, y que nuestras decisiones cotidianas pueden cambiar su destino.

Cada día utilizamos objetos que apenas permanecen unos minutos en nuestras manos. Envases, botellas, envoltorios y otros productos que forman parte de nuestra vida cotidiana y que, una vez utilizados, desaparecen de nuestra vista.

Pero ¿qué sucede después? ¿Qué ocurre con aquello que desechamos? ¿Dónde termina su recorrido? ¿Y qué responsabilidad tenemos sobre los residuos que generamos?

La 33.ª edición de SUNCINE encuentra en *Trash*, la película italiana de animación dirigida por Francesco Dafano y Luca Della Grotta, una oportunidad para acercar estas preguntas a los públicos más jóvenes y a sus familias, utilizando el humor, la imaginación y la aventura como herramientas de educación ambiental.

La película nos introduce en un universo donde los objetos abandonados cobran vida. Slim, una caja de cartón deteriorada, ha perdido la esperanza de encontrar una nueva utilidad. Sin embargo,

la aparición de Spark, una pequeña caja, lo arrastra hacia una aventura en busca de la legendaria Pirámide Mágica, un lugar donde aquello que ha sido desechado puede encontrar una segunda oportunidad.

Detrás de esta historia se esconde una reflexión que conecta directamente con uno de los grandes desafíos ambientales de nuestro tiempo: **la cultura de usar y tirar y sus consecuencias sobre el planeta.**

La huella de lo que desechamos: aquello que no vemos también existe

Una de las grandes virtudes de *Trash* es su capacidad para cambiar nuestra perspectiva sobre los residuos.

Los objetos que normalmente ignoramos se convierten en personajes con emociones, expectativas y deseos. Aquello que considerábamos inútil adquiere protagonismo y nos obliga a observar de manera diferente nuestra relación con las cosas.

Mediante la ficción, la película introduce conceptos como el aprovechamiento de los recursos, la reutilización y el reciclaje, demostrando que incluso las cuestiones ambientales más complejas pueden abordarse desde un lenguaje cinematográfico cercano y accesible.

Pero su mensaje también nos conduce hacia una reflexión más profunda.

Durante demasiado tiempo hemos asociado el problema de los residuos exclusivamente a la manera de gestionarlos una vez generados. Sin embargo, la transformación comienza mucho antes: en nuestras decisiones de consumo, en la elección de los productos y en nuestra capacidad para evitar aquello que no necesitamos.

Porque el mejor residuo es aquel que no llegamos a generar.

Esta idea adquiere especial relevancia cuando hablamos de los plásticos de un solo uso, conocidos como SUP (*Single-Use Plastics*), productos concebidos para una utilización breve que pueden dejar consecuencias ambientales duraderas.

La huella de los plásticos de un solo uso: pequeños gestos, grandes consecuencias

Botellas, vasos, determinados envases y envoltorios forman parte de una realidad cotidiana que con frecuencia pasa inadvertida.

Su comodidad y disponibilidad han contribuido a normalizar hábitos de consumo basados en la utilización inmediata y el descarte.

Sin embargo, cuando estos residuos no se previenen o gestionan adecuadamente, pueden terminar abandonados en espacios naturales, ríos, costas y mares, afectando a los ecosistemas y a las especies que los habitan.

La problemática de los SUP nos recuerda que existe una diferencia fundamental entre el tiempo durante el cual utilizamos un producto y la huella ambiental que puede dejar.

Frente a esta realidad, la educación y la sensibilización ciudadana resultan esenciales para promover un cambio de hábitos.

Reducir el consumo innecesario, priorizar los productos reutilizables y separar correctamente los residuos que no hemos podido evitar son acciones que forman parte de una responsabilidad compartida.

Trash nos ofrece un punto de partida especialmente valioso para trasladar estos conceptos a las nuevas generaciones.

Porque comprender qué ocurre con los residuos significa también empezar a preguntarnos cómo podemos evitar generarlos.

Del cine a la acción: una colaboración para despertar conciencia ambiental

En el marco de su 33.ª edición, SUNCINE, de la mano de la **Agència de Residus de Catalunya y Ecoembes**, impulsa la concienciación ciudadana sobre los residuos, prestando especial atención a los plásticos de un solo uso y a la necesidad de fomentar hábitos de consumo más responsables.

Esta colaboración responde a una convicción compartida: la educación ambiental debe ser una herramienta cercana, participativa y capaz de conectar con personas de todas las edades.

Y el cine constituye un lenguaje extraordinario para conseguirlo.

Las proyecciones familiares de *Trash* en Calafell y CosmoCaixa Barcelona permiten acercar a niños y adultos una reflexión sobre los residuos desde la emoción y el entretenimiento.

Una propuesta que encuentra continuidad en las actividades educativas del Festival, como el taller sobre residuos organizado en CosmoCaixa, donde los participantes pueden experimentar, descubrir y reflexionar sobre nuevas maneras de relacionarse con los materiales que utilizamos.

De esta manera, SUNCINE propone un recorrido educativo que comienza en la pantalla y continúa a través de la participación.

Primero, el cine despierta la curiosidad. Después, la experiencia ayuda a transformar esa curiosidad en conocimiento y conciencia.

No se trata únicamente de explicar los problemas que generan los residuos, sino de ofrecer a la ciudadanía herramientas para comprenderlos y reconocer su capacidad para actuar.

Una mirada transversal: muchas películas, una misma preocupación

La concienciación sobre los residuos y, especialmente, sobre los plásticos de un solo uso no se limita a una única película o actividad dentro de SUNCINE.

Es una preocupación presente en diferentes secciones del Festival, que encuentra en el cine múltiples maneras de acercarse a la ciudadanía.

Documentales como *Homo Plastic*, de la Sección Ñ, nos enfrentan a la dimensión global de la contaminación por plásticos.

OXYGÈNE, de la sección MIRADES, muestra el compromiso de quienes trabajan para retirar residuos acumulados en el Mediterráneo.

En MONARCA Documental, *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière* explora cómo los plásticos recogidos en las costas pueden transformarse mediante la creación artística.

También la animación, con propuestas como *The Imperishable*, contribuye a reflexionar sobre la persistencia de los materiales sintéticos y sus consecuencias sobre los ecosistemas.

Desde perspectivas diferentes, estas películas complementan el mensaje de *Trash* y permiten abordar la problemática de los residuos desde la investigación, la denuncia, la creatividad, la emoción y la educación.

No todas tratan específicamente los plásticos de un solo uso, pero todas contribuyen a una reflexión más amplia sobre nuestros modelos de consumo, los residuos que generamos y la necesidad de reducir nuestra presión sobre el planeta.

De esta manera, **SUNCINE convierte su programación en un espacio transversal de sensibilización ambiental**, ampliando el alcance de esta iniciativa a públicos de diferentes edades.

Una apuesta que, de la mano de la Agència de Residus de Catalunya y Ecoembes, conecta el cine con la educación ambiental y la participación ciudadana.

La huella de las nuevas generaciones: aprender hoy para transformar mañana

La infancia ocupa un lugar fundamental en cualquier proceso de transformación ambiental.

Los hábitos que adquirimos desde pequeños condicionan nuestra manera de consumir, de relacionarnos con los recursos y de comprender nuestra responsabilidad hacia el entorno.

Por eso, acercar la educación ambiental a los niños a través del cine significa mucho más que transmitir conocimientos. Significa despertar preguntas.

¿Por qué utilizamos tantos envases? ¿Podemos dar una segunda vida a los objetos? ¿Es necesario consumir y desechar continuamente? ¿Qué podemos hacer para generar menos residuos?

La animación permite plantear estas cuestiones sin recurrir a discursos alarmistas, favoreciendo que los más pequeños desarrollen sus propias reflexiones y las compartan con sus familias.

Trash es, en este sentido, una invitación a mirar nuestro entorno de otra manera.

Y también un recordatorio de que la transformación ambiental necesita conocimiento, pero sobre todo necesita personas dispuestas a modificar sus hábitos.

TRASH: la huella que queremos dejar

Desde sus orígenes, SUNCINE ha defendido que el cine ambiental debe contribuir a generar conocimiento, despertar emociones y promover la participación ciudadana.

La colaboración con la Agència de Residus de Catalunya y Ecoembes en torno a la sensibilización sobre los residuos SUP representa una aplicación concreta de esta filosofía.

La película nos invita a reflexionar sobre aquello que desechamos. Las actividades educativas nos permiten descubrir cómo actuar. Y la experiencia compartida entre niños y adultos contribuye a trasladar ese aprendizaje a nuestra vida cotidiana.

Porque los cambios ambientales también comienzan en las decisiones más sencillas.

En un envase que evitamos utilizar. En un objeto al que damos una segunda vida. En un residuo que depositamos correctamente. En una conversación que despierta una nueva conciencia.

Son pequeñas huellas que, multiplicadas, pueden contribuir a transformar nuestra relación con el planeta.

Porque queremos dejar huella en las conciencias, no residuos en el planeta.

DOS PELÍCULAS, UNA MISMA RESPONSABILIDAD

The Lake y *Trash* nos hablan de realidades aparentemente muy diferentes, pero profundamente conectadas.

Una nos enfrenta a las consecuencias que pueden tener décadas de decisiones sobre un ecosistema y sobre las comunidades que dependen de él.

La otra nos recuerda que nuestras acciones cotidianas, por pequeñas que parezcan, también contribuyen a determinar el futuro del planeta.

Una muestra la complejidad de transformar el conocimiento científico en políticas y compromisos colectivos.

La otra sitúa la educación ambiental en el centro de una transformación que comienza en la infancia y se extiende a las familias y a la sociedad.

Ambas representan dos dimensiones inseparables de la sostenibilidad: la responsabilidad de las instituciones y la responsabilidad de la ciudadanía.

Con estas Proyecciones Especiales, SUNCINE quiere demostrar que el cine ambiental puede emocionar, entretener, cuestionar e inspirar acciones desde lenguajes y perspectivas muy diferentes.

Porque proteger el planeta requiere decisiones colectivas, pero también cambios individuales. Requiere conocimiento, educación, compromiso y capacidad para imaginar otras maneras de relacionarnos con nuestro entorno.

Hay películas que nos muestran la huella que estamos dejando. Y hay películas que nos ayudan a descubrir la huella que todavía podemos dejar.

Ese es el cine que quiere impulsar SUNCINE.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

CINEMA THAT LEAVES A MARK

two films, two perspectives, one shared imprint

Cinema that invites us to reflect on our choices and reminds us that changing the future begins with understanding the present.

Since its beginnings, SUNCINE, the International Environmental Film Festival, has championed the belief that environmental cinema is much more than a window through which to observe the planet. It is a means of sharing knowledge, stirring emotions, encouraging critical thinking and helping transform our relationship with the world we inhabit.

For its 33rd edition, SUNCINE presents two special out-of-competition screenings that embody this philosophy in particularly meaningful ways: *The Lake*, by Abby Ellis, and *Trash*, by Francesco Dafano and Luca Della Grotta.

These two films, from the United States and Italy, have very different cinematic languages, audiences and approaches. Yet they share one conviction: **cinema can help us understand the consequences of our actions and recognise our power to change them.**

Special Screenings enable the Festival to broaden its scope beyond the competition, creating opportunities for encounters, reflection and public environmental awareness.

In *The Lake*, documentary cinema confronts us with a real environmental emergency and the complexity of the political, scientific and social decisions required to prevent an impending catastrophe.

In *Trash*, animation turns discarded objects into the heroes of an adventure that encourages children and their families to challenge our throwaway culture and discover the value of the resources we use.

One shows what happens when decisions are postponed for too long. The other teaches us that it is never too early to start making different choices.

The first appeals to our collective responsibility. The second lays the foundations for environmental awareness in childhood.

Both demonstrate that the imprint we leave on the planet also depends on our ability to learn, understand and act.

With these two films, SUNCINE reaffirms its commitment to cinema that goes beyond describing problems to encourage us to imagine solutions and take part in building a more sustainable future.

Because cinema that leaves a mark does not end when the lights come up. Its real journey begins when what we have seen stays with us outside the screening room.

THE LAKE — The imprint of our decisions

A disappearing lake, millions of lives at risk and a question that crosses borders: what do we do when we know the consequences of our actions and there is still time to change them?

SUNCINE closes its 33rd edition in Calafell with *The Lake*, a documentary by American filmmaker Abby Ellis. The film received the Sundance 2026 Special Jury Award for Impact for Change and counts Leonardo DiCaprio among its executive producers.

The film takes us to Utah's Great Salt Lake, one of North America's most distinctive ecosystems, where steadily receding waters threaten biodiversity, ecological balance and the lives of the communities that depend on it.

For decades, water extraction, changes in land use and environmental pressures have profoundly altered this landscape.

The lake's gradual disappearance is not simply the loss of an ecosystem. It can also expose sediments containing potentially hazardous substances, endanger habitats for numerous species and transform living conditions for millions of people.

But *The Lake* is not only the story of a foretold environmental disaster.

Above all, it is the story of people who refuse to accept it.

The imprint of knowledge: when science must become action

Through microbiologist Bonnie Baxter, ecologist Ben Abbott and Great Salt Lake Commissioner Brian Steed, the film draws us into a struggle far removed from grand heroic gestures.

Their work involves investigating, explaining, persuading, negotiating and finding ways to turn scientific warnings into concrete decisions.

Abby Ellis creates a narrative in which science, politics, beliefs and economic interests coexist in a situation of extraordinary complexity.

The protagonists understand the consequences of the crisis, yet knowledge alone cannot guarantee that the necessary changes will take place.

The film therefore poses a profoundly contemporary question: why is it so difficult to act even when we have enough information to understand a problem?

It is a question that reaches far beyond Utah and resonates with many of today's environmental challenges.

The climate crisis, biodiversity loss, water management and the transformation of production systems all share a challenge: the distance that too often separates scientific knowledge from the ability to make decisions.

The Lake reminds us that sustainability requires research and resources, but also dialogue, responsibility, political will and public commitment.

Understanding a threat matters. But choosing to act against it is what can change its outcome.

Leonardo DiCaprio's imprint: amplifying the voices of those defending the planet

Leonardo DiCaprio's involvement as an executive producer of *The Lake* connects the documentary to a longstanding environmental commitment in which cinema has played an important part.

For decades, the actor and producer has used his international profile to help draw attention to climate change, biodiversity conservation and the protection of ecosystems.

His involvement in projects such as *Before the Flood* illustrates the audiovisual industry's potential to bring major environmental debates to audiences worldwide.

In *The Lake*, that connection helps place a specific territorial crisis within a much wider conversation about our societies' responsibility for the deterioration of the planet.

Yet the film's real power lies in Abby Ellis's vision and in the people whose stories it tells.

They are the ones who investigate, talk, confront obstacles and keep alive the possibility of preventing disaster.

The recognition the film received at Sundance, with the *Impact for Change* Special Jury Award, highlights precisely this ability to show how communities can work together, even from different positions, to address a shared threat.

The imprint of hope: we can still choose

Some documentaries confront us with problems that seem irreversible.

The Lake also belongs to another category: films that, without concealing the gravity of the situation, find in human commitment a reason to keep hope alive.

Its story promises no easy solutions and presents no certain future.

Instead, it reminds us that change demands perseverance and that collective decisions can alter the course of events once thought inevitable.

By choosing the film to close the Festival in Calafell, SUNCINE ends its 33rd edition with a perspective directed towards the future.

It is an invitation to ask what consequences our decisions will have and what responsibility we want to assume towards generations yet to come.

Because the imprint we leave does not depend only on what we do. It also depends on what we decide not to do.

Some imprints herald the disappearance of a landscape. Others are born from the determination to save it.

TRASH — The imprint of what we leave behind

An animated adventure that invites us to discover that waste does not disappear when it leaves our sight, and that our everyday choices can change its fate.

Every day we use objects that remain in our hands for only a few minutes: containers, bottles, wrappers and other products that are part of everyday life and vanish from sight once they have served their purpose.

But what happens next? Where does everything we throw away go? What path does it follow? And what responsibility do we bear for the waste we create?

In its 33rd edition, SUNCINE finds in *Trash*, the Italian animated film directed by Francesco Dafano and Luca Della Grotta, an opportunity to bring these questions to younger audiences and their families through humour, imagination and adventure as tools for environmental education.

The film takes us into a world where abandoned objects come to life. Slim, a battered cardboard box, has lost hope of ever being useful again. But the arrival of Spark, a small box, draws him into an adventure in search of the legendary Magic Pyramid, a place where discarded things may be given a second chance.

Behind the adventure lies a reflection directly connected to one of the great environmental challenges of our time: **our throwaway culture and its consequences for the planet.**

The imprint of what we discard: what we cannot see still exists

One of *Trash*'s greatest strengths is its ability to change how we look at waste.

Objects we usually ignore become characters with emotions, hopes and desires. What once seemed worthless takes centre stage and forces us to see our relationship with things in a different light.

Through fiction, the film introduces the responsible use of resources, reuse and recycling, showing that even complex environmental issues can be explored through accessible and engaging storytelling.

But the film also leads us to a deeper reflection.

For too long, we have treated waste as a problem concerned only with what happens after it is generated. Yet change begins much earlier: in our purchasing decisions, in the products we choose and in our ability to avoid what we do not need.

Because the best waste is the waste we never produce.

This is particularly relevant to single-use plastics, known as SUPs (*Single-Use Plastics*): products designed to be used briefly that may leave long-lasting environmental consequences.

The imprint of single-use plastics: small gestures, lasting consequences

Bottles, cups, certain containers and wrappers are so familiar in everyday life that they often go unnoticed.

Their convenience and availability have helped normalise habits based on immediate use and disposal.

Yet when this waste is not prevented or managed properly, it can end up abandoned in natural areas, rivers, coastlines and seas, damaging ecosystems and the species that live there.

Single-use plastics remind us of the fundamental difference between the short time we use a product and the environmental imprint it can leave.

Faced with this reality, education and public awareness are essential to encourage a change in habits.

Reducing unnecessary consumption, choosing reusable products and sorting correctly the waste we cannot avoid are all part of our shared responsibility.

Trash offers a particularly valuable starting point for bringing these ideas to new generations.

Because understanding what happens to waste also means beginning to ask how we can avoid producing it in the first place.

From cinema to action: a partnership to raise environmental awareness

As part of its 33rd edition, SUNCINE, together with the **Agència de Residus de Catalunya (Catalan Waste Agency) and Ecoembes**, promotes public awareness of waste, with particular attention to single-use plastics and the need to encourage more responsible consumption habits.

This partnership reflects a shared conviction: environmental education should be accessible, participatory and able to connect with people of all ages.

Cinema is an extraordinary language for achieving that goal.

Family screenings of *Trash* in Calafell and at CosmoCaixa Barcelona invite children and adults to reflect on waste through emotion and entertainment.

The initiative continues through the Festival's educational activities, including a waste-themed workshop at CosmoCaixa, where participants can experiment, discover and explore new ways of relating to the materials we use.

In this way, SUNCINE proposes an educational journey that begins on the screen and continues through participation.

First, cinema awakens curiosity. Then experience helps turn that curiosity into knowledge and awareness.

The aim is not only to explain the problems caused by waste, but also to give people the tools to understand them and recognise their ability to act.

A cross-cutting perspective: many films, one shared concern

Raising awareness about waste, particularly single-use plastics, is not confined to one film or activity at SUNCINE.

The issue runs through several Festival sections, and cinema offers many ways to bring it closer to the public.

Documentaries such as *Homo Plastic*, in the Ñ Section, confront us with the global scale of plastic pollution.

OXYGÈNE, in the MIRADES section, follows people committed to removing accumulated waste from the Mediterranean Sea.

In MONARCA Documentary, *Plasticienne, un portrait de Sixtine Sévrière* explores how plastic collected on coastlines can be transformed through artistic creation.

Animation, too, with works such as *The Imperishable*, invites us to reflect on the persistence of synthetic materials and their effects on ecosystems.

From different perspectives, these films complement the message of *Trash* and explore waste through investigation, exposure, creativity, emotion and education.

Not all deal specifically with single-use plastics, but all contribute to a wider reflection on our consumption patterns, the waste we generate and the need to reduce our pressure on the planet.

In this way, **SUNCINE turns its programme into a cross-cutting space for environmental awareness**, broadening the reach of the initiative to audiences of different ages.

Working alongside the Catalan Waste Agency and Ecoembes, the Festival links cinema with environmental education and public participation.

The imprint of new generations: learning today to transform tomorrow

Children have a fundamental role in any process of environmental transformation.

The habits we acquire when young shape how we consume, relate to resources and understand our responsibility towards our surroundings.

That is why bringing environmental education to children through cinema means much more than sharing knowledge. It means prompting questions.

Why do we use so much packaging? Can we give objects a second life? Do we really need to consume and discard constantly? What can we do to produce less waste?

Animation allows such questions to be explored without alarmist messages, encouraging children to develop their own reflections and share them with their families.

In this sense, *Trash* invites us to look at the world around us differently.

It also reminds us that environmental transformation requires knowledge, but above all people willing to change their habits.

TRASH: the imprint we want to leave

From its origins, SUNCINE has believed that environmental cinema should help share knowledge, stir emotions and encourage public participation.

Its partnership with the Catalan Waste Agency and Ecoembes to raise awareness of single-use plastic waste puts this philosophy into practice.

The film invites us to reflect on what we throw away. The educational activities help us discover how to act. And the shared experience of children and adults helps bring that learning into everyday life.

Because environmental change also begins with the simplest choices.

A container we choose not to use. An object we give a second life. A piece of waste we dispose of correctly. A conversation that awakens a new awareness.

These are small imprints that, together, can help transform our relationship with the planet.

Because we want to leave a mark on people's minds, not waste on the planet.

TWO FILMS, ONE SHARED RESPONSIBILITY

The Lake and *Trash* explore realities that may seem very different, yet are profoundly connected.

One confronts us with the consequences that decades of decisions can have for an ecosystem and for the communities that depend on it.

The other reminds us that our daily actions, however small they may seem, also help shape the planet's future.

One reveals the complexity of turning scientific knowledge into policies and collective commitments.

The other places environmental education at the heart of a transformation that begins in childhood and spreads to families and society.

Together they represent two inseparable dimensions of sustainability: institutional responsibility and public responsibility.

Through these Special Screenings, SUNCINE aims to show that environmental cinema can move, entertain, challenge and inspire action through very different languages and perspectives.

Because protecting the planet requires collective decisions as well as individual changes. It requires knowledge, education, commitment and the imagination to find new ways of relating to our surroundings.

Some films show us the imprint we are leaving. Others help us discover the imprint we can still leave.

This is the cinema SUNCINE seeks to champion.

TRASH. LA LEYENDA DE LA PIRÁMIDE MÁGICA / TRASH

Francesco Dafano, Luca Della Grotta
ITA | 2020 | 88 min | Animació

"Flaco, una caixa de cartró abandonada, viu amagada en un mercat amb Burbujas, una ampolla de refresc, i altres residus que intenten escapar de les màquines de neteja. Flaco ja no creu en la llegenda d'una piràmide màgica on els objectes rebutjats poden tenir una segona vida, fins que coneix Rayo, una petita caixa que el convenç d'emprendre una aventura que demostrarà que qualsevol residu pot tornar a ser útil."

"Flaco, una caja de cartón abandonada, vive escondida en un mercado junto a Burbujas, una botella de refresco, y otros residuos que intentan escapar de las máquinas de limpieza. Flaco ya no cree en la leyenda de una pirámide mágica donde los objetos desechados pueden tener una segunda vida, hasta que conoce a Rayo, una pequeña caja que lo convence de emprender una aventura que demostrará que cualquier residuo puede volver a ser útil."

"Flaco, a discarded cardboard box, lives hidden in a market with Bubbles, a soft-drink bottle, and other pieces of waste trying to escape the cleaning machines. Flaco no longer believes in the legend of a magical pyramid where discarded objects can be given a second life, until he meets Rayo, a small box who leads him on an adventure that shows how every piece of waste can become useful again."

THE LAKE

Abby Ellys
USA | 2026 | 96 min

"El Gran Llac Salat d'Utah s'acosta al col·lapse ecològic. Dos científics i una persona vinculada al món polític lluiten contra rellotge per evitar la catàstrofe. Un documental sobre el destí compartit d'un ecosistema amenaçat i els milions de persones que en depenen."

"El Gran Lago Salado de Utah se acerca al colapso ecológico. Dos científicos y una persona vinculada al mundo político luchan contrarreloj para evitar la catástrofe. Un documental sobre el destino compartido de un ecosistema amenazado y los millones de personas que dependen de él."

"Utah's Great Salt Lake is nearing ecological collapse. Two scientists and a political insider race against time to avert disaster. A documentary about the intertwined fate of a threatened ecosystem and the millions of people who depend on it."

SUNCINE PRO

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

DEL DISCURS A L'ACCIÓ

DE LES PARAULES A L'EMPREMTA

Produir amb responsabilitat. Explicar històries que transformen.

La mínima empremta ecològica. La màxima empremta social.

Durant anys, SUNCINE – Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient ha impulsat un compromís que va molt més enllà de l'exhibició cinematogràfica: contribuir a fer que la sostenibilitat formi part de la mateixa manera de fer cinema.

Des del 2017, el Festival desenvolupa un programa continuat de trobades professionals, activitats formatives i aliances amb institucions, universitats i agents del sector. El seu propòsit ha estat introduir criteris ambientals, socials i ètics en totes les baules de la indústria audiovisual: des de la formació i el desenvolupament d'un projecte fins al rodatge, la postproducció, la distribució, l'exhibició i els esdeveniments culturals.

Al llarg d'aquest recorregut hem parlat de reduir emissions, optimitzar els desplaçaments, consumir menys recursos, evitar residus i adoptar pràctiques de producció responsable. Hem compartit guies, experiències i eines. Hem obert espais perquè les persones que creen, produeixen i exhibeixen cinema es reconeguin com a part d'una mateixa cadena de responsabilitats.

Però aquesta feina també ens ha portat a una convicció: **la sostenibilitat no pot instal·lar-se indefinidament en el discurs. Ha arribat el moment de demostrar-la a la pràctica.**

I hi ha una segona dimensió que no podem oblidar. No n'hi ha prou de reduir l'empremta ambiental de les nostres produccions. També ens hem de preguntar quina empremta deixen les seves històries en la societat. Una pel·lícula es pot produir de manera responsable i, alhora, inspirar nous coneixements, noves converses i noves maneres d'actuar.

Aquesta és l'evolució que proposa SUNCINE: **reduir al mínim l'empremta ecològica de l'audiovisual i multiplicar-ne la capacitat de generar una empremta social positiva.**

DEL DEBAT A L'ACCIÓ: UNA TRAJECTÒRIA QUE EVOLUCIONA

El camí va començar amb taules de treball al costat d'entitats de la indústria audiovisual catalana, com PAC, l'Observatori de la Producció Audiovisual i la Coordinadora de Festivals de Catalunya. Les primeres trobades van abordar l'impacte dels rodatges, el *green shooting* i la responsabilitat ambiental dels festivals i esdeveniments.

La col·laboració amb la Universitat de Barcelona va permetre fer un pas fonamental: a partir del 2019 es van incorporar continguts sobre producció sostenible a la formació obligatòria de Comunicació Audiovisual. La sostenibilitat començava a entendre's com una competència professional, i no només com una qüestió de sensibilització.

En els anys següents, SUNCINE va continuar treballant amb especialistes en rodatges sostenibles, film commissions, professionals de la producció, eco managers i responsables d'esdeveniments. El 2024, la jornada *Formació + Networking: la sostenibilitat en l'ecosistema de la indústria del cinema*, impulsada amb la col·laboració de l'ICAA i el Ministeri de Cultura, va reunir representants de les diferents baules de l'audiovisual per avançar cap a una visió realment integral.

El 2025 s'hi va afegir una pregunta imprescindible: la sostenibilitat neix d'una convicció o s'està convertint en una simple exigència administrativa? La reflexió sobre l'ètica va posar l'accent en la coherència entre allò que diem i allò que fem, en la transparència i en el rebuig del *greenwashing*.

Aquest recorregut no s'abandona: es transforma. **Ara el repte consisteix a aplicar les mesures, avaluar-ne els resultats, compartir les dificultats i aprendre d'experiències verificables.**

LA DOBLE EMPREMTA DEL CINEMA: COM EL FEM I QUÈ ACONSEGUIM EXPLICAR

La indústria audiovisual disposa d'instruments per planificar rodatges amb menys impacte: mobilitat responsable, estalvi energètic, compres de proximitat, reducció de materials, prevenció de residus i mesurament d'emissions. L'important ja no és enumerar aquestes possibilitats, sinó incorporar-les a la feina quotidiana i comprovar quines s'han aplicat realment.

Però la responsabilitat del cinema tampoc no s'acaba quan finalitza el rodatge. Les seves històries poden esdevenir eines per acostar la ciència a la ciutadania, fer visibles conflictes, obrir preguntes i estimular canvis.

La sostenibilitat d'una obra té, per tant, dues dimensions inseparables: **l'empremta que genera quan es produeix i l'empremta positiva que pot deixar quan es troba amb el públic.**

No es tracta de mesurar-les totes dues amb una mateixa xifra, ni d'utilitzar el possible impacte social com a excusa per ignorar l'ambiental. Es tracta d'assumir tots dos compromisos amb rigor: reduir tant com sigui possible els impactes de la producció i treballar perquè el missatge arribi, emocioni, informi i perduri.

LA KASETA I FIRE WINE: LA COHERÈNCIA TAMBÉ ES PRODUEIX

Una productora que entén la sostenibilitat com a part de la seva manera de crear, i no únicament com el tema dels continguts que desenvolupa, ofereix una oportunitat especialment valuosa per explicar aquest canvi d'etapa.

La Kaseta Ideas Factory, amb seu a Vic, parteix d'una filosofia que vincula comunicació, justícia social i respecte pels territoris. La productora defensa que el seu compromís ambiental no és un afegit, sinó una conseqüència de la responsabilitat envers les persones i els indrets on neixen i es roden les històries.

Aquesta visió ha tingut una aplicació pràctica. El seu programa *Kanviem?*, produït per a 3Cat, va obtenir la certificació ambiental GREEN FILM. Durant una jornada de SUNCINE el 2024, David Fontseca, responsable de La Kaseta, va explicar la revisió dels procediments interns, les alternatives de transport per reduir impactes i el càlcul de l'empremta ambiental amb assessorament especialitzat.

No són idees abstractes, sinó decisions que afecten l'organització d'una producció. I, precisament per això, són experiències de les quals altres professionals poden aprendre.

El 2026, SUNCINE es retroba amb La Kaseta a través del documental *Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention*, una història que explora el paper de les vinyes i dels paisatges agrícoles en mosaic com a aliats en la prevenció dels grans incendis forestals.

La pel·lícula ens convida a comprendre el territori des d'una perspectiva diferent. Davant la idea que els incendis són únicament una amenaça que arriba de fora, mostra com la gestió del paisatge, l'activitat agrícola i el coneixement compartit poden contribuir a crear entorns més resilients.

Tanmateix, la proposta professional del Festival no es limita a analitzar allò que apareix a la pantalla. **Volem mirar també darrere la càmera.**

A partir de *Fire Wine*, l'equip de La Kaseta compartirà el recorregut real de la producció: la idea inicial, la construcció del relat, la col·laboració amb científics, viticultors i comunitats, les decisions de finançament, el rodatge, el muntatge i la circulació de l'obra. També abordarà com combinar rigor científic, personatges i emoció sense convertir una iniciativa europea o institucional en un contingut merament corporatiu.

La sessió obrirà igualment un espai per examinar com es traslladen els principis de sostenibilitat a la pràctica audiovisual, quines decisions es poden documentar i quines continuen sent un repte. La certificació de *Kanviem?* acredita una experiència prèvia de la productora; les mesures específiques de *Fire Wine* s'hauran d'explicar a partir del seu propi procés de producció.

Perquè no n'hi ha prou d'explicar històries sobre sostenibilitat. La coherència real consisteix a preguntar-nos també com les produïm.

LA UNIVERSITAT DE BARCELONA: FORMAR PER FER I TRANSFORMAR

La sessió adreçada especialment a estudiants de Comunicació Audiovisual de la Universitat de Barcelona permet tancar un cercle iniciat anys enrere. Si primer es tractava d'introduir la sostenibilitat en la formació, ara podem acostar als futurs professionals un cas real on conflueixen desenvolupament creatiu, producció, divulgació científica i responsabilitat ambiental.

Els estudiants podran descobrir com es transforma un problema complex en un relat amb identitat cinematogràfica; com es treballa amb especialistes i persones del territori; quines dificultats apareixen en produir una obra i quines decisions en condicionen la difusió i el possible impacte.

La sostenibilitat deixa així de presentar-se com una llista de recomanacions afegida al final d'un projecte. Passa a formar part de les preguntes que l'han d'acompanyar des de l'origen: per què expliquem aquesta història?, com la produirem?, a qui volem arribar? i quin canvi aspirem a inspirar?

El cineasta del futur haurà de saber explicar una bona història, produir-la amb responsabilitat i comprendre l'empremta que pot deixar en qui la descobreixi.

L'EMPREMTA DEL TERRITORI: JORNADES SOBRE CONSERVACIÓ DEL MEDI NATURAL

Entendre la natura és el primer pas per protegir-la.

La segona línia d'aquest compromís ens porta fora dels platós i dels espais professionals, cap als indrets on la sostenibilitat es converteix en una qüestió quotidiana per a la ciutadania.

Des del 2022, les Jornades sobre Conservació del Medi Natural, impulsades a la Seu d'Urgell, proposen un punt de trobada entre coneixement científic, gestió ambiental, divulgació i societat. Des del Pirineu, el territori esdevé un lloc privilegiat per comprendre els

grans reptes de la biodiversitat i la relació entre les persones i els ecosistemes.

Les Jornades parteixen d'una convicció senzilla: **no podem protegir allò que no coneixem.** Conservar no vol dir només preservar un paisatge; implica comprendre'n els processos, escoltar les persones que hi viuen i reconèixer tant les seves amenaces com les possibilitats d'actuar.

Compartir coneixement per despertar consciència

Investigadors, professionals de la conservació, gestors del territori i ciutadania aporten mirades complementàries. La ciència ajuda a explicar els processos que sostenen els ecosistemes. La gestió aporta l'experiència d'intervenir-hi. Les comunitats comparteixen el coneixement de qui conviu diàriament amb el paisatge.

L'objectiu és que aquest coneixement no quedi tancat en l'àmbit especialitzat. En compartir-lo, les preguntes sobre biodiversitat, conservació, canvis ambientals i futur poden esdevenir una conversa social i un estímul per a la participació.

Sensibilitzar no és només informar. És aconseguir que allò que sabem tingui significat per a les persones.

Des del Pirineu, preguntes que travessen fronteres

Com podem conservar un espai natural en un context de canvis accelerats? Com podem compatibilitzar la vida de les comunitats i la protecció dels ecosistemes? Què vol dir conviure amb la natura sense reduir-la a un recurs o a un paisatge que contemplem?

Són preguntes que sorgeixen de la Seu d'Urgell i del Pirineu, però que pertanyen a nombrosos territoris del planeta. Les Jornades ofereixen temps per escoltar, contrastar experiències i entendre que conservar requereix coneixement, diàleg i compromisos a llarg termini.

Conservar no és només protegir. Conservar també és entendre.

UNA MATEIXA EMPREMTA, DOS CAMINS PER TRANSFORMAR

Les activitats professionals sobre sostenibilitat audiovisual i les Jornades sobre Conservació del Medi Natural representen dues expressions d'una mateixa filosofia.

En un cas, SUNCINE treballa amb la indústria per impulsar processos més responsables i pel·lícules capaces de generar coneixement i un impacte social positiu. En l'altre, acosta la ciència i l'experiència del territori a la ciutadania per ampliar la consciència sobre la conservació de la natura.

Són camins diferents i profundament connectats. Perquè una societat més sostenible necessita professionals que actuïn amb responsabilitat, històries que inspirin canvis i ciutadans que comprenguin el valor d'allò que volem protegir.

Després d'anys de reflexió i formació, el pas següent és fer visibles els fets: menys distància entre les paraules i les decisions, més coherència entre allò que mostrem a la pantalla i la manera com ho produïm, i més oportunitats per transformar el coneixement en acció.

La nostra empremta no s'hauria de mesurar només per l'impacte que aconseguim reduir, sinó també pel coneixement que compartim, les consciències que despertem i els canvis que podem inspirar.

La mínima empremta ecològica. La màxima empremta social.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

DEL DISCURSO A LA ACCIÓN

DE LAS PALABRAS A LA HUELLA

Producir con responsabilidad. Contar historias que transforman.

La mínima huella ecológica. La máxima huella social.

Durante años, SUNCINE – Festival Internacional de Cine del Medio Ambiente ha impulsado un compromiso que va mucho más allá de la exhibición cinematográfica: contribuir a que la sostenibilidad forme parte de la propia manera de hacer cine.

Desde 2017, el Festival desarrolla un programa continuado de encuentros profesionales, actividades formativas y alianzas con instituciones, universidades y agentes del sector. Su propósito ha sido introducir criterios ambientales, sociales y éticos en todos los eslabones de la industria audiovisual: desde la formación y el desarrollo de un proyecto hasta el rodaje, la postproducción, la distribución, la exhibición y los eventos culturales.

Durante este recorrido hemos hablado de reducir emisiones, optimizar los desplazamientos, consumir menos recursos, evitar residuos y adoptar prácticas de producción responsable. Hemos compartido guías, experiencias y herramientas. Hemos abierto espacios para que quienes crean, producen y exhiben cine se reconozcan como parte de una misma cadena de responsabilidades.

Pero este trabajo también nos ha llevado a una convicción: **la sostenibilidad no puede instalarse indefinidamente en el discurso. Ha llegado el momento de demostrarla en la práctica.**

Y hay una segunda dimensión que no podemos olvidar. No basta con reducir la huella ambiental de nuestras producciones. También debemos preguntarnos qué huella dejan sus historias en la sociedad. Una película puede producirse de manera responsable y, al mismo tiempo, inspirar nuevos conocimientos, nuevas conversaciones y nuevas formas de actuar.

Esa es la evolución que propone SUNCINE: **reducir al mínimo la huella ecológica del audiovisual y multiplicar su capacidad de generar una huella social positiva.**

DEL DEBATE A LA ACCIÓN: UNA TRAYECTORIA QUE EVOLUCIONA

El camino comenzó con mesas de trabajo junto a entidades de la industria audiovisual catalana, como PAC, el Observatorio de la Producción Audiovisual y la Coordinadora de Festivals de Catalunya. Los primeros encuentros abordaron el impacto de los rodajes, el green shooting y la responsabilidad ambiental de festivales y eventos.

La colaboración con la Universitat de Barcelona permitió dar un paso fundamental: a partir de 2019 se incorporaron contenidos sobre producción sostenible a la formación obligatoria en Comunicación Audiovisual. La sostenibilidad comenzaba a entenderse como una competencia profesional, y no solo como una cuestión de sensibilización.

En los años siguientes, SUNCINE continuó trabajando con especialistas en rodajes sostenibles, film commissions, profesionales de la producción, eco managers y responsables de eventos. En 2024, la jornada *Formación + Networking: la sostenibilidad en el ecosistema de la industria del cine*, impulsada con la colaboración del ICAA y el Ministerio de Cultura, reunió a representantes de los distintos eslabones del audiovisual para avanzar hacia una visión verdaderamente integral.

En 2025 se sumó una pregunta imprescindible: ¿la sostenibilidad nace de una convicción o se está convirtiendo en una simple exigencia administrativa? La reflexión sobre la ética permitió poner el acento en la coherencia entre lo que decimos y lo que hacemos, en la transparencia y en el rechazo del greenwashing.

Este recorrido no se abandona: se transforma. **Ahora el desafío consiste en aplicar las medidas, evaluar sus resultados, compartir las dificultades y aprender de experiencias verificables.**

LA DOBLE HUELLA DEL CINE: CÓMO LO HACEMOS Y QUÉ CONSEGUIMOS CONTAR

La industria audiovisual dispone de instrumentos para planificar rodajes con menor impacto: movilidad responsable, ahorro energético, compras de proximidad, reducción de materiales, prevención de residuos y medición de emisiones. Lo importante ya no es enumerar estas posibilidades, sino incorporarlas al trabajo cotidiano y comprobar cuáles se han aplicado realmente.

Pero la responsabilidad del cine tampoco termina cuando finaliza el rodaje. Sus historias pueden convertirse en herramientas para acercar la ciencia a la ciudadanía, hacer visibles conflictos, abrir preguntas y estimular cambios.

La sostenibilidad de una obra tiene, por tanto, dos dimensiones inseparables: **la huella que genera al producirse y la huella positiva que puede dejar al encontrarse con el público.**

No se trata de medir ambas con una misma cifra, ni de utilizar el posible impacto social como excusa para ignorar el ambiental. Se trata de asumir los dos compromisos con rigor: reducir todo lo posible los impactos de la producción y trabajar para que el mensaje llegue, emocione, informe y perdure.

LA KASETA Y FIRE WINE: LA COHERENCIA TAMBIÉN SE PRODUCE

Una productora que entiende la sostenibilidad como parte de su manera de crear, y no únicamente como el tema de los contenidos que desarrolla, ofrece una oportunidad especialmente valiosa para explicar este cambio de etapa.

La Kaseta Ideas Factory, con sede en Vic, parte de una filosofía que vincula comunicación, justicia social y respeto por los territorios. La productora sostiene que su compromiso ambiental no es un añadido, sino una consecuencia de su responsabilidad hacia las personas y los lugares donde nacen y se ruedan las historias.

Esa visión ha tenido aplicación práctica. Su programa *Kanviem?*, producido para 3Cat, obtuvo la certificación ambiental GREEN FILM. Durante una jornada de SUNCINE en 2024, David Fontseca, responsable de La Kaseta, explicó el trabajo de revisión de procedimientos internos, las alternativas de transporte para reducir impactos y el cálculo de la huella ambiental con asesoramiento especializado.

No son ideas abstractas, sino decisiones que afectan a la organización de una producción. Y, precisamente por eso, son también experiencias de las que otros profesionales pueden aprender.

En 2026, SUNCINE vuelve a encontrarse con La Kaseta a través del documental *Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention*, una historia que explora el papel de los viñedos y los paisajes agrícolas en mosaico como aliados en la prevención de los grandes incendios forestales.

La película nos invita a comprender el territorio desde una perspectiva diferente. Frente a la idea de que los incendios son únicamente una amenaza que llega del exterior, muestra cómo la gestión del paisaje, la actividad agrícola y el conocimiento compartido pueden contribuir a crear entornos más resilientes.

Sin embargo, la propuesta profesional del Festival no se limita a analizar lo que aparece en pantalla. **Queremos mirar también detrás de la cámara.**

A partir de *Fire Wine*, el equipo de La Kaseta compartirá el recorrido real de la producción: la idea inicial, la construcción del relato, la colaboración con científicos, viticultores y comunidades, las decisiones de financiación, el rodaje, el montaje y la circulación de la obra. También abordará cómo combinar rigor científico, personajes y emoción sin convertir una iniciativa europea o institucional en un contenido meramente corporativo.

La sesión abrirá asimismo un espacio para examinar cómo se trasladan los principios de sostenibilidad a la práctica audiovisual, qué decisiones pueden documentarse y cuáles siguen siendo un reto. La certificación de *Kanviem?* acredita una experiencia previa de la productora; las medidas específicas de *Fire Wine* deberán explicarse a partir de su propio proceso de producción.

Porque no basta con contar historias sobre sostenibilidad. La verdadera coherencia consiste en preguntarnos también cómo las producimos.

LA UNIVERSITAT DE BARCELONA: FORMAR PARA HACER Y TRANSFORMAR

La sesión dirigida especialmente a estudiantes de Comunicación Audiovisual de la Universitat de Barcelona permite cerrar un círculo iniciado años atrás. Si primero se trataba de introducir la sostenibilidad en la formación, ahora podemos acercar a los futuros profesionales un caso real donde confluyen desarrollo creativo, producción, divulgación científica y responsabilidad ambiental.

Los estudiantes podrán descubrir cómo se transforma un problema complejo en un relato con identidad cinematográfica; cómo se trabaja con especialistas y personas del territorio; qué dificultades aparecen al producir una obra y qué decisiones condicionan su difusión y su posible impacto.

La sostenibilidad deja así de presentarse como una lista de recomendaciones añadida al final de un proyecto. Pasa a formar parte de las preguntas que deben acompañarlo desde el origen: ¿por qué contamos esta historia?, ¿cómo vamos a producirla?, ¿a quién queremos llegar? y ¿qué cambio aspiramos a inspirar?

El cineasta del futuro deberá saber contar una buena historia, producirla con responsabilidad y comprender la huella que puede dejar en quienes la descubran.

LA HUELLA DEL TERRITORIO: JORNADAS SOBRE CONSERVACIÓN DEL MEDIO NATURAL

Entender la naturaleza es el primer paso para protegerla.

La segunda línea de este compromiso nos lleva fuera de los platós y de los espacios profesionales, hacia los lugares donde la

sostenibilidad se convierte en una cuestión cotidiana para la ciudadanía.

Desde 2022, las Jornadas sobre Conservación del Medio Natural, impulsadas en La Seu d'Urgell, proponen un punto de encuentro entre conocimiento científico, gestión ambiental, divulgación y sociedad. Desde el Pirineo, el territorio se convierte en un lugar privilegiado para comprender los grandes desafíos de la biodiversidad y la relación entre las personas y los ecosistemas.

Las Jornadas parten de una convicción sencilla: **no podemos proteger aquello que no conocemos.** Conservar no significa solamente preservar un paisaje; implica comprender sus procesos, escuchar a las personas que lo habitan y reconocer tanto sus amenazas como las posibilidades de actuar.

Compartir conocimiento para despertar conciencia

Investigadores, profesionales de la conservación, gestores del territorio y ciudadanía aportan miradas complementarias. La ciencia ayuda a explicar los procesos que sostienen los ecosistemas. La gestión aporta la experiencia de intervenir en ellos. Las comunidades comparten el conocimiento de quienes conviven diariamente con el paisaje.

El objetivo es que ese conocimiento no quede encerrado en el ámbito especializado. Al compartirlo, las preguntas sobre biodiversidad, conservación, cambios ambientales y futuro pueden convertirse en una conversación social y en un estímulo para la participación.

Sensibilizar no es solo informar. Es conseguir que lo que sabemos adquiera significado para las personas.

Desde el Pirineo, preguntas que cruzan fronteras

¿Cómo conservar un espacio natural en un contexto de cambios acelerados? ¿Cómo compatibilizar la vida de las comunidades y la protección de los ecosistemas? ¿Qué significa convivir con la naturaleza sin reducirla a un recurso o a un paisaje que contemplamos?

Son preguntas que surgen de La Seu d'Urgell y del Pirineo, pero que pertenecen a numerosos territorios del planeta. Las Jornadas ofrecen tiempo para escuchar, contrastar experiencias y entender que conservar requiere conocimiento, diálogo y compromisos a largo plazo.

Conservar no es solo proteger. Conservar también es entender.

UNA MISMA HUELLA, DOS CAMINOS PARA TRANSFORMAR

Las actividades profesionales sobre sostenibilidad audiovisual y las Jornadas sobre Conservación del Medio Natural representan dos expresiones de una misma filosofía.

En un caso, SUNCINE trabaja con la industria para impulsar procesos más responsables y películas capaces de generar conocimiento y un impacto social positivo. En el otro, acerca la ciencia y la experiencia del territorio a la ciudadanía para ampliar la conciencia sobre la conservación de la naturaleza.

Son caminos diferentes y profundamente conectados. Porque una sociedad más sostenible necesita profesionales que actúen con responsabilidad, historias que inspiren cambios y ciudadanos que comprendan el valor de aquello que queremos proteger.

Después de años de reflexión y formación, el siguiente paso es hacer visibles los hechos: menos distancia entre las palabras y las decisiones, más coherencia entre lo que mostramos en pantalla y la manera en que lo producimos, y más oportunidades para transformar el conocimiento en acción.

Nuestra huella no debería medirse solamente por el impacto que conseguimos reducir, sino también por el conocimiento que compartimos, las conciencias que despertamos y los cambios que podemos inspirar.

La mínima huella ecológica. La máxima huella social.

33a EDICIÓ / 33.ª EDICIÓN / 33rd EDITION

FROM DISCUSSION TO ACTION

FROM WORDS TO IMPACT

Producing responsibly. Telling stories that drive change.

The smallest possible environmental footprint. The greatest possible social impact.

For years, SUNCINE – International Environmental Film Festival has upheld a commitment that goes far beyond screening films: helping sustainability become part of the very way cinema is made.

Since 2017, the Festival has developed an ongoing programme of professional meetings, training activities and partnerships with institutions, universities and industry organisations. Its purpose has been to introduce environmental, social and ethical principles throughout the audiovisual industry: from education and project development to filming, post-production, distribution, exhibition and cultural events.

Along the way, we have discussed cutting emissions, improving transport choices, using fewer resources, preventing waste and adopting responsible production practices. We have shared guidelines, experiences and tools. We have created places where filmmakers, producers and exhibitors can recognise themselves as links in a shared chain of responsibility.

But this work has also led us to a conviction: **sustainability cannot remain a talking point indefinitely. The time has come to put it into practice and show the results.**

And there is another dimension we cannot overlook. Reducing the environmental footprint of our productions is not enough. We must also ask what mark their stories leave on society. A film can be made responsibly while also inspiring new knowledge, conversations and ways of acting.

This is the next step SUNCINE advocates: **minimising the environmental footprint of audiovisual production while maximising its ability to create a positive social impact.**

FROM DISCUSSION TO ACTION: AN EVOLVING COMMITMENT

The journey began with working groups involving organisations in the Catalan audiovisual industry, including PAC, the Audiovisual Production Observatory and the Coordinadora de Festivals de Catalunya. Early meetings explored the impact of filming, green shooting and the environmental responsibilities of festivals and events.

Collaboration with the University of Barcelona marked a crucial step: from 2019, sustainable production became part of compulsory Audiovisual Communication studies. Sustainability was beginning to be understood as a professional skill, not just a topic for raising awareness.

In subsequent years, SUNCINE continued to work with specialists in sustainable filming, film commissions, producers, eco managers and event organisers. In 2024, the *Training + Networking: Sustainability Across the Film Industry Ecosystem* event, held with the collaboration of the ICAA and Spain's Ministry of Culture, brought together representatives from the different parts of the audiovisual sector to advance a genuinely integrated approach.

In 2025, another essential question emerged: does sustainability come from genuine conviction, or is it becoming little more than an administrative requirement? The discussion of ethics put the focus on consistency between what we say and what we do, on transparency, and on rejecting greenwashing.

This journey is not being abandoned: it is evolving. **The challenge now is to apply measures, evaluate results, share difficulties and learn from verifiable experience.**

CINEMA'S TWO FOOTPRINTS: HOW WE WORK AND WHAT OUR STORIES ACHIEVE

The audiovisual industry has tools to plan productions with a smaller impact: responsible mobility, energy saving, local purchasing, reduced material use, waste prevention and emissions measurement. The priority is no longer to list these possibilities, but to incorporate them into everyday workflows and establish what has actually been done.

Yet a film's responsibility does not end when filming wraps. Its story can help bring science closer to audiences, make overlooked conflicts visible, encourage questions and inspire change.

A sustainable film therefore has two inseparable dimensions: **the footprint created while making it and the positive impact it may have when it reaches the public.**

This does not mean combining the two in a single figure, or using possible social benefits as an excuse to disregard environmental costs. It means taking both commitments seriously: reducing the effects of production as far as possible while helping the message reach people, move them, inform them and stay with them.

LA KASETA AND FIRE WINE: PUTTING CONSISTENCY INTO PRODUCTION

A production company that sees sustainability as part of how it creates, rather than merely a theme for the content it makes, provides a particularly valuable example of this new stage.

Based in Vic, La Kaseta Ideas Factory follows a philosophy that connects communication, social justice and respect for the places where stories are made. The company explains that environmental responsibility is not an optional extra; it follows directly from a commitment to the people and places where stories originate and are filmed.

That philosophy has already been put into practice. Its programme *Kanviem?*, produced for 3Cat, earned GREEN FILM environmental certification. At a SUNCINE professional event in 2024, La Kaseta's David Fontseca described changes to internal procedures, alternatives to high-impact transport and the assessment of production-related environmental footprints with specialist support.

These are not abstract ideas. They are decisions that shape how a production is organised, and therefore experiences other professionals can learn from.

In 2026, SUNCINE reconnects with La Kaseta through the documentary *Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention*, a story exploring how vineyards and agricultural mosaic landscapes can help prevent large wildfires.

The film invites us to see the land differently. Rather than viewing wildfires solely as an external threat, it examines how landscape management, farming and shared knowledge can contribute to more resilient environments.

However, the Festival's professional session does not stop at what appears on screen. **We also want to look behind the camera.**

Using *Fire Wine* as a case study, the La Kaseta team will discuss the real journey of making the film: the original idea, narrative development, collaboration with scientists, winegrowers and communities, financing decisions, filming, editing and circulation. It will also examine how scientific rigour, strong characters and emotion can be combined without turning a European or institutionally supported initiative into merely corporate content.

The session will also explore how sustainability principles are carried into audiovisual practice, which decisions can be documented and where challenges remain. The certification of *Kanviem?* demonstrates the company's previous experience; any specific sustainability measures associated with *Fire Wine* should be described and assessed on the basis of that production itself.

Because telling stories about sustainability is not enough. Real consistency also means asking how we make those stories.

UNIVERSITY OF BARCELONA: LEARNING TO MAKE A DIFFERENCE

The session, aimed particularly at Audiovisual Communication students at the University of Barcelona, brings an earlier effort full circle. Once the goal was to introduce sustainability into education. Now future professionals can encounter a real case in which creative development, production, scientific communication and environmental responsibility meet.

Students will see how a complex problem becomes a cinematic story with its own identity; how filmmakers work with experts and local communities; what difficulties arise during production; and how decisions shape both distribution and potential impact.

Sustainability is no longer presented as a checklist attached to a project at the end. It becomes part of the questions that should accompany it from the start: Why are we telling this story? How will we produce it? Who do we want to reach? What change might it inspire?

Tomorrow's filmmakers must know how to tell a compelling story, produce it responsibly and understand the impact it may have on those who discover it.

THE LAND'S IMPRINT: NATURE CONSERVATION CONFERENCE

Understanding nature is the first step towards protecting it.

The second strand of this commitment takes us beyond film sets and professional venues, to the places where sustainability is part of citizens' everyday lives.

Since 2022, the Nature Conservation Conference in La Seu d'Urgell has offered a meeting place for scientific knowledge, environmental management, public communication and society. From the Pyrenees, the landscape provides a remarkable starting point for understanding the challenges facing biodiversity and the relationships between people and ecosystems.

The Conference rests on a simple conviction: **we cannot protect what we do not understand.** Conservation means more than preserving a landscape; it also means understanding its processes, listening to those who live there and recognising both the threats it faces and the opportunities to act.

Sharing knowledge to inspire awareness

Researchers, conservation professionals, land managers and citizens bring complementary perspectives. Science helps explain the processes that sustain ecosystems. Environmental management contributes the experience of working within them. Communities share the knowledge of people who live alongside the landscape every day.

The aim is to ensure that this knowledge does not remain within specialist circles. When it is shared, questions about biodiversity, conservation, environmental change and the future can become part of a wider social conversation and an invitation to participate.

Raising awareness is more than providing information. It means helping knowledge become meaningful to people.

From the Pyrenees, questions that cross borders

How do we protect natural places in a time of rapid change? How can communities' needs coexist with ecosystem protection? What does living alongside nature mean when we refuse to see it only as a resource or a view to admire?

These questions arise in La Seu d'Urgell and the Pyrenees, but they matter to communities across the planet. The Conference makes room to listen, compare experiences and recognise that conservation requires knowledge, dialogue and long-term commitments.

Conservation is not only about protecting. Conservation is also about understanding.

ONE SHARED IMPRINT, TWO PATHS TO CHANGE

Professional activities on audiovisual sustainability and the Nature Conservation Conference express the same underlying philosophy in different ways.

In one, SUNCINE works with the industry to promote more responsible processes and films capable of generating knowledge and positive social impact. In the other, it brings science and experience from the land closer to citizens, strengthening awareness of the need to conserve nature.

The paths are different yet deeply connected. A more sustainable society needs professionals who act responsibly, stories that inspire change and people who understand the value of what we seek to protect.

After years of discussion and training, the next step is to make action visible: less distance between words and decisions, greater consistency between what appears on screen and how it is produced, and more opportunities to turn knowledge into action.

Our impact should not be measured only by the harm we manage to reduce, but also by the knowledge we share, the awareness we create and the changes we can inspire.

The smallest possible environmental footprint. The greatest possible social impact.

PRODUIR HISTÒRIES QUE TRANSFORMEN
PRODUCIR HISTORIAS QUE TRANSFORMAN
PRODUCING STORIES THAT DRIVE CHANGE

FIRE WINE
Vineyards as Fire Prevention

DEL TERRITORI A LA PANTALLA

Produir històries que transformen: el cas de *Fire Wine*
CAT

Com es transforma una problemàtica ambiental complexa en una història capaç d'informar, emocionar i generar impacte?
A partir de la projecció del documental *Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention*, l'equip de La Kaseta Ideas Factory compartirà el procés real de creació d'una producció que explora el paper de les vinyes i dels paisatges en mosaic en la prevenció dels grans incendis forestals.
La sessió aprofundirà en el desenvolupament de la idea, la construcció del relat, el treball amb científics, viticultors i territoris afectats, el finançament, el rodatge, el muntatge i la difusió de l'obra. També abordarà com combinar rigor científic, personatges i emoció sense convertir un projecte europeu o institucional en un contingut corporatiu.
Una jornada professional, adreçada especialment als estudiants de Comunicació Audiovisual de la Universitat de Barcelona, que presenta el documental com una eina de divulgació, transformació social i compromís amb el territori.

DEL TERRITORIO A LA PANTALLA

Producir historias que transforman: el caso de *Fire Wine*
CAS

¿Cómo se transforma una problemática ambiental compleja en una historia capaz de informar, emocionar y generar impacto?
A partir de la proyección del documental Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention, el equipo de La Kaseta Ideas Factory compartirá el proceso real de creación de una producción que explora el papel de los viñedos y de los paisajes en mosaico en la prevención de los grandes incendios forestales.
La sesión profundizará en el desarrollo de la idea, la construcción del relato, el trabajo con científicos, viticultores y territorios afectados, la financiación, el rodaje, el montaje y la difusión de la obra. También abordará cómo combinar rigor científico, personajes y emoción sin convertir un proyecto europeo o institucional en un contenido corporativo.
Una jornada profesional, dirigida especialmente a los estudiantes de Comunicación Audiovisual de la Universidad de Barcelona, que presenta el documental como una herramienta de divulgación, transformación social y compromiso con el territorio.

FROM THE LAND TO THE SCREEN

Producing Stories That Drive Change: The Case of *Fire Wine*
ENG

How can a complex environmental issue be transformed into a story that informs, moves audiences and creates an impact?
Following the screening of *Fire Wine. Vineyards as Fire Prevention*, the team from La Kaseta Ideas Factory will share the real creative process behind a production exploring the role of vineyards and mosaic landscapes in preventing major wildfires.
The session will examine the development of the original idea, the construction of the narrative, collaboration with scientists, winegrowers and affected communities, as well as financing, filming, editing and distribution. It will also consider how scientific rigour, compelling characters and emotion can be combined without turning a European or institutional project into corporate content.
A professional session aimed particularly at Audiovisual Communication students from the University of Barcelona, presenting documentary filmmaking as a tool for education, social transformation and engagement with local communities and landscapes.

JORNADES
SOBRE CONSERVACIÓ
DEL MEDI NATURAL

JORNADES SOBRE CONSERVACIÓ DEL MEDI NATURAL
JORNADAS SOBRE CONSERVACIÓN DEL MEDIO NATURAL
NATURE CONSERVATION CONFERENCE

EL RIU RENASCUT
El río renacido

David Perpiñán • Ulf Marquardt
ESP | 2024 | 52 min

ENTENDRE LA NATURA ÉS EL PRIMER PAS PER PROTEGIR-LA
CAT

Amb aquest esperit van néixer, l'any 2022 a la Seu d'Urgell, les Jornades sobre Conservació del Medi Natural: un espai de trobada on coneixement, territori i societat es connecten per mirar de prop els grans reptes ambientals del present.

Les Jornades reuneixen ciència, gestió, divulgació i ciutadania per compartir experiències, contrastar mirades i generar noves preguntes sobre la relació entre les persones i els ecosistemes que habitem.

Des del Pirineu, el territori es converteix en punt de partida per parlar de biodiversitat, conservació, canvi, responsabilitat i futur. Perquè conservar no és només preservar allò que tenim, sinó també comprendre'n el valor, escoltar el territori i construir noves formes de convivència amb la natura.

Un punt de trobada per entendre la natura

Coneixement, experiència i mirades compartides des de la Seu d'Urgell i el Pirineu.

Conservar no és només protegir.
Conservar també és entendre.

Projecció de la pel·lícula i Debat amb el director:

Durant dècades, el riu Besòs va ser una claveguera. Amb les depuradores dels anys noranta, l'aigua va millorar, però encara hi ha desafiaments.

ENTENDER LA NATURALEZA ES EL PRIMER PASO PARA PROTEGERLA
CAS

Con este espíritu nacieron, en 2022 en La Seu d'Urgell, las Jornadas sobre Conservación del Medio Natural: un espacio de encuentro donde conocimiento, territorio y sociedad se conectan para observar de cerca los grandes retos ambientales del presente.

Las Jornadas reúnen ciencia, gestión, divulgación y ciudadanía para compartir experiencias, contrastar miradas y generar nuevas preguntas sobre la relación entre las personas y los ecosistemas que habitamos.

Desde los Pirineos, el territorio se convierte en punto de partida para hablar de biodiversidad, conservación, cambio, responsabilidad y futuro. Porque conservar no es solo preservar lo que tenemos, sino también comprender su valor, escuchar al territorio y construir nuevas formas de convivencia con la naturaleza.

Un punto de encuentro para entender la naturaleza

Conocimiento, experiencia y miradas compartidas desde La Seu d'Urgell y los Pirineos.

Conservar no es solo proteger.
Conservar también es entender.

Proyección de la película y Debate con el director:

Durante décadas, el río Besòs fue una cloaca a cielo abierto. Con las depuradoras de los años noventa, la calidad del agua mejoró, pero todavía hay desafíos.

UNDERSTANDING NATURE IS THE FIRST STEP TOWARDS PROTECTING IT
EN

With this spirit, the Nature Conservation Conference was launched in La Seu d'Urgell in 2022: a meeting place where knowledge, territory and society come together to explore the major environmental challenges of our time.

The Conference brings together science, environmental management, outreach and citizens to share experiences, compare perspectives and raise new questions about the relationship between people and the ecosystems we inhabit.

From the Pyrenees, the territory becomes a starting point for discussing biodiversity, conservation, change, responsibility and the future. Because conservation is not only about preserving what we have, but also about understanding its value, listening to the land and building new ways of living alongside nature.

A meeting point for understanding nature

Knowledge, experience and shared perspectives from La Seu d'Urgell and the Pyrenees.

Conservation is not only about protecting.
Conservation is also about understanding.

Film screening and discussion with the director:

Once an open sewer, the Besòs River saw improvement after treatment plants were built. Researchers study its recovery, but challenges remain.

UNA PRODUCCIÓ D'ALBET I NOYA

La CURIOSA agafa volada

La Curiosa és el nou rosat ecològic d'Albet i Noya. Un vi que defineix la nostra manera d'entendre la vinya: inquieta, valenta i oberta al futur, amb varietats recuperades i resistents nascudes de la recerca a la nostra finca.

PROTAGONISTA	LA CURIOSA
PRODUCCIÓ	ALBET I NOYA
ARGUMENT	UNA NOVA MANERA D'ENTENDRE LA VINYA
REPARTIMENT	VARIETATS RECUPERADES I RESISTENTS
ESTRENA	NOU CUPATGE, NOVA IMATGE, NOU ESPERIT

ALBET i NOYA

VITICULTURA ECOLÒGICA DE MUNTANYA

SUNCINE 33

Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient

Seu Online · CaixaForum+

Amb el patrocini de

Agència de Residus de Catalunya

Generalitat de Catalunya

ecoembes
El poder de la colaboración

Fundació "la Caixa"

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya

Diputació Barcelona

Diputació Tarragona

Ajuntament de Calafell

Ajuntament de Barcelona

Cooperación Española

Institut Català de les Empreses Culturals

Generalitat de Catalunya

Col·laboren

RUBATEC

VORACYS

PORT

ALBET i NOYA

Media Partners

rtve

2Cat

3cat

betevé

Calafell.tv
Calafell Ràdio 107.9 FM

CaixaForum+

Fundació "la Caixa"

TENIM GANES

DE DESCOBRIR HISTÒRIES

Sèries, documentals, pòdcasts, concerts i molt més a CaixaForum+, la plataforma gratuïta de la Fundació "la Caixa"

HISTÒRIES QUE TRANSFORMEN

Crea't un compte
a caixaforumplus.org

Download on the App Store

GET IT ON Google Play

Agència de Residus de Catalunya

Generalitat de Catalunya

ecoembes
El poder de la col·laboració

Junts, els residus poden fer molt més.

Separar, reciclar, repensar.
Accions petites que,
quan les fem junts,
tenen un gran impacte.

Persones que separen + Materials que es reciclen + Noves oportunitats